

TỦ SÁCH TEEN THẾ KỶ 21 CỦA BẢO HOA HỌC TẬP

HOA HỌC TẬP

JENNIN HAN

TỦ SÁCH CỦA
HỆ SÁCH BÀN CHAY NHẤT
MÙA HÈ
THIỆN ĐƯƠNG

những
cánh thư
chưa khép

P.S. I still
love you ♥

DỊCH GIẢ:
THANH GIANG

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Tác giả: Jenny Han

Lara Jean Song, 16 tuổi, giữ tất cả những bức thư tình của mình trong một chiếc hộp cũ mà mẹ cô cho. Đó không phải là những bức thư mà người khác gửi cho Lara - đó là những bức thư mà cô đã viết. Mỗi bức thư dành cho một chàng trai mà cô từng yêu - tổng cộng là 5 bức. Khi viết, cô đã thành thật với tất cả trái tim và tâm hồn mình, và viết tất cả những điều mà cô sẽ chẳng bao giờ dám nói trong cuộc sống thực, bởi những bức thư này chỉ để mình cô đọc mà thôi. Thế rồi một ngày, những bức thư bí mật đó được gửi đi. Bỗng nhiên, chuyện tình của Lara Jean vốn chỉ ở trong trí tưởng tượng của cô, giờ hoàn toàn vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Mở Đầu

Peter thân mến,

Tớ nhớ cậu. Năm ngày qua với tớ cảm giác như thể năm năm vậy. Bởi vì tớ cũng không biết liệu có phải mọi chuyện giữa chúng ta chỉ đến đây thôi, hay chúng ta có bao giờ nói chuyện lại với nhau nữa không. Ý tớ là, chắc chắn bọn mình vẫn sẽ chào nhau trong giờ Hóa hay khi gặp ở sảnh, nhưng liệu mọi việc có trở lại như trước không? Cứ nghĩ đến đây là tớ lại cảm thấy rất buồn và thấy nên nói gì đó với cậu. Tớ nghĩ là cậu cũng vậy. Tớ hy vọng thế!

Nên tớ sẽ nói cả với cậu lúc này, khi tớ vẫn còn can đảm. Chuyện xảy ra trong bể nước nóng đã làm tớ hoảng sợ. Tớ biết, với cậu, chuyện xảy ra hôm ấy chỉ là rất bình thường. Nhưng với tớ, đó là MỘT SỰ KIẾN và nó làm tớ lo lắng. Không chỉ là vì mọi người đã bàn tán về chúng ta hay về tớ, mà là vì chuyện xảy ra giữa bọn mình. Bọn mình đã hôn nhau thật dễ dàng, và tớ thích cảm giác ấy biết bao. Nên tớ đã sợ hãi và trút hết nỗi sợ ấy lên đầu cậu. Tớ thực sự muốn xin lỗi cậu.

Trong bữa tiệc ở nhà tớ, tớ xin lỗi đã không đứng về phía cậu, điều đáng lẽ tớ phải làm để bảo vệ cậu trước Josh. Tớ đã nợ cậu rất nhiều, nhiều lắm. Tớ không thể tin được rằng cậu đã đến, mang theo bánh quy trái cây. Hôm ấy, trông cậu rất tuyệt trong chiếc áo len đó. Thật đấy, tớ không nịnh cậu đâu!

Nhiều lúc tớ cảm thấy thích cậu đến phát điên lên. Cảm giác ấy dâng lên, đầy ắp, như thể sẽ cuốn tớ đi. Tớ quá thích cậu và rồi, tớ chẳng biết phải làm gì. Tim tớ đập rộn ràng khi tớ biết là sắp được gặp lại cậu. Để rồi, khi cậu nhìn tớ theo cách cậu vẫn nhìn tớ, tớ cảm thấy mình là cô gái may mắn nhất thế gian.

Những điều mà anh Josh nói về cậu đều không đúng. Cậu chưa từng làm tớ buồn. Hoàn toàn ngược lại là đằng khác. Cậu đã mở cánh cửa và kéo tớ ra ngoài với thế giới. Cậu là người đã viết câu chuyện tình yêu đầu tiên trong đời tớ, Peter thân yêu! Xin cậu đừng để câu chuyện này kết thúc ở đây nhé!

Thân mến,

Lara Jean.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 1

Kitty ca cẩm suốt cả buổi sáng đầu năm, tôi thì ngờ rằng cả bố và chị Margot còn chưa tỉnh hẳn sau đêm Giao thừa "tối bến". Còn tôi ư? Mắt tôi đang có hình trái tim, và túi áo thì chắc đã cháy thủng một lỗ vì lá thư nhét bên trong.

Khi chúng tôi xỏ giày để chuẩn bị đến nhà hai bác Carrie và Victor, Kitty lại cau có với bộ Hanbook. "Mọi người nhìn cái tay áo này! Chúng chỉ dài đến ba phần tư tay em thôi!"

Bố đáp lại không mấy thuyết phục, "Kiểu của chúng là vậy mà con."

Kitty nhìn sang tôi và Margot. "Nhưng tại sao váy các chị lại vừa?", con bé thắc mắc. Bà ngoại mua cho chúng tôi mấy bộ hanbook này trong chuyến về Hàn Quốc lần trước. Bộ của chị Margot có áo khoác màu vàng và váy màu táo xanh. Bộ của tôi có áo khoác màu hồng, pha màu trắng ngà, thắt nơ hồng rực thêu hoa. Tùng váy rộng kinh khủng, như một quả chuông vậy, và phủ đến sàn. Trong khi đó, váy của Kitty dài đúng đến mắt cá chân.

"Em lớn nhanh không phải là lỗi của bọn chị nhé," tôi nói, tay vẫn đang cố gắng thắt nơ đúng kiểu. Thắt nơ hanbook rất khó Tôi đã phải xem youtube rất nhiều lần và tập theo, nhưng cái nơ trông vẫn bên to bên nhỏ.

"Váy của em cũng ngắn luôn," Kitty làu bàu nâng váy lên.

Con bé không hề thích mặc hanbook. Vì khi mặc bộ váy ấy có nghĩa là bạn phải đi đứng nhẹ nhàng, một tay phải giữ áo vì nếu không thì váy sẽ bị tung ra.

"Tất cả mọi người đều mặc hanbook, và bà sẽ rất vui vì điều đó", bố nói, tay xoa chân. "Chúng ta hãy kết thúc chuyện này ở đây!"

Thế nhưng lúc đó trên ô tô, Kitty vẫn liên tục làu bàu "Con ghét ngày đầu năm," khiến mọi người có chút bực mình. Nhưng tôi thì chẳng phiền lòng. Chị Margot đã hơi khó chịu từ trước vì phải thức dậy từ sáng sớm tinh mơ để đi từ chỗ bạn về nhà. Với lại chắc đêm qua chị cũng uống nhiều nữa. Còn với tôi, lúc này chẳng điều gì có thể làm tôi bực mình. Tôi thậm chí còn chẳng cảm thấy mình đang ngồi trong xe ô tô nữa là. Tôi đang trên mây, nghĩ về bức thư viết cho Peter, tự hỏi liệu nó đã đủ độ chân thành hay chưa, rồi làm thế nào và khi nào tôi có thể đưa nó cho cậu; cả chuyện cậu ấy sẽ nói gì, và ý cậu sẽ thế nào. Liệu tôi có nên bỏ thư vào hòm thư trước nhà cậu í? Hay là cho vào tủ để đồ ở trường? Khi bọn tôi gặp lại nhau, liệu cậu ấy có mỉm cười và trêu tôi vì đã viết bức thư để xoa dịu không khí? Hay cậu ấy sẽ chỉ giả vờ như chưa bao giờ nhìn thấy nó, như một cách chấm dứt câu chuyện của bọn tôi. Thế thì tệ quá nên tôi tự trấn an rằng dù gì đi chăng nữa, Peter là một người tốt và dễ tính; và cậu ấy không phải kiểu người nhẫn tâm như thế. Ít ra với điều này thì tôi khá chắc chắn.

"Chị đang nghĩ gì mà đăm chiêu vậy?" Kitty hỏi tôi.

Tôi không nghe thấy con bé.

"Này chị?"

Tôi nhắm mắt giả vờ ngủ. Tôi thấy gương mặt Peter. Tôi không biết thực ra là tôi muốn gì ở cậu ấy, hay tôi đã sẵn sàng cho chuyện có người yêu hay chưa; rằng quan hệ của tôi và Peter là chuyện yêu đương nghiêm túc; hay chỉ là kiểu bông đùa, thi thoảng hôn hít nhau chỗ này chỗ kia; hay

là đang ở đâu đó giữa hai điều trên. Tôi chỉ chắc chắn một điều là tôi không thể nào gạt khuôn mặt đẹp đẽ của Peter ra khỏi tâm trí. Cái cách cậu nhếch mép khi nhắc tên tôi, hay khi cậu ở gần tôi làm cho tôi quên cả thờ.

***

Khi đến nhà bác Carrie và Victor, chúng tôi phát hiện ra chẳng có ai trong số các chị em họ của bọn tôi mặc hanbook cả. Mặt Kitty tái xám vì phải kiềm chế để không hét vào mặt bố. Margot và tôi cũng quay ra lườm lườm bố mấy cái. Nói chung mặt hanbook cả ngày chẳng thoải mái gì. Nhưng rồi khi bà ngoại nhìn ba chị em cười với vẻ hài lòng thì chúng tôi cũng cảm thấy phấn khích.

Khi chúng tôi cởi giày và áo khoác, tôi thì thầm với Kitty, "Biết đâu mọi người sẽ mừng tuổi chị em mình nhiều hơn vì mặc đẹp."

"Các cháu trông thật đáng yêu," bác Carrie vừa ôm bọn tôi vừa nói. "Chị Haven chẳng chịu mặc hanbook."

Haven nhìn bác không hài lòng. "Bác thích tóc mới của cháu." bác nói với Margot Haven và tôi chỉ cách nhau có mấy tháng nhưng Haven thường nghĩ nó lớn hơn tôi nhiều, nên chỉ thích kết thân với Margot.

Theo phong tục của Hàn Quốc. vào ngày đầu tiên của năm mới chúng tôi phải làm lễ vấn an trước tiên. Người ít tuổi phải cúi rạp trước người lớn tuổi, chúc người lớn gặp nhiều may mắn trong năm mới, và sẽ nhận được tiền mừng tuổi. Thứ tự từ người lớn tuổi nhất đến người nhỏ tuổi nhất. Vì thế, bà ngoại ngồi lên ghế trước, rồi bác Carrie và Victor cúi chào bà, rồi đến lượt bố, rồi lần lượt cho đến Kitty, người ít tuổi nhất. Đến lượt bố ngồi vào ghế. Từ khi mẹ mất, cạnh ghế của bố luôn có một chiếc ghế trống. Nhìn cảnh bố ngồi một mình, cố cười, tay xòe tiền mừng tuổi khiến tôi thấy đau thắt ở ngực. Bà dường như bắt gặp ánh mắt của tôi, và tôi nghĩ bà cũng nghĩ giống tôi. Khi đến lượt mình, tôi quỳ xuống, tay để lên trán, và tôi đã

cầu năm sau tôi sẽ không phải nhìn thấy bố ngồi một mình trên ghế như thế này nữa.

Chúng tôi nhận được 10 đô la từ hai bác Carrie và Victor, 10 đô la từ bố, 10 đô la từ dì Min và chú Sam (dì Min và chú Sam là anh em họ của mẹ), và 20 đô la từ bà. Vậy là chả được thêm đồng nào cho bộ Hanbook. Nhưng dù sao thì năm nay chúng tôi vẫn được nhiều hơn năm ngoái. Năm ngoái mọi người toàn mừng có 5 đô la.

Rồi chúng tôi ăn món bánh canh Hàn Quốc để cầu may mắn cho năm mới. Bác Carrie còn làm cả bánh canh đậu đen và nài nỉ mọi người ăn thử nhưng chẳng ai hào hứng. Hai đứa sinh đôi, Harry và Leon, thì không chịu ăn cả bánh canh lẫn bánh đậu đen, chạy ra phòng ngoài xem TV và ăn thịt gà chiên. Bàn ăn trong phòng khách cũng không đủ chỗ nên tôi và Kitty ăn ở ghế trong bếp. Chúng tôi nghe tiếng mọi người cười nói.

Trước khi ăn, tôi cũng cầu ước cho mọi việc giữa tôi và Peter sẽ suôn sẻ.

"Tại sao bát của em lại nhỏ hơn của mọi người?" Kitty thì thầm.

"Vì em là người nhỏ tuổi nhất."

"Mà tại sao bọn mình lại không có kim chi?"

"Vì bác Carrie nghĩ là bọn mình không thích kim chi, vì chúng ta không phải 100% Hàn Quốc."

"Chị đi xin một ít đi," Kitty lại thì thầm.

Tôi đứng lên hỏi xin kim chi, vì tôi cũng muốn ăn.

***

Khi người lớn uống cà phê sau bữa ăn, Margot, Haven và tôi lên phòng của Haven và Kitty cũng đi theo. Thường thì Kitty chơi với hai anh em sinh đôi, nhưng hôm nay thì nó ôm con chó Smitty của bác Carrie và theo chúng tôi lên nhà, như thể giờ cô nàng đã là thiếu nữ.

Trên tường trong phòng Haven có dán nhiều tranh ảnh của các nhóm nhạc Indie rock mà hầu như tôi không biết. Cô nàng cũng thay ảnh thường xuyên. Có một poster khá mới, tên là Belle và Sebastian. Trông như được làm từ chất liệu vải bò vậy. "Cái này trông hay quá," tôi nói.

"Chị đang định lấy nó xuống," Haven nói. "Em có thể giữ nó nếu muốn."

"Thế thì hay quá!" tôi nói. Tôi biết Haven cho tôi để thể hiện mình là chị.

"Em sẽ lấy nó." Kitty nói. Mặt Haven cau lại trong giây lát, nhưng Kitty đã xé xong bức poster ra khỏi tường. "Cảm ơn chị Haven."

Margot và tôi nhìn nhau, cố nhin cười. Haven chưa bao giờ kiên nhẫn với Kitty, và tình cảm ấy là từ cả hai phía.

"Margot, thế em đã đi xem buổi biểu diễn nào từ khi sang Scotland chưa?" Haven hỏi, rồi ngồi xuống giường và mở laptop.

"Chưa," Margot nói. "Bài vở em nhiều quá." Hơn nữa, Margot cũng không phải là tuýp người hay đi xem biểu diễn. Margot cúi đầu xem điện thoại. Chiếc váy hanbook như tấm vải quấn quanh người chị. Chị là người duy nhất trong ba bọn tôi vẫn còn đang mặc nguyên bộ hanbook. Tôi đã bỏ áo ra, còn mặc mỗi tất và váy. Còn Kitty thì bỏ hết cả váy lẫn áo khoác. Giờ con bé đang chỉ mặc áo lót bên trong và quần chun bó ống.

Tôi ngồi xuống cạnh Haven để xem ảnh chụp ở Bermuda trên Instagram. Khi chị đang lướt qua những ảnh mới cập nhật của bạn bè, một

bức ảnh của chuyến đi trượt tuyết hiện ra. Haven là thành viên của nhóm đồng ca Charlottesville, nên chị quen rất nhiều bạn ở trường khác, trong đó có trường tôi.

Tôi không nén được một cái thở dài nhẹ khi trông thấy bức ảnh-một bức ảnh chúng tôi trong xe ô tô vào buổi sáng cuối cùng. Peter đang choàng tay qua vai tôi và thì thầm gì đó vào tai tôi. Tôi ước tôi vẫn nhớ cậu ấy đã nói gì với mình.

Ngạc nhiên, Haven ngược lên và hỏi tôi. "Ồ, là em đay ư Lara Jean? Ảnh này là từ khi nào vậy?"

"Từ chuyến đi trượt tuyết của trường."

"Đây là bạn trai em hả?" Haven hỏi tôi, và tôi đảm bảo là bà chị họ đang rất sốc nhưng cố không thể hiện ra.

Ước gì tôi có thể nói có. Nhưng...

Kitty chạy vụt qua chỗ bọn tôi và nói với lại. "Đúng ạ, anh ấy là chàng trai quyến rũ nhất trong số những người chị gặp trên đời đấy, chị Haven." Giọng con bé nói như là thách đố. Margot, đang xem điện thoại, ngược lên và cười khúc khích.

"Cũng không phải vậy đây," tôi nói ngượng ngùng. Với tôi Peter là người quyến rũ nhất trên đời, nhưng tôi không biết Haven thích con trai kiểu gì.

"Không, Kitty nói đúng, cậu ấy rất hấp dẫn," Haven thật thà nói. "Thế làm sao mà em có được cậu ấy? Đừng giận nhưng chị không nghĩ em là người thích hẹn hò."

Tôi thở dài. Tôi không phải là người thích hẹn hò? Tôi là loại người gì? Như một cây nấm nhỏ suốt ngày ngồi nhà, trong một căn phòng ít ánh

sáng và mọc đầy râu mốc?

"Lara Jean hay hẹn hò lắm," Margot nói với giọng chân tình.

Tôi đỏ mặt. Tôi chưa bao giờ hẹn hò với ai, và chuyện với Peter thì không được tính đến, nhưng câu nói của chị Margot vẫn làm tôi rất hài lòng.

"Cậu ấy tên gì?" Haven hỏi tôi.

"Peter. Peter Kavinsky." Đến cả việc nói tên cậu cũng làm cho tôi thấy thích thú, như thể nó có hương vị, kiểu như miệng tôi đang ngậm sô-cô-la.

"Ồ" bà chị tiếp lời. "Chị tưởng cậu ta có bạn gái là một cô bé tóc vàng. Tên cô ấy là gì nhỉ? Jenna à? Em với cô bé ấy đã từng là bạn thân khi em còn nhỏ phải không?"

Tôi như bị đánh vào đầu. "Bạn ấy tên là Genevieve. Bọn em từng là bạn, nhưng giờ thì không. Và Genevieve và Peter cũng đã chia tay được một thời gian rồi chị ạ."

"Thế em với Peter đã hẹn hò được bao lâu rồi?" Haven hỏi tôi. Chị ta nhìn tôi nghi hoặc, kiểu như đã tin đến 90% nhưng vẫn còn phảng phất 10%

"Bọn em bắt đầu đi chơi với nhau từ hồi tháng 9." Ít ra thì điều này là sự thật. "Bây giờ bọn em đang hơi có vấn đề, kiểu như sắp chia tay, nhưng...nhưng em... vẫn lạc quan."

Kitty ấn tay vào má tôi, làm lúm đồng tiền. "Chị đang cười này," con bé nói và rúc người vào lòng tôi. "Hôm nay chị làm bánh với anh ấy nhé, được không? Em muốn anh Peter quay lại."

"Không đơn giản thế đâu em," tôi nói, dù trong đầu nghĩ có thể mình sẽ làm được.

"Em chắc là đơn giản mà. Anh ấy thích chị lắm. Chị chỉ cần nói với anh ấy là chị cũng thích anh ấy, và thế là bum, anh chị sẽ quay lại với nhau như chưa có chuyện gì xảy ra, như chị chưa bao giờ đá anh ấy ra khỏi nhà mình."

Haven lại càng mở mắt to hơn. "Lara Jean, em đá cậu ấy ư?"

"Trời ạ, chuyện này khó tin thế ư?" Tôi nhìn Haven. Haven đã kịp thời đóng ngay cái miệng đang mở to kinh ngạc.

Haven mở thêm ảnh của Peter. Lúc đi vào phòng tắm, chị ấy nói vọng ra khi đóng cửa, "Những gì chị có thể nói là nếu cậu ta là bạn trai của chị, chị sẽ không bao giờ để tuột khỏi tay."

Tôi run lên khi nghe những điều đó.

Tôi đã từng nghĩ như vậy khi thích Josh. Giờ thì chuyện với Josh như đã xảy ra một triệu năm trước và chỉ còn là một mẫu ký ức. Tôi không bao giờ mong chuyện như vậy lặp lại Peter. Khi những cảm xúc cũ đã đi xa, kể cả khi bạn cố gắng quên đi, thì khi nhắm mắt lại, gương mặt ấy vẫn hiện ra trong tâm trí. Và dù có bất kì điều gì xảy ra, tôi luôn mong được nhìn thấy gương mặt của Peter.

***

Đã đến giờ đi về, tôi mặc áo khoác và làm rơi bức thư ra khỏi túi áo. Margot nhặt nó lên. "Lại một bức thư nữa à?"

Tôi xấu hổ đỏ mặt. Vội vàng tôi nói, "Em chưa nghĩ ra khi nào nên đưa cho cậu ấy, hay là em để trong hòm thư, hay là em gửi qua mạng? Hay là em nói chuyện trực tiếp? Gogo, chị nghĩ em nên làm gì?"

"Em chỉ cần đến nói chuyện với cậu ấy," Margot nói. "Đi luôn bây giờ nhé! Bố sẽ thả em ở nhà Peter. Em chỉ cần vào nhà, đưa nó cho cậu ấy và đợi xem cậu ấy nói gì."

Chỉ nghĩ đến việc ấy thôi tim tôi cũng đã đập thành thịch. Ngay bây giờ sao? Đến tận nhà mà không báo trước, không có kế hoạch gì hết sao? "Em nghĩ là em cần nghĩ thêm đã."

Margot định đáp lại, nhưng Kitty tiến đến chỗ bọn tôi từ đằng sau. "Thư từ đủ rồi. Giờ chị phải đi gặp và lấy anh ấy lại thôi."

"Em đừng để mọi chuyện quá muộn," Margot nói. Và tôi hiểu là chị không chỉ ám chỉ mỗi chuyện của tôi và Peter không thôi.

Mấy hôm nay tôi đã tránh không nhắc đến Josh. Ý tôi là dù Margot đã tha lỗi cho tôi thì cũng không có lý do gì để nhắc tới anh ấy. Một ngày vừa rồi, tôi chỉ im lặng, và hi vọng sự im lặng đó là đủ. Nhưng tôi cảm thấy thật không phải nếu chị Margot không nói chuyện với Josh trước khi lại quay lại Scotland. Chúng tôi đã là bạn của nhau từ lâu. Tôi biết theo lẽ tự nhiên, tôi và Josh sẽ làm lành với nhau, vì chúng tôi là hàng xóm và gặp nhau thường xuyên. Nhưng với Josh và Margot thì khác, vì giờ chị ở xa. Nếu như họ không làm lành với nhau thì vết sẹo chỉ càng sâu thêm và vô hình, và họ sẽ trở thành hai người xa lạ như thể chưa bao giờ là người yêu của nhau. Và đó sẽ là điều buồn nhất nếu nó xảy ra.

Khi Kitty đang đi nốt, tôi thì thầm với Margot, "Nếu em đi nói chuyện với Peter thì chị cũng đi nói chuyện với Josh nhé! Chị đừng đi Scotland mà không nói gì với anh ấy."

"Chúng ta sẽ xem xét," chị nói. Tôi thấy mắt chị sáng lên, thả thêm chút hy vọng trong tôi.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 2

Trên đường về Margot và Kitty ngủ gà ngủ gật ở ghế sau. Kitty gồi lên đùi Margot. Margot thì ngủ dựa đầu vào ghế và miệng mở to. Bố đang nghe đài NPC, thi thoảng lại mỉm cười. Mọi người đang thật thư giãn, trong khi tim tôi thì bắt đầu đập một triệu nhịp một phút, chuẩn bị cho cuộc gặp mặt.

Tôi sẽ làm nó ngay bây giờ, trong tối nay. Trước khi chúng tôi quay lại trường học, trước khi cuộc sống trở lại bình thường, và tôi và Peter sẽ chẳng còn là gì của nhau ngoài tí kỷ niệm. Giống như quả cầu tuyết, khi bạn lắc nó lên thì giống như một phép màu, mọi thứ sẽ đảo lộn trong giây lát, nhưng rồi lại quay về trạng thái ổn định ban đầu. Tôi không thể đầu hàng.

Tôi nói bố cho tôi xuống khi chúng tôi ở gần biển báo STOP trước khi vào khu phố nhà Peter. Có lẽ bố nghe được sự bức thiết qua giọng nói của tôi, nên bố chỉ nói Được rồi.

Khi xe chúng tôi đến gần, tôi thấy đèn trong nhà Peter sáng và xe cậu ấy đỗ ở trước nhà. Có cả trước minivan của mẹ cậu ấy nữa. Mặt Trời bắt đầu lặn dù vẫn còn sớm, vì giờ là mùa Đông. Phía bên khu nhà đối diện, hàng xóm của Peter vẫn bật đèn trang trí. Hôm nay có lẽ là ngày cuối cùng người ta dùng đèn ấy, vì đã sang năm mới. Năm mới, khởi đầu mới.

Tôi có thể cảm thấy mạch máu co rút dồn dập ở cẳng tay, và hồi hộp vô cùng. Tôi bước xuống ô tô và tiến đến bấm chuông. Khi nghe tiếng có người ra mở cửa, tôi vẫy tay ra hiệu cho bố đi, và bố lái xe đi. Kitty giờ đã

tình dậy, ghé mặt gần kính cửa sau, nhìn nhở. Con bé giơ tay ra hiệu chúc tôi chiến thắng, và tôi vẫy tay lại.

Người mở cửa là Peter. Tim tôi đập mạnh như thể đang có điệu nhảy Mexico trong lồng ngực. Cậu mặc chiếc áo sơ mi được là phẳng phiu mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Có lẽ nó là một món quà Giáng sinh. Tóc Peter phồng lên ở trên đỉnh, kiểu như vừa ngủ dậy. Cậu không có vẻ ngạc nhiên lắm trước sự xuất hiện của tôi. "Xin chào." Peter nhìn chăm chăm vào bộ váy của tôi. Tùng váy phía dưới xòe ra như một quả bóng. "Sao hôm nay cậu mặc thế này?"

"Là vì hôm nay là năm mới." Đáng ra tôi nên về nhà thay đồ trước. Ít ra như thế tôi cũng cảm thấy là mình đẹp hơn khi đứng trước cửa nhà Peter. "Giáng sinh của cậu thế nào?"

"Tốt cả." Dừng lại một lúc, Peter hỏi tôi "Thế còn cậu?"

"Mọi việc ổn. Bọn tớ có một con chó con mới, tên nó là Jamie Fox-Pickle." Mặt Peter vẫn lạnh như không; tôi đã không dự đoán trước điều này. Hoặc cũng có thể không phải lạnh lùng; chỉ là cậu ấy không thay đổi nét mặt thôi. "Liệu tớ có thể nói chuyện với cậu một lát không?"

Peter gật đầu, ra vẻ đồng ý, nhưng không hề mời tôi vào nhà. Tự nhiên tôi có suy nghĩ là phải chăng Genevieve đang ở trong nhà Peter, nhưng rồi suy nghĩ ấy cũng biến đi ngay vì nếu như thật sự là cô ta đang ở bên trong thì Peter đã không thể ở ngoài này nói chuyện với tôi. Peter để cửa khép hờ để đi giày và lấy áo khoác. Rồi cậu đóng cửa lại, và ngồi xuống bậc thềm. Tôi cũng ngồi xuống cạnh Peter, thu vén tùng váy. "Vậy có chuyện gì nào?" Peter nói, như thể tôi đang lãng phí thời gian vàng bạc của cậu.

Đến đây thì thật không ổn! Tôi đã hoàn toàn không mong đợi mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này.

Nhưng tôi đang mong muốn điều gì từ Peter nhỉ? Rằng tôi sẽ đưa cậu bức thư, rồi cậu đọc nó, rồi cậu sẽ lại yêu tôi ư? Rồi cậu sẽ ôm tôi vào lòng, rồi chúng tôi hôn nhau cuồng nhiệt, nhưng chỉ là hôn thôi. Rồi sao nữa? Rồi chúng tôi sẽ hẹn hò nhau? Rồi bao lâu sau thì cậu sẽ chán tôi và nhưng nhớ Genevieve, hay là lại đòi hỏi gì đó ở tôi mà tôi chưa hoàn toàn sẵn sàng, cả sex nữa hay vẫn chỉ thế này thôi? Một người như Peter sẽ không thấy vui vẻ nếu như chỉ ở nhà và nằm xem phim trên ghế sa lông. Vì người tôi muốn nói đến đó là Peter Kavinsky chứ không phải là ai khác.

Tôi vẫn đang bị cuốn theo những câu hỏi, nên Peter lên tiếng. Lần này giọng cậu ấy có vẻ ít lạnh lùng hơn, "Chuyện gì nào Lara Jean?" Peter nhìn tôi như đang chờ đợi điều gì đó, và đột nhiên tôi thấy sợ nếu phải đưa ra bức thư.

Tôi nắm chặt lấy bức thư trong tay, và nhét sâu vào áo. Tay tôi lạnh cóng vì tôi không mang găng tay hay mũ. Có lẽ tôi nên về nhà thì hơn. "Tớ đến chỉ để... nói là tớ xin lỗi vì những điều đã xảy ra. Và... tớ mong chúng ta vẫn có thể là bạn, chúc mừng năm mới cậu."

Peter chùng mắt xuống khi nghe tôi nói. "Chúc mừng năm mới?", cậu nhắc lại. "Thế cậu đến đây chỉ để nói những điều ấy thôi sao? Xin lỗi và Chúc mừng năm mới sao?"

"Và hy vọng chúng mình vẫn là bạn," tôi thêm vào, răng cắn môi.

"Cậu hy vọng là chúng ta vẫn sẽ là bạn," Peter lại nhắc lại câu nói với giọng chua cay.

"Đúng, đó là những điều tớ đã nói." Tôi bắt đầu đứng lên. Tôi đã nghĩ sẽ ngờ Peter đưa về nhà nhưng giờ tôi không còn ý định đó nữa. Nhưng trời lạnh quá. Có lẽ tôi nên nói bóng gió gì đó... Miệng thổi hơi ấm vào tay, tôi nói "Thôi tớ về đây."

"Khoan đã nào! Hãy quay lại màn xin lỗi. Tại sao cậu lại xin lỗi, vì điều gì? Vì đã đuổi tớ ra khỏi nhà, hay nghĩ tớ là thằng hư hỏng đi rao tin là chúng ta đã quan hệ với nhau trong khi chúng mình chưa hề làm gì?"

Tôi thấy ghen ở cổ. Nghe Peter nói kiểu này tôi cảm thấy rất tệ. "Là vì cả hai. Tớ xin lỗi vì cả hai."

Peter nghiêng đầu sang một bên, cau mày. "Và còn gì nữa không?"

Tôi bắt đầu như con chim xù lông. Còn gì nữa không à? "Không còn gì nữa đâu. Chỉ có thế thôi." Cảm ơn Chúa là tôi đã không đưa cậu ta lá thư, vì Peter đang cư xử thật tồi. Có phải một mình tôi có lỗi trong chuyện này đâu cơ chứ!

"Cậu là người đến đây, nói "tớ xin lỗi" và "chúng ta hãy vẫn là bạn". Cậu không phải ép tớ chấp nhận lời xin lỗi nửa vời ấy đâu!"

"Ồ, vậy tớ chúc mừng năm mới cậu vậy." Giờ thì tôi bắt đầu nổi giọng đanh đá và thật hài lòng làm sao. "Chúc cậu có một cuộc sống hạnh phúc. Auld lang syne và chỉ có thế thôi."

"Được rồi. Tạm biệt cậu."

Tôi quay đi. Sáng nay tôi đã rất hi vọng, mắt tôi nhìn thấy cả bầu trời sao long lanh, tưởng tượng về cuộc nói chuyện giữa bọn tôi. Vậy mà, Chúa ơi, Peter thật là chẳng ra gì. Quỷ tha ma bắt cậu ta đi!

"Nhưng đợi đã!"

Hy vọng nhảy lên trong tim tôi như thể Jamie Fox-Pickle nhảy lên giường tôi, nhanh và đọt ngọt. Nhưng tôi đã quay đi, thản nhiên theo kiểu Đào, thế giờ cậu muốn gì nào, để Peter không nhìn thấy tôi.

"Có cái gì cộm trong túi cậu kia?"

Tôi lấy tay đút vào túi váy. :Gì cơ? À, không có gì đâu. Đó chỉ là một cái thư rác. Tớ thấy nó ở hòm thư nhà cậu, ở dưới đất. Yên tâm, để tớ vứt nó đi cho."

"Đưa nó cho tớ và tớ sẽ vứt nó đi," Peter nói và giơ tay ra.

"Không, tớ đã bảo là tớ sẽ vứt nó mà." Tôi cố nhét bức thư sâu vào trong túi áo trong khi Peter thì cố lôi nó ra từ tay tôi. Tôi quay người né Peter và vẫn giữ được bức thư. Peter nhún vai, tôi thì thấy nhẹ cả người. Nhưng rồi Peter đột ngột vờng người ra và rút nhanh lá thư.

Tôi hỗn hển, "Trả nó lại cho tớ nào."

Peter nói, giọng vô tình, "Lục lọi thư nhà người khác là phạm pháp nhé!" Rồi cậu ấy nhìn xuống phong bì. "Đây là thư của tớ. Từ cậu." Tôi cố giành giật bức thư, khiến Peter giật mình. Chúng tôi bắt đầu giành nhau; tôi cầm được ở góc phong bì, nhưng Peter không bỏ cuộc. "Thôi đi nào, cậu lại làm rách nó bây giờ!" Peter kêu lên và cố lấy nó ra từ tay tôi.

Tôi lại càng cố giữ mạnh hơn. Nhưng muộn rồi, Peter đã thắng.

Peter giữ thư ở cao trên đầu tôi, xé phong bì và bắt đầu đọc. Đứng trước mặt Peter chờ đợi thế này thật không khác gì một sự trừng phạt. Tôi đang chờ đợi điều gì? Để bị trêu thêm ư? Có lẽ tôi nên đi. Peter lại còn đọc chậm quá thể nữa.

Cuối cùng thì Peter cũng đọc xong lá thư. Cậu ấy nhẹ nhàng hỏi tôi, "Thế sao cậu đã không đưa thư cho tớ? Sao cậu lại định đi về?"

"Tớ không biết. Có lẽ tại vì cậu chẳng tỏ ra vui vẻ khi gặp tớ..." Giọng tôi thâm trầm.

"Cái này gọi là phải giả vờ để giành chiến thắng. Tớ đã chờ cuộc gọi của cậu dài cổ, ngốc ạ. Những sáu ngày rồi đấy."

Tôi thấy mình như nghẹt thở. "Ồ!"

"Ồ này!" Rồi cậu cầm ve áo tôi kéo về phía mình, đủ gần để hôn. Bọn tôi đang ở gần nhau đến nỗi tôi có thể cảm thấy hơi thở của cậu phả vào mặt tôi. Gần đến nỗi nếu muốn, tôi có thể đếm số lông mi của Peter. Giọng rất khẽ, Peter hỏi, "VẬY... cậu vẫn thích tớ hả?"

"Ừ," tôi thì thầm. "Ý tớ là, kiểu thế." Tim tôi đập rộn ràng. Tôi thấy bị choáng váng. Đây phải chăng là giấc mơ? Nếu vậy thì cầu mong đừng ai đánh thức tôi dậy.

Peter nhìn tôi theo kiểu Thật lòng đi, cậu biết là cậu thích tớ mà. Tớ thích cậu, tớ thích cậu. Rồi cậu nhẹ nhàng nói, "Thế cậu có tin là tớ không phải kẻ đi nói với mọi người rằng chúng ta quan hệ trong chuyến đi không?"

"Tớ tin."

"Được rồi." Peter hít vào. "Thế... thế không có chuyện gì xảy ra giữa cậu và Sanderson sau hôm tớ đi ra khỏi nhà cậu chứ?" Peter đang ghen! Điều này hâm nóng tôi nhe thế một bát súp nóng vậy. Tôi muốn trả lời là không có chuyện đó xảy ra. Nhưng Peter lại nhanh hơn tôi. "Chờ đã. Không phải nói cho tớ biết đâu. Tớ cũng không muốn biết."

"Không hề," tôi nói với giọng chắc chắn. Peter chỉ gật đầu mà không nói gì thêm.

Rồi Peter nghiêng người về tôi, rồi tôi nhắm mắt lại, tim đập mạnh. Chúng tôi đã hôn nhau bốn lần, nhưng chỉ có duy nhất một lần là thật. Tôi muốn Peter hôn tôi ngay bây giờ để tôi không cảm thấy run nữa. Nhưng Peter không làm thế, hoặc ít ra là không theo cách mà tôi muốn. Peter hôn vào má tôi, má trái rồi má phải; hơi thở cậu thật ấm. Và rồi không có gì xảy ra tiếp theo. Tôi mở mắt. Đây là hôn sao? Tại sao cậu ấy không hôn tôi theo đúng cách? "Cậu đang làm gì thế?" tôi thì thầm..

"Làm cho cậu phấn khích."

Tôi nói vội vàng, "Chúng ta hôn nhau đi!"

Peter nghiêng mặt, má cậu chạm vào má tôi. Đùng lúc này thì có tiếng cửa mở, em trai Peter chạy ra thêm và đứng khoanh tay. Tôi vội vàng ra khỏi vòng tay Peter, như kiểu vừa phát hiện ra bệnh dịch gì đó. "Mẹ muốn anh chị vào nhà và uống rược táo," thằng bé nhếch mép nói.

"Một phút thôi," Peter nói và kéo tôi lại.

"Mẹ nói ngay bây giờ," Owen nói tiếp.

Chúa ơi. Tôi nhìn Peter lo lắng. "Tớ cũng có lẽ phải về trước khi bố bắt đầu lo lắng..."

Peter hít cảm hương về phía cửa nhà, ra hiệu cho tôi. "Chúng ta vào bên trong một tẹo thôi rồi tớ sẽ đưa cậu về nhà." Khi tôi đi vào trong, Peter bỏ áo khoác và thì thầm hỏi tôi, "Thật là cậu định đi bộ về nhà với bộ quần áo này ư? Trong thời tiết lạnh như thế này sao?"

"Không, tớ chỉ định làm cậu cảm thấy có lỗi, để cậu sẽ đưa tớ về," tôi thì thầm đáp lại.

"Hôm nay chị mặc quần áo gì lạ vậy?" Owen hỏi.

"Đây là bộ quần áo truyền thống của người Hàn Quốc mặc vào ngày đầu năm," tôi nói.

Mẹ Peter bước ra khỏi bếp với hai cốc rược đang bốc hơi. Cô mặc áo cardigan bằng len cashmere, đeo thắt lưng lông, và chân thì đi đôi dép mùa Đông. "Thật là đẹp quá," cô nói. "Cháu trông thật tuyệt. Thật rược rồi!"

"Cháu cảm ơn cô," tôi nói, thấy hơi xấu hổ.

Rồi ba chúng tôi ngồi vào bàn trong phòng lớn; Owen chạy vào ngồi trong bếp. Má tôi vẫn đang nóng bừng, từ lúc này khi bọn tôi định làm thế. Tôi cũng tự hỏi là liệu cô ấy có biết chuyện xảy ra giữa bọn tôi hay không, không hiểu Peter có tâm sự chuyện ấy với mẹ hay không nữa.

"Giáng sinh của cháu thế nào hả Lara Jean?" mẹ Peter hỏi tôi.

Tôi thổi cốc rượu táo nóng. "Rất tuyệt ạ. Bố cháu tặng một chú cún con cho em gái cháu, nên bọn cháu vẫn còn đang tranh nhau quyền giữ cún con. Chị gái cháu cũng về nữa, nên rất tuyệt ạ. Thế còn cô, kỳ nghỉ của cô thế nào cô Kavinsky?"

"Ồ, cũng vui vẻ. Yên tĩnh." Cô chỉ tay xuống đôi dép đang đi. "Owen tặng cô đấy. Mà bữa tiệc hôm nọ thế nào? Các cháu có thích bánh quy trái cây mà Peter làm không? Nói thật là cô không ăn nổi."

Tôi ngạc nhiên nhìn sang Peter. Peter vẫn đang xem điện thoại. "Tớ tưởng cậu bảo là mẹ cậu đã làm bánh."

Cô Kavinsky cười có vẻ tự hào. "Không, Peter đã làm hết đấy. Thăng bé đã rất quyết tâm."

"Bánh quy ấy có mùi thum thum như mùi rác ấy," Owen nói vọng ra từ bếp.

Mẹ Peter bật cười, và rồi không khí lại lắng xuống, im lặng. Tôi lại bắt đầu suy nghĩ, cố gắng nghĩ ra chủ đề gì đó để nói. Những dự định năm mới ư? Hay là bão tuyết vào tuần tới? Peter thì chẳng giúp gì cả; cậu ấy vẫn chăm chăm xem điện thoại.

Rồi mẹ Peter đứng dậy. "Cô rất vui khi gặp cháu, Lara Jean. Peter, con đừng để bạn về muộn nhé!"

"Không đâu ạ." Rồi quay ra tôi nói, "Tớ sẽ quay lại ngay; Tớ đi lấy chìa khóa."

Khi cậu đi khỏi, tôi nói, "Cháu xin lỗi đã qua đây đường đột vào ngày đầu năm như thế này. Cháu hy vọng không làm phiền gia đình mình."

"Cháu lúc nào cũng được chào đón ở đây." Cô nghiêng người và đặt tay lên đùi tôi. Rồi nhìn tôi với ánh mắt rất tâm tư, cô nói, "Cô chỉ mong cháu hãy nhẹ nhàng với trái tim của thằng bé!"

Tim tôi như vỡ tung. Liệu Peter đã nói gì về chuyện của bọn tôi với cô sao?

Rồi cô vỗ nhẹ tay lên đùi tôi và đứng dậy. "Chúc cháu ngủ ngon, Lara Jean."

"Chúc cô ngủ ngon," tôi nói vọng lại.

Dù cô cười rất hiền, tôi vẫn cảm thấy như có chuyện gì đó không ổn. Có gì đó bí ẩn đằng sau giọng nói của cô. Tôi nghĩ thế. Đừng gây phiền toái cho con trai của cô chính là thông điệp mà cô muốn nói. Liệu có phải vì Peter đã buồn bực vì chuyện xảy ra? Tôi không thấy cậu ấy thể hiện ra điều đó. Hoặc có thể hai mẹ con Peter rất thân nhau. Tôi ghét bị đánh giá không tốt trước khi mối quan hệ của tôi và Peter bắt đầu.

*****

Trời hôm nay không có sao, tối om. Tôi nghĩ là thế này sẽ sớm có tuyết. Nhìn vào trong nhà, tôi đèn dưới nhà vẫn sáng, còn trên gác thì có đèn phòng chị Margot. Còn phía bên kia đường tôi vẫn thấy cây thông Nô-en bé bé ở góc cửa sổ nhà cô Rothschild.

Peter và tôi thì vẫn đang ngồi trong xe ấm cúng. Hơi nóng phả ra từ quạt. Tôi hỏi, "Thế cậu có nói với mẹ cậu là bọn mình đã chia tay?"

"Không. Bởi vì bọn mình đâu có chia tay," Peter nói, tay tắt máy sưởi.

"Chưa sao?"

Peter cười. "Chưa từng, vì cậu và tớ thậm chí còn chưa bao giờ là một cặp cơ mà, đúng không?"

Thế giờ bọn mình đã là một cặp chưa? Tôi tự hỏi, nhưng tôi chẳng nói ra vì Peter đang lấy tay ôm tôi vào lòng, để đầu tôi lại gần cậu, và tôi lại bắt đầu xao xuyến. "Đừng bối rối" Peter nói.

Tôi hôn Peter một cái rất nhanh, chỉ để chứng tỏ là tôi không bối rối chút nào.

"Hôn tớ như thể cậu đã rất nhớ tớ," Peter nói, giọng cậu hơi khàn.

"Tớ đã nhớ cậu," tôi nói. "Thư tớ viết thế còn gì."

"Ừ, nhưng..."

Tôi đã hôn Peter trước khi Peter kịp nói hết câu. Tôi hôn đúng cách. Để nói rằng tớ đã rất nhớ cậu. Và Peter cũng hôn lại tôi để chứng tỏ ý Peter cũng cùng suy nghĩ. Và dường như chúng tôi đã không gặp nhau cả bốn trăm năm. Rồi tôi chẳng thể nào nghĩ thêm được gì nữa. Tôi đắm chìm vào nụ hôn của Peter.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 3

Sau khi Peter dừng xe trước cửa thả tôi xuống, tôi lao ngay vào nhà để kể chuyện vừa xảy ra cho Margot và Kitty, cảm giác mình như một chiếc ví đựng tiền vàng đang chờ được dốc sạch.

Kitty đang nằm trên ghế sa lông xem TV với Jamie Fox-Pickle ngồi gọn trên đùi, và con bé trườn người lên khi thấy tôi vào. Giọng gấp gáp, con bé nói, "Gogo đang khóc."

Bao nhiêu háo hức của tôi tán biến. "Sao cơ?"

"Em nghĩ là do chị ấy đã sang bên nhà Josh nói chuyện và có vẻ như cuộc nói chuyện không ổn lắm. Chị lên xem chị ấy thế nào đi."

Ôi không! Chuyện này thật không đúng tí nào. Anh chị ấy đáng nhẽ phải quay lại với nhau, như tôi và Peter chứ.

Kitty trở về ghế sa lông, tay cầm điều khiển. Nó đã hoàn thành nhiệm vụ thông báo.. "Thế chị với anh Peter thế nào rồi ạ?"

"Tốt cả," tôi nói. "Rất tốt." Tôi cười một cách tự nhiên và phải cố gắng nín cười ngay, vì phải thể hiện sự tôn trọng Margot nữa.

Tôi vào bếp và pha cho chị Margot một cốc trà "ngủ ngon". Tôi cho thêm hai thìa mật ong như cách mẹ vẫn làm trước đây. Tôi định cho thêm vài giọt rượu whisky. Chẳng là tôi xem chương trình Victorian thì thấy những

cô hầu gái vẫn cho rượu whisky vào đồ uống nóng cho các bà chủ vì nó có tác dụng an thần. Tôi biết là khi đi học đại học Margot có uống rượu. Nhưng giờ chị ấy vẫn còn dư âm xây xẩm từ buổi tiệc đêm qua. Thêm nữa, tôi không nghĩ là bố sẽ đồng ý chuyện này. Nên tôi chỉ chọn chiếc cốc tôi thích nhất để đựng trà, không thêm rượu và nhờ Kitty mang lên tầng cho chị Margot. Tôi cũng dặn em là phải cư xử như một cô em gái ngoan. Tôi bày cho con bé nán lại nói chuyện với chị ấy ít nhất năm phút. Kitty chỉ đồng ý làm thế nếu tìm thấy cái gì chơi trong phòng Margot, và tôi cũng biết là con bé không muốn nhìn thấy Margot buồn. "Thôi, em sẽ chỉ mang Jamie lên cho Margot khuấy khóa thôi," Kitty nói.

Thật là ích kỷ!

Và thế là tôi đi lên phòng Margot cùng một mẩu bánh mỳ nướng với bơ và bột quế. Kitty thì đã biến mất cùng Jamie. Margot nằm nghiêng một bên và đang khóc. "Mọi chuyện đã hết thật rồi, Lara Jean ạ," chị lí nhí. "Thực ra nó đã kết thúc, nhưng bây giờ thì nó đã 100% kết thúc. Chị đã nghĩ là nếu như chị muốn quay lại thì anh ấy sẽ đồng ý, nhưng không phải như thế." Tôi nằm xuống cạnh chị, trán tôi chạm vào lưng chị. Tôi cảm nhận được từng hơi thở của chị. Chị ép người vào gối và tôi xoa lên bả vai chị theo cách chị vẫn thích. Margot không bao giờ khóc. Nên nhìn chị khóc thế này, tôi cảm thấy như Trái Đất đang bay lệch khỏi quỹ đạo và mọi thứ đang bị bóp méo. "Anh ấy nói là sự xa cách về địa lý thật sự là rất khó, rằng chị đã đúng khi chia tay anh ấy khi đi học. Chị đã nhớ anh ấy kinh khủng, còn anh ấy thì dường như chẳng nhớ chị tẹo nào.

Tôi cắn môi, cảm thấy mình thật có lỗi vì đã gợi ý cho chị sang nói chuyện với Josh. Nên chuyện này có một phần lỗi của tôi. "Margot, anh ấy cũng đã rất nhớ chị. Anh ấy đã nhớ chị phát điên. Em thấy anh ấy một lần qua cửa sổ lớp tiếng Pháp, em thấy anh ấy ngồi trên khán đài sân vận động và ăn trưa một mình. Cảnh ấy trông thảm lắm."

Chị khịt mũi. "Thật vậy ư?"

"Vâng." Tôi không hiểu có chuyện gì với Josh. Anh ấy đã hành động như thể rất yêu chị ấy; như thể đã bị trầm cảm khi chị đi. Và giờ thì anh lại đối xử với chị thế này?

Chị thở dài nói, "Chị nghĩ... chị nghĩ là chị vẫn còn yêu anh ấy."

"Chị vẫn?" Yêu. Chị Margot vừa nói từ "Yêu". Chị ấy chưa bao giờ nói là chị yêu Josh trước đây. Nếu có thì chị chỉ nói "phải lòng", chứ chưa bao giờ nói "yêu".

Margot dùng khăn trải giường lau mắt. "Lý do chị chia tay anh ấy là vì chị không muốn trở thành đứa con gái khóc lóc khi xa bạn trai, thế mà giờ chị lại đang làm thế. Thật là thảm hại!"

"Chị là người hiếm khi mềm lòng nhất mà em từng biết, Gogo ạ," tôi an ủi.

Margot thôi sụt sịt và quay người lại, đối mặt với tôi. Chị càu nhàu, "Chị không nói mình là người dễ mềm lòng. Chị chỉ nói là chuyện phải khóc vì một anh chàng thật thảm hại."

"Ồ", tôi nói. "Em thì nghĩ chuyện khóc vì ai đó đâu có gì thê thảm lắm đâu. Nó chỉ có nghĩa là chị đã rất quan tâm đến người đó và chị đã rất buồn."

"Chị đã khóc nhiều lắm, đến mức mà chị thấy da mắt nhăn lại như quả nho khô ấy. Có đúng thế không?" Margot đảo mắt cho tôi xem.

"Mắt chị bị sưng rồi," tôi thật thà nói. "Mắt chị không quen với nước mắt. Mà em có ý kiến này!" Tôi nhảy ra khỏi giường và chạy xuống bếp. Tôi lấy một bát đá đầy với hai chiếc thìa nhỏ bằng bạc và quay lên phòng chị. "Chị nằm xuống đây," tôi hướng dẫn, và Margot ngoan ngoãn làm theo. "Chị nhắm mắt lại." Tôi đặt chiếc thìa lạnh lên mắt chị.

"Cách này hiệu quả không?"

"Em đọc hướng dẫn trên báo."

Khi thìa không còn lạnh nữa, tôi lại áp vào đá và tiếp tục đặt lên mắt cho chị, cứ thế lặp đi lặp lại. Chị hỏi tôi về chuyện với Peter, tôi đã kể cho chị nghe gần hết nhưng tránh không nhắc đến chuyện hôn hít. Vì tôi nghĩ là kể chuyện này ra thật không phù hợp khi chị đang thất tình. Đột nhiên chị ngồi dậy và nói, "Em không cần phải giả vờ thích Peter vì chị đâu nhé!" Margot nuốt nước bọt một cách khó khăn, giống như chị bị đau họng vậy. "Nếu như em vẫn thích Josh... nếu Josh thích em...". Tôi bị bất ngờ. Miệng tôi há hốc toan nói là chuyện ấy xưa lắm rồi, nhưng chị bắt tôi im lặng. "Chị biết là điều này rất khó, nhưng chị sẽ không chen ngang nữa đâu, em hiểu không? Em có thể kể chị nghe."

Tôi thấy nhẹ cả người vì chị đã cho tôi cơ hội lên tiếng. Tôi vội vàng nói luôn: "Trời ạ, Gogo ơi em không thích Josh. Không tí nào hết. Và anh ấy cũng không thích em. Em nghĩ... em nghĩ là chỉ vì cả hai người bọn em đã quá nhớ chị. Người em thích là Peter." Tôi luồn tay vào chăn và ngoắc ngón út vào tay chị. "Em thề."

Chị lại nuốt nước bọt mạnh hơn. "Thế thì chị nghĩ chẳng có lí do bí mật nào mà anh Josh lại không muốn quay lại với chị nữa. Như vậy đơn giản là vì anh không cần chị nữa rồi."

"Không, em nghĩ đơn giản là vì chị ở Scotland còn anh thì ở Virginia, và điều này rất khó khăn. Chị đã hành động thông minh khi chấm dứt mối quan hệ. Thông minh, lí trí và rất chính xác."

Mặt chị thể hiện sự nghi ngại một thoáng, sau đó cũng gật đầu. Chị nói, "Thế là đủ về chị và Josh. Chuyện của bọn chị là câu chuyện của ngày hôm qua. Kể chị nghe về Peter đi. Đi mà, nó sẽ làm chị khá hơn đấy." Rồi chị lại ngã xuống giường, còn tôi lại đặt thìa lên mắt chị.

"Tối nay, ban đầu cậu ấy rất lạnh lùng với em. Mặt thờ ơ lắm ấy..."

"Không, em kể chị nghe từ lúc bắt đầu đi."

Thế là tôi kể từ đầu: Về chuyện bọn tôi giả vờ là một đôi, chuyện trong bể nước nóng, mọi chuyện. Chị thi thoảng lại nhấc thìa ra để nhìn tôi. Mắt chị trông đã đỡ sưng hơn nhiều, khiến tôi thấy vui hơn. Tôi đã giấu Margot mọi chuyện cả mấy tháng nay, và giờ thì chị đã biết những thứ đã diễn ra, và tôi cảm thấy bọn tôi lại thật gần gũi với nhau. Bạn không thể nào thân thiết với ai nếu như bạn giữ những bí mật cho riêng bạn.

Margot hăng giọng. Chị lưỡng lự và hỏi, "Thế Peter hôn thế nào?"

Tôi đỏ mặt. Tôi đặt tay lên môi trước khi trả lời, "Cậu ấy hôn như... như kiểu đấy là nghề của cậu ấy vậy."

Margot cười khúc khích và bỏ hẳn thìa ra khỏi mắt. "Giống như một gã "trao bao" ấy hả?"

Tôi lấy chiếc thìa và gõ vào tay chị.

"Ôi đau!" Chị vớ chiếc thìa còn lại định gõ tôi nhưng tôi đã nhanh tay hơn giật lấy nó.

"Margot... khi chị... làm "chuyện ấy", chị có bị đau không?" tôi cố gắng không nhắc đến tên Josh. Cảm giác lúc này thật lạ, tôi và Margot chưa bao giờ nói chuyện với nhau về sex, vì không đứa nào từng quan hệ. Nhưng giờ thì chị đã làm chuyện ấy, còn tôi thì chưa, nên tôi muốn biết những gì mà chị biết.

"Ừm, ý chị là, những lần đầu tiên thì hơi đau." Giờ thì đến lượt má chị hồng lên vì xấu hổ. "Lara Jean, chị không thể nói với em về chuyện này. Vì chị không quen. Sao em không hỏi Chris?"

"Vì em muốn nghe trực tiếp từ chị, Gogo. Chị phải nói em biết mọi điều về chuyện đó để em còn biết. Em không muốn làm "chuyện ấy" tệ ngay cả trong lần đầu."

"Chị và Josh chưa làm "chuyện đó" nhiều lắm đâu! Chị cũng không phải là chuyên gia. Chị cũng chỉ từng làm chuyện ấy với mỗi Josh. Nhưng nếu em có ý định làm "chuyện ấy" với Peter, em phải đảm bảo là em sẽ cẩn thận, và dùng bao cao su, và tất cả mọi thứ." Tôi gật đầu. Đây chính là lúc chị bắt đầu nói về những điều hấp dẫn. "Em phải chắc chắn, rất chắc chắn. Em phải chắc chắn là cậu ấy vuốt ve em mềm mại và nâng niu em. Điều ấy rất tuyệt vời, vì nó sẽ là một kỉ niệm luôn làm em thấy thích thú khi nhớ lại."

"Em hiểu. Nhưng mỗi lần như thế thì kéo dài bao lâu?"

"Không lâu lắm đâu. Với cả đó cũng là lần đầu của anh Josh." Chị nói giọng khao khát. Giờ thì tôi cũng thấy khao khát. Peter chắc hẳn đã làm chuyện ấy với Genevieve cả nghìn lần rồi, nên cậu ấy đã phải là chuyên gia trong chuyện ấy. Tôi có lẽ sẽ có cảm giác "lên đỉnh" ở lần quan hệ đầu tiên. Điều này nghe thật thích thú. Nếu cả hai chúng tôi đều là lần đầu thì có lẽ hay hơn vì cả hai đều không biết cảm giác ấy, nhưng đây sẽ chỉ có mình tôi.

"Không, chị không nghĩ thế. Chị luôn cảm thấy hạnh phúc vì Josh là người đàn ông đầu tiên của chị. Còn chuyện bọn chị không đi đến đâu cũng không có ý nghĩa gì." Câu nói của chị làm tôi thấy nhẹ lòng đi nhiều, rằng Margot đã không hối tiếc vì đã yêu Josh, thậm chí là khi mắt chị vẫn còn đỏ vì nước mắt.

***

Đêm hôm ấy tôi ngủ ở phòng chị, nằm cạnh chị và đắp cùng chăn. Phòng của Margot là căn phòng lạnh nhất trong nhà vì nó ở trên gara ô tô. Tôi nghe tiếng lò sưởi ngắt bật liên tục.

Chị thì thăm với tôi trong bóng tối, "Chị sẽ hẹn hò với hàng tá các chàng Scotland khi quay lại trường. Biết đâu chị lại tìm được cơ hội mới với ai đó, phải không?"

Tôi cười và quay mặt về phía chị. "Không, khoan hãy. Chị đừng có hẹn hò với các chàng ở Scotland không. Hãy chọn một anh người Anh, một từ Ai Len, một từ Scotland. Và một từ Wales. Chị làm một "tour" Vương quốc Anh đi!"

"Chị học Nhân chủng học mà," Margot nói và chúng tôi cười vang. "Nhưng em biết chuyện buồn nhất sẽ là gì không? Là sau những gì xảy ra, chị và Josh sẽ không bao giờ là bạn như trước đây nữa. Josh đã từng là bạn thân nhất của chị."

Tôi giả vờ nhìn chị với ánh mắt tổn thương, "Em đã nghĩ em là bạn thân nhất của chị cơ đấy."

"Em không phải là bạn thân của chị. Em là em gái của chị, và điều đó có ý nghĩa hơn nhiều."

Điều ấy có ý nghĩa hơn nhiều!

"Chị và Josh đã bắt đầu thật dễ dàng, thật vui vẻ, và giờ bọn chị lại như hơn người dưng. Chị không có cơ hội được chơi với Josh nữa, người mà chị hiểu hơn bất kì ai và cũng là người hiểu chị hơn bất kì ai."

Tim tôi nhói đau. Những điều chị nói ra thật buồn. "Theo thời gian, em và Josh thì vẫn có thể là bạn." Nhưng chúng tôi sẽ không thể như trước nữa, tôi biết điều đó. Con người vẫn luôn than vãn rằng kỉ niệm trong quá khứ luôn luôn đẹp hơn thực tại.

"Nhưng nó sẽ không như xưa nữa."

"Đúng vậy", tôi đồng tình. "Em đoán là nó sẽ không như trước đây. Rồi kì lạ sao, tôi nghĩ đến Genevieve, về quãng thời gian trong quá khứ bọn tôi đã từng làm bạn. Tình bạn ấy là tình bạn trẻ con, chứ nó không còn ý nghĩa gì nữa khi bọn tôi đều đã trưởng thành. Và tôi nghĩ là chẳng thể nào bám vào quá khứ để sống cho hiện tại.

Chính lúc này, tôi cảm thấy đây chính là thời điểm chấm dứt một kỷ đại. Không còn Josh và Margot nữa. Giờ là lúc cho sự thật, vì Margot đã khóc, vì tôi đã nghe chính từ miệng Margot nói chuyện của hai người đã kết thúc, và bây giờ là lúc mà cả hai chị em tôi xác nhận chuyện đó. Mọi thứ đã thay đổi.

"Em đừng để chuyện này xảy ra với em nhé, Lara Jean. Em đừng nghiêm trọng hóa về tương lai sẽ đi đến đâu. Em cứ yêu Peter nếu em muốn, nhưng phải biết bảo vệ trái tim của em. Không có gì là mãi mãi dù em nghĩ là như thế. Tình yêu có thể bỏ em đi, con người cũng có thể bỏ em đi, mà không có lí do nào cả. Không có gì là đảm bảo hết."

Nuốt nước bọt, tôi nói, "Em hứa là em sẽ cẩn thận." Thực ra tôi không thể hiểu hết được những điều chị nói. Làm sao tôi có thể cẩn thận nếu như tôi đang thích Peter nhiều nhiều như bây giờ?

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 4

Margot đi shopping để mau bớt mới với chị Casey, bố đi làm, còn tôi & Kitty thì như hai con mèo lười ngồi xem TV. Điện thoại tôi rung lên, có tin nhắn của Peter. Tối nay đi xem phim không? Tôi nhắn lại Đồng ý, thêm dấu chấm than. Nhưng rồi tôi lại xóa dấu chấm than đi, vì sợ nó thể hiện sự phấn chấn của tôi. Đồng ý không thôi cũng đủ rồi. Tôi gõ thêm mặt cười và gửi đi trước khi thay đổi lại tin nhắn thêm lần nữa.

"Chị nhắn tin với ai thế?" Kitty ló mặt ra từ phòng khách, tay đút bánh pudding vào miệng. Jamie cố liếm bánh nhưng Kitty đã gạt nó ra và mắng, "Mày biết là mày không được ăn socola mà!"

"Chị đang nhắn tin với anh Peter. Bánh em ăn có thể không phải là socola thật đâu, có thể chỉ là vị socola thôi Em đọc nhãn xem."

Trong số ba chị em tôi thì Kitty là người nghiêm khắc nhất với Jamie. Con bé không bế con chó khi nó nhõng nhẽo đòi; con bé còn té nước vào mặt Jamie nếu nó cư xử không phải. Kitty học những thứ đó từ cô Rothschild, người mà hóa ra lại có thể nói chuyện với chó. Trước đây cô có đến ba con, nhưng khi cô và chồng li dị thì cô chỉ giữ mỗi con Simone, loại Golden Retriever, và chồng cô thì giữ hai con còn lại.

"Thế anh Peter lại là bạn trai của chị rồi chứ?"

"Ừm, chị không biết nữa." Sau khi Margot nói với tôi là nên từ tốn và cẩn thận với trái tim mình, rằng không có điều gì là không thể làm lại được,

tôi nghĩ chuyện giữa chúng tôi là một trạng thái không chắc chắn... Với lại rất khó để định nghĩa một điều không chắc chắn. Chúng tôi chỉ là hai người giả vờ thích nhau, giả vờ làm một cặp đôi, và bây giờ thì bọn tôi là gì của nhau? Có cách nào để biết là bọn tôi thích nhau thật chứ không phải là giả vờ? Và liệu chúng tôi có thể là người yêu của nhau hay không? Có lẽ chẳng ai trong chúng tôi biết được điều này.

"Ý chị là sao, chị không chắc chắn à?" Kitty nhấn mạnh câu hỏi. "Chả nhẽ chị không biết mình có phải là bạn gái của ai đó hay không sao?"

"Bọn chị chưa nói gì đến chuyện này cả. Đại khái là thế."

Kitty chuyển kênh TV. "Chị nên tự tìm hiểu vấn đề này đi!"

Tôi dịch người sang bên và nắm chống tay. "Nhưng liệu biết sâu hơn thì có thay đổi được gì không? Bọn chị đều thích nhau. Chuyện thích nhau thật và dán mác là có người yêu thì có gì khác nhau không nhỉ? Có thay đổi gì không nhỉ?" Kitty không thèm trả lời. "Này em!"

"Ôi em xin lỗi, chị đợi chút rồi nói lại với em khi bắt đầu quảng cáo được không? Em đang xem dở."

Tôi ném gối vào con bé. "Thế thì chị đi tâm sự với Jamie vậy." Tôi vỗ tay. "Tới đây nào cún cưng!"

Jamie ngẩng đầu lên nhìn tôi, rồi lại nằm xuống phía bên Kitty. Tôi chắc nó đang chờ đợi ăn bánh pudding.

Tối qua khi ở trong xe ô tô có vẻ như Peter chẳng mấy may nghĩ gì về chuyện của bọn tôi cả. Cậu ấy vẫn vui vẻ và vô tư như bình thường. Tôi thì lại là người hay quan trọng hóa mọi việc. Có lẽ tôi nên học ít nhiều kiểu sống trôi-theo-dòng-đời của Peter.

"Em có muốn giúp chị chọn quần áo để đi xem phim với Peter tối nay không?" tôi hỏi Kitty.

"Em đi cùng được không?"

"Không!" Thấy Kitty bắt đầu tỏ vẻ hờn dỗi, tôi sửa sai, "Lần sau chị sẽ cho em đi nhé!"

"Được rồi. Thế chị mặc thử hai bộ, rồi em sẽ nói với chị bộ nào hợp hơn."

Tôi chạy lên phòng và bắt đầu ngắm nghía tủ quần áo. Đêm nay có lẽ sẽ là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của bọn tôi, và tôi muốn gây ấn tượng với Peter. Nhưng cậu ấy đã nhìn thấy hết những bộ đẹp của tôi rồi, nên tôi nghĩ cách duy nhất là mặc quần áo của chị Margot. Chị có áo len màu kem mang về từ Scotland mà tôi có thể mặc cùng quần tất và đi boots. Chị còn có cả một chiếc áo len trang trí hoa văn thổ cẩm của vùng Fair Isle * mà tôi rất thích; tôi có thể mặc nó với một chiếc chân váy màu đỏ vang và một chiếc nơ màu vàng trên tóc; tôi sẽ uốn nhẹ tóc vì Peter nói với tôi là cậu ấy thích tóc tôi hơn quăn.

Fair Isle là tên một hòn đảo phía bắc Scotland. Áo len Fair Isle là tên một loại áo len được làm ở đảo và có hoa văn kiểu thổ cẩm rất màu sắc.

"Kitty," tôi gọi to. "Em lên đây và ngắm hộ chị với."

"Chờ quảng cáo đã!" con bé nói với lại.

Trong lúc chờ đợi tôi viết tin nhắn cho Margot:

Chị cho em mượn chiếc áo len màu kem hay chiếc áo Fair Isle được không?

Được.

Kitty chọn bộ với áo len Fair Isle. Nó nói là bộ quần áo trông như để đi trượt băng và tôi khá đồng tình với con bé. "Chị có thể mặc bộ này khi bọn mình đi trượt băng," con bé nói. "Chị, em và anh Peter."

Tôi cười to. "Được rồi."

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 5

Peter và tôi đứng trước quầy bóng ngô trong rạp chiếu phim. Đơn giản chỉ là một cuộc hẹn xem phim mà tôi cảm thấy như là điều tuyệt vời nhất xảy ra trong cuộc đời mình. Tôi lục tay vào túi để kiểm tra lại xem cuống vé còn không, vì tôi muốn giữ nó làm kỉ niệm.

Nhìn lên Peter, tôi thần thì, "Đây là lần hẹn hò đầu tiên của tớ đấy." Tôi cảm giác mình như một cô gái một sách được hẹn hò với một hot boy của trường, nhưng tôi chẳng sợ gì hết cả. Không may may tí nào luôn.

"Làm sao mà lần đầu tiên được, khi bọn mình đã đi chơi với nhau bao nhiêu lần rồi?"

"Nhưng đây là lần hẹn hò thật đầu tiên. Những lần trước bọn mình toàn giả vờ; còn lần này là thật."

Peter cau mày. "Ồ, lần này là thật ấy hả? Tớ còn chẳng nhận ra."

Tôi giơ tay định đánh vào lưng Peter, nhưng cậu cười và nắm lấy tay tôi, rồi đan tay vào tay tôi. Từ bàn tay, tôi cũng có thể cảm nhận tim tôi đang đập mạnh. Đây cũng là lần đầu tiên bọn tôi thật sự nắm tay nhau. Cảm giác này thật khác làm sao so với những lần khác. Như kiểu bị điện giật, nhưng là theo một ý nghĩa rất tốt, rất tích cực.

Chúng tôi nhích dần lên trong hàng, và tôi cảm thấy hơi lạ, cảm thấy Peter khiến tôi thấy hồi hộp. Cảm giác như Peter là một Peter khác, tôi là

một Lara Jean khác, và chúng tôi đang hẹn hò vs nhau. Tôi lại bắt chuyện, "Thế khi cậu đi xem phim, cậu thích sô-cô-la hay kẹo gôm?"

"Không loại nào cả. Tớ chỉ ăn mỗi bóng ngô thôi."

"Thế thì chúng ta bị trời phạt rồi! Vì cả hai đứa bọn mình không thích ăn hai thứ kẹo ấy." Chúng tôi tiến đến quầy, bắt đầu cho tay vào túi tìm ví.

Peter cười. "Cậu nghĩ là tớ sẽ để cho bạn gái phải trả tiền vào lần hẹn hò đầu tiên của cô ấy ư?", nói rồi Peter rút ví ra và nói với người phục vụ, "Tôi lấy một hộp bóng ngô với bơ cỡ trung bình, và chị có thể cho thêm một lớp bơ ở phần trên không? Một hộp kẹo gôm Sour Patch Kids, và một hộp kẹo sô-cô-la Milk Duds. Và một cốc sô đa vị quả anh đào."

"Làm sao cậu biết đấy là những thứ tớ muốn?"

"Tớ tinh ý hơn là cậu nghĩ đấy Covey ạ." Peter khoác tay lên vai tôi với một cách nhếch mép ra vẻ thỏa mãn, và cậu ấy vô tình chạm vào ngực tôi.

"Này cậu!"

Peter cười vẻ xấu hổ. "Xin lỗi, cậu có sao không?"

Tôi thúc vào sườn Peter, và cậu ta vẫn cười nắc nẻ khi chúng tôi bước vào phòng chiếu. Đúng lúc ấy chúng tôi trông thấy Genevieve và Emily bước ra từ phòng vệ sinh nữ. Lần cuối cùng tôi gặp Genevieve là lần cô ta đi đưa chuyện với mọi người là tôi và Peter đã quan hệ với nhau trong bể nước nóng. Tôi cảm thấy hơi hoang mang, một cảm giác "chiến đấu hay bỏ chạy" dâng lên trong tôi.

Trong giây lát, Peter bước chậm hơn và tôi không biết là sẽ xảy ra chuyện gì? Bọn tôi có phải bước đến và chào bọn họ? Hay bọn tôi chỉ cứ đi

bình thường thôi? Tay Peter giữ tôi chặt hơn, và tôi cảm thấy sự hoang mang của Peter. Cậu ấy cũng đang lưỡng lự.

Và chính Genevieve là người đã giải quyết vướng mắc. Con bé đi thẳng vào phòng chiếu như thể đã không nhìn thấy chúng tôi. Bọn tôi cũng đi vào đúng phòng chiếu đó. Tôi không nhìn Peter và Peter cũng không nói gì với tôi. Tôi nghĩ là bọn tôi sẽ cùng giả vờ như Genevieve không có ở đây. Peter kéo tôi ra chọn chỗ. Bọn tôi ngồi ở phía sau, phía bên tay trái. Genevieve và Emily ngồi ở giữa. Tôi có thể thấy mái tóc vàng của con bé, chiếc áo khoác màu xám. Rồi tôi cũng cố tránh để không bị nhìn thấy nếu con bé có quay lại nhìn xung quanh.

Chúng tôi ngồi xuống. Tôi bỏ áo khoác và ngồi vào ghế. Điện thoại của Peter rung lên báo tin nhắn. Peter thoáng nhìn rồi lại cất điện thoại vào ngay. Tôi đoán đó là một tin nhắn từ Genevieve đã phá hỏng buổi hẹn hò, như con ma cà rồng để lại hai vết cắn của nó trong đêm tối.

Đèn tắt, Peter lại choàng tay ôm tôi. Liệu cậu ấy có ôm tôi như thế cả buổi chiếu phim không nhỉ, tôi tự hỏi. Tôi ngồi cứng đờ, và cố thở cho đều. Peter thì thào vào tai tôi, "Cậu bình tĩnh đi nào Covey."

Việc thư giãn hay bình tĩnh trong trạng thái này thật không tưởng. Peter lấy tay bóp vai tôi, rồi nghiêng người đưa mặt lại gần cổ tôi, hà hít. "Cậu thơm quá," cậu ấy nói khẽ.

Tôi cười thành tiếng, hơi to một chút, làm cho một người đàn ông ngồi trước quay ngoắt lại và nhìn tôi chăm chăm. Cố kiềm chế, tôi nói với Peter, "Xin lỗi cậu, tớ hay bị nhột."

"Không sao cả," Peter nói, tay vẫn ôm tôi.

Tôi cười và gật đầu. Nhưng giờ tôi lại tự hỏi là bọn tôi cứ ve vãn nhau thế này trong suốt thời gian chiếu phim sao? Có phải vì thế mà Peter chọn ngồi ghế sau cùng trong khi những hàng ghế giữa vẫn trống. Tự nhiên tôi

thấy lo lắng quá. Trong rạp đang có Genevieve và nhiều người nữa! Có thể bọn tôi đã tán tỉnh nhau trong bể nước nóng, nhưng ở đó không có ai khác nữa. Với lại tôi cũng muốn xem phim. Tôi rướn người để với lon sô đa, vừa là để thoát khỏi vòng tay của Peter

Khi phim hết, dù không nói gì với nhau nhưng chúng tôi đều nhanh chân ra khỏi rạp để không phải chạm mặt Genevieve. Chúng tôi đi nhanh như thể bị ma đuổi. Mà theo tôi thấy thì Genevieve đúng là một con ma thật. Peter đói bụng còn tôi thì vẫn còn no sau khi ăn ngần ấy thứ trong rạp, nên tôi gợi ý là bọn tôi sẽ đi ăn tối và tôi sẽ ăn cùng với Peter món khoai tây chiên. Nhưng Peter nói, "vì đây là lần hẹn hò đầu tiên trong đời cậu, vậy nên tớ nghĩ bọn mình nên đi ăn hàng."

"Tớ không bao giờ tưởng tượng là cậu lại lãng mạn thế đấy," tôi nói giọng đùa cợt, nhưng đúng là tôi đã nghĩ vậy thật.

"Vậy thì cậu nên làm quen đi," Peter lên giọng hờn hĩnh. "Tớ rất biết cư xử với các cô gái."

Peter đưa tôi đến quán Biscuit Soul Food - Linh hồn của bánh quy - nhà hàng mà Peter thích nhất. Tôi quan sát Peter rưới mật ong nóng và ớt Tabasco lên thịt gà, và tự hỏi đã bao nhiêu lần Genevieve cũng ngồi như tôi và quan sát hành động của Peter. Thành phố tôi ở cũng nhỏ, nên chắc cũng không có nhiều chỗ mà Peter chưa đến cùng với Genevieve trước đây. Rồi tôi đứng lên đi vào nhà vệ sinh. Liệu Peter có nhắn tin lại cho Gen lúc không có tôi không nhỉ? Rồi tôi cố gạt suy nghĩ này ra khỏi đầu. Họ dù sao vẫn là bạn, nên Peter vẫn có quyền được nhắn tin cho cô ta. Hơn nữa tôi không thể để Gen làm hỏng buổi hẹn tối nay của tôi. Tôi muốn cảm thấy vui vẻ trong khoảnh khắc này, chỉ tôi và Peter trong lần hẹn hò đầu tiên.

Tôi quay về bàn, và Peter đã ăn hết thịt gà. Trên bàn có một chồng giấy ăn. Peter có thói quen cứ sau mỗi lần ăn thì lại lau tay một lần. Trên má cậu vẫn còn dính cả mật ong, và một mẩu bánh mỳ, nhưng tôi không nói gì cả vì điều đó làm cậu ấy trông đáng yêu hơn.

"Thế cuộc hẹn hò đầu tiên trong đời cậu thế nào?" Peter hỏi tôi, duỗi dài ra ghế. "Nói tớ nghe chân thành đi."

"Tớ cảm thấy vui vì cậu biết những đồ ăn tớ thích ở rạp chiếu phim." Peter gật đầu, khuyến khích tôi nói tiếp. "Và... tớ cũng thích bộ phim."

"Tớ cũng đoán vậy. Vì cậu cứ bắt tớ phải trật tự và dán mắt vào màn hình."

"Vì ông chú ngồi trên bọn mình có vẻ hơi cáu," tôi lưỡng lự nói. Rồi tôi nghĩ xem có nên nói ra điều làm tôi suy nghĩ cả tối hay không. "Tớ không biết... có thể vì tớ, hoặc..."

Peter rướn người về phía tôi, chăm chú nghe. Gì cơ?"

Tôi thở sâu rồi nói. "Cậu có thấy điều này... hơi lạ không? Ý tớ là, đầu tiên thì bọn mình chỉ giả vờ, rồi bọn mình đã như là một đôi thật, rồi chúng ta cãi nhau, rồi giờ thì tớ và cậu, ngồi đây ăn thịt gà rán. Bọn mình cứ như đang đi sai thứ tự. Cũng tốt thôi... nhưng mà nó cứ đảo lộn thế nào ấy. Có phải cậu đã muốn âu yếm tớ suốt cả buổi chiếu phim không?"

"Tớ cũng thấy chưa quen lắm," Peter thật thà nói.

Tôi uống một ngụm chè ngọt, thấy nhẹ nhõm khi Peter không cho rằng tôi đang quá lo lắng.

Rồi Peter nói với tôi. "Có thể bọn mình cần một bản hợp đồng mới."

Tôi không biết là Peter đang đùa hay thật, nhưng cứ tiếp tục, "Thế nội dung sẽ có những gì nào?"

"Xem nào... tớ nghĩ là tớ phải gọi điện cho cậu hằng ngày trước khi đi ngủ. Cậu sẽ đi cùng tớ đến các trận đấu bóng vợt của tớ, và cả vài buổi tập nữa. Tớ sẽ đến nhà cậu ăn tối thường xuyên hơn. Cậu sẽ đi dự tiệc cùng tớ."

Tôi làm mặt nhăn nhó khi Peter nói đến việc đi dự tiệc. "Bọn mình chỉ làm việc mà bọn mình muốn thôi, như trước đây ấy." Rồi đột nhiên tôi nghe giọng Margot văng vẳng trong đầu. "Hãy... chúng ta hãy làm gì đó vui vẻ!"

Peter gật đầu, trông nhẹ nhõm hơn chút ít. "Đồng ý!"

Tôi thích cách Peter không quan trọng hóa mọi vấn đề. Và tôi nghĩ đây là một trong những tính cách rất đáng quý của cậu. Tính cách ấy và gương mặt cậu. Tôi có thể ngồi cả ngày mà ngắm gương mặt ấy. Tôi lại uống một ngụm trà rồi nhìn Peter. Một bản hợp đồng mới có lẽ cũng sẽ có ích, như nó sẽ giúp bọn tôi tránh được những hiểu lầm sau này hay buộc chúng tôi phải tuân thủ những điều luật. Tôi nghĩ là Margot sẽ rất tự hào về tôi vì điều này.

Tôi lôi trong túi xách ra một quyển sổ và bút. Tôi viết Hợp đồng mới của Peter và Lara Jean.

Tôi viết dòng thứ nhất, Peter sẽ luôn đúng giờ.

Peter vươn cổ, đọc ngược chữ tôi viết. "Này, cậu viết là 'Peter sẽ luôn đúng giờ' đấy hả?"

Peter càu nhàu.. "Tớ chỉ không đến có một lần mà cậu cứ nhớ dai."

"Nhưng cậu lại thường xuyên đến muộn."

"Đến muộn thì đâu có giống với việc không đến!"

"Đến muộn là không tôn trọng người phải đứng đợi cậu."

"Tớ tôn trọng cậu mà. Tớ tôn trọng cậu hơn tất cả những cô gái tớ quen."

Tôi chỉ tay vào Peter. "Cậu lúc nào cũng chỉ nói đến các cô gái. Thế trong nhóm bạn trai thì cậu tôn trọng tớ hơn cậu nào?"

Peter thu người lại và giả bộ hơi găm gù. Tôi rướn người ra phía trước, túm lấy cổ áo Peter và hôn cậu trước khi bọn tôi bắt đầu đấu khẩu tiếp. Dù sao chúng tôi cũng chỉ cãi vặt chứ không nhằm làm tổn thương nhau. Cãi nhau kiểu này còn làm cho bọn tôi cảm thấy gần gũi nhau hơn

Và chúng tôi đã thỏa thuận viết những điều này trong hợp đồng.

Peter sẽ không bao giờ đến muộn hơn 5 phút.

Peter không được nói dối Lara Jean dưới bất kỳ hình thức nào.

Peter không bắt buộc phải gọi điện thoại cho Lara Jean trước khi đi ngủ, nhưng có thể làm vậy nếu muốn.

Lara Jean chỉ phải đi dự tiệc cùng Peter nếu muốn.

Peter sẽ đón Lara Jean khi nào Lara Jean muốn.

Lara Jean và Peter sẽ luôn nói với nhau sự thật.

Tôi còn muốn thêm một điều vào bản hợp đồng, nhưng sợ lại bắt đầu một đề tài thảo luận mới trong khi mọi việc đang diễn ra yên ổn.

Peter có thể làm bạn với Genevieve miễn là Peter không giấu giếm gì với Lara Jean.

Hoặc cũng có thể là Peter sẽ không nói dối Lara Jean về chuyện giữa Peter và Genevieve. Viết thế này thì hơi dài dòng quá, tôi mong gì đó ngắn gọn như kiểu Peter luôn phải nói sự thật với tôi. Nhưng thật tình thì tôi lại muốn viết là Peter phải đặt Lara Jean quan trọng hơn Genevieve. Mà điều này thật khó nói ra. Và tôi không thể nói ra điều đó. Tôi không có kinh nghiệm hẹn hò hội con trai, nhưng tự ti kiểu này sẽ chỉ làm hỏng mối quan hệ, tôi nghĩ vậy.

Tôi cắn môi; thôi thì tôi sẽ không nói ra điều tôi đang nghĩ. Nhưng vẫn còn một điều mà tôi muốn làm rõ.

"Peter này?"

"Sao cơ?"

"Tớ không muốn bọn mình làm tổn thương trái tim nhau."

Peter cười tự nhiên; lấy tay ép vào má tôi, "Thế cậu định làm tổn thương trái tim tớ à, Covey?"

"Không, và tớ cũng chắc chắn là cậu cũng không muốn làm tan vỡ trái tim tớ. Không ai có dự định ấy cả."

"Vậy thì cậu viết vào hợp đồng đi. Lara Jean và Peter thề là sẽ không làm tan vỡ trái tim nhau."

Tôi quan sát Peter và cảm thấy nhẹ nhõm biết nhường nào. Tôi viết vào quyển sổ. Lara Jean và Peter sẽ không làm tan vỡ trái tim nhau.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 6

Ngày nghỉ cuối cùng trước khi quay lại trường học, tôi và Kitty nằm xem video trong máy tính của tôi. Jamie Fox-Pickle nằm thu lu như quả bóng bông dưới chân giường. Kitty đắp cho con chó một chiếc chăn, chỉ lộ ra phần mặt. Jamie chắc đang mơ vì nó liên tục rùng mình. Không hiểu là giấc mơ tốt hay xấu nữa.

"Chị có nghĩ là bọn mình nên bắt đầu quay video cho Jamie chưa?", Kitty hỏi tôi. "Con chó giờ đã rất xinh rồi."

"Ừ, nó rất xinh. Nhưng nó chưa thể hiện biệt tài nào hay có khả năng gì kỳ quặc cả. Từ "kỳ quặc" làm tôi nhớ ngay đến Peter khi có lần cậu nói rằng "tôi đáng yêu một cách kỳ quặc." Không biết bây giờ Peter còn nghĩ như thế không. Tôi nghe người ta nói rằng khi bạn thích ai đó thật sự, bạn sẽ thấy người ấy xinh đẹp hơn rất nhiều.

"Jamie đã nhảy cao như một con hươu con," Kitty nhắc lại cho tôi nhớ.

"Hừm, ý chị không phải kiểu đó. Hành động ấy không giống như kiểu nhảy cao vào thùng carton, chơi piano hay làm mặt cau có."

"Cô Rothschild sẽ giúp em huấn luyện Jamie. Cô ấy nghĩ Jamie có khả năng đặc biệt." Kitty bấm chuột vào một video khác, một con chó hú lên khi nghe bài Thriller của Micheal Jackson. Kitty và tôi cười nghiêng ngả, và xem lại lần nữa.

Sau đó, bọn tôi xem thêm video quay một chú mèo vắt trên cổ một phụ nữ, trông nó như thể một chiếc khăn choàng. Rồi tôi hỏi Kitty, "Nhưng này, em đã làm hết bài tập về nhà chưa?"

"Em chỉ phải đọc hết một quyển sách thôi."

"Thế em đọc xong chưa?"

"Gần hết ạ," con bé rúc người lại gần tôi.

"Em có cả kỳ nghỉ Giáng sinh để đọc mà, Kitty." Tôi luôn muốn em là người thích đọc như tôi và chị Margot, nhưng con bé lại thích xem ti vi hơn. Tôi nhấn vào nút STOP để dừng đoạn video và đóng laptop lại. "Thôi không xem video nữa. Em đi đọc nốt sách đi." Tôi bắt đầu ủa con bé ra khỏi giường, còn Kitty thì đang cố nắm lấy chân tôi.

"Chị gái yêu quý, xin đừng đuổi em đi!*" con bé nói giọng tự hào, "Của Shakespeare đấy chị ạ. vở Romeo và Juliet, nếu như chị chưa đọc."

* Nguyên văn là "Ôi mẹ thân yêu, xin đừng đuổi con đi" - "O sweet my mother, cast me not away!" là lời Juliet nói với mẹ để xin được hoãn đám cưới với Bá tước Paris.

"Em đừng có hợm hĩnh như thế em đã đọc Shakespeare thật nhé! Chị đã trông thấy em xem phim này mấy hôm trước."

"Nhưng đâu có quan trọng là em xem phim hay đọc truyện đâu. Thông điệp vẫn vậy." Kitty lại trườn người lên cạnh tôi.

Tôi vuốt tóc em. "Vậy nói chị nghe thông điệp là gì?"

"Là đừng để mình bị chết bởi một cậu con trai."

"Hoặc là một người con gái," Kitty tán thành. Rồi con bé lại mở máy tính. "Một video về mèo nữa thôi rồi em đi đọc sách."

Điện thoại tôi có tin nhắn từ Chris.

Mày xem Instagram của Anonybitch đi, NGAY BÂY GIỜ.

Anonybitch là tên của một tài khoản giấu tên trên Instagram. Người này chuyên đăng ảnh scandal và video trai gái gần gũi nhau và tiệc tùng say khướt trong vùng. Không ai biết chủ tài khoản là ai. Năm ngoái, trang này đăng một tấm ảnh được lan truyền nhanh khắp nơi - đó là ảnh một cô gái học cấp Ba chiếu đèn vào xe cảnh sát. Nghe đâu sau đấy cô gái này bị đuổi học.

Điện thoại tôi lại rung.

NGAY BÂY GIỜ!

"Em chờ chút Kitty, chị phải xem cái này tí." Tôi nói, ấn tạm dừng video Kitty đang xem. Rồi tôi vào Instagram và nói với Kitty, "Nếu em muốn ngồi lại đây thì em phải nhắm mắt đến khi chị cho phép em mở mắt nhé!"

Kitty vâng lời.

Đoạn video mới nhất là của một cậu con trai và một cô gái đang vui vẻ với nhau trong bể nước nóng. Anonybitch đặc biệt hay đăng các video cặp đôi hay trong bể nước nóng như thế này. Người đó đặt tên cho video là #đùi-chạm-đùi. Độ phân giải của video khá thấp như kiểu nó được ghi lại từ xa Tôi ấn Play. Video bắt đầu với cảnh cô gái ngồi trên đùi của cậu con trai, toàn bộ cơ thể ép sát vào cậu ấy, chân cô ta quấn quanh eo cậu, tay thì ôm quanh cổ cậu. Cô gái mặc bộ đồ ngủ màu đỏ, và nó phồng lên trên mặt nước. Chàng trai hơi khuất sau đầu cô gái. Tóc cậu ta dài, và đuôi tóc nhúng xuống nước như là đầu bút lông được nhúng trong mực. Tay cậu vuốt ve dọc xương sống cô gái, như thể đang chơi một cây đàn cello.

Tôi tập trung đến mức đã không để ý là Kitty cũng đang xem cùng tôi. Bon tôi dán mắt và màn hình, cố gắng hiểu xem là cảnh bọn tôi đang xem là gì. "Em không nên xem cái này," tôi nói.

"Hai người ấy đang làm chuyện ấy với nhau hả chị?" con bé hỏi.

"Rất khó nói vì cô gái đang mặc đồ ngủ." Nhưng cũng có thể như thế?

Rồi cô gái chạm vào má bạn trai, rồi tay cô vuốt ve lên mặt cậu ta như thể cô ấy đang đọc chữ nổi Bray. Giống hệt như vậy. Tôi bắt đầu thấy lạnh ở gáy, và tôi rùng mình nhận ra một điều.

Người con gái đó chính là tôi. Tôi và Peter, ở bể nước nóng trong chuyến đi trượt tuyết.

Chúa ơi!

Tôi kêu lên.

Chị Margot chạy lên, mặt đang đập mặt nạ dưỡng da. "Gì vậy em?"

Tôi cố lấy tay che màn hình vì tính nhùng nhai nhưng chị gạt tay ra và cũng hét lên như tôi. Chị làm rơi cả mặt nạ. "Trời ơi, đây là em sao?"

Trời ơi, trời ơ, trời ơi!

"Chị đừng để Kitty xem cái này!" tôi ra lệnh.

Mắt Kitty thì đang mở to. "Lara Jean, em đã nghĩ chỉ là kẻ đạo đức giả đấy!"

"Đúng thế đấy!" tôi hét lên.

Margot nuốt nước bọt. "Nó... nó trông như là..."

"Em biết. Chị đừng nói ra nhé!"

"Đừng lo Lara Jean," Kitty xoa dịu tôi. "Em đã xem nhiều cảnh kinh hơn thế này nhiều trên các chương trình truyền hình bình thường, chưa kể trên kênh HBO."

"Kitty, em về phòng đi!" Margot quát lên. Kitty thút thít và tiến lại gần tôi.

Tôi không thể tin vào những thứ mình vừa xem.. Lời chú thích của video còn được viết là Gái ngoan Lara Jean đã quan hệ với Kavinsky trong bể nước nóng. Liệu bao cao su có phát huy tác dụng dưới nước hay không? Hãy chờ xem kết quả! Và hàng tá các comments kèm hình mặt cười mắt mở to ngạc nhiên hay lol*. Ai đó tên là Veronica Chen mà tôi không quen còn viết Đúng là đồ con gái hư hỏng! Cô ta người châu Á à?

*Lol:laugh out loud, là một từ viết tắt hay được sử dụng để viết comment trên các mạng xã hội, nghĩa là cười thành tiếng.

"Ai có thể làm việc này với em cơ chứ?" tôi rên rỉ, ấn tay vào má. "Em không sờ được mặt em nữa. Mặt em vẫn còn đấy chứ hả?"

"Anonybitch là ả nào vậy?" Margot hỏi.

"Không ai biết chị ạ," tôi nói. Tai tôi ù đến mức mà tôi không nghe được cả giọng mình. "Mọi người cứ thế chia sẻ các post của cô ta. Hay anh ta. Mà em đang nói to quá đúng không?" Tôi vẫn bị sốc. Giờ thì đến lượt chân tay tôi không còn cảm giác nữa. Tôi bị choáng váng. Tôi không biết mình còn sống hay không.

"Chúng ta phải gỡ video xuống ngay em ạ. Có chỗ nào trên web để mình thông báo nội dung không phù hợp không nhỉ? Bọn mình phải báo cáo việc này!" Margot lấy chiếc máy tính từ chỗ tôi. Chị ấn vào ô "Nội dung không hợp lý". Rồi đọc lướt qua những comment, chị nói, "Bọn họ thật là khốn nạn! Có lẽ chúng ta phải gọi luật sư. Chuyện không thể như thế này được."

"Không!" Tôi hét lên. "Em không muốn bố xem cái này!"

"Lara Jean, chuyện này rất nghiêm trọng. Em không muốn những đồng nghiệp của em, gõ google tìm tên em trên mạng và họ xem được đoạn video này đúng không nào? Hay là công ty mà sau này em xin việc làm..."

"Gogo, chị đang làm cho em thấy tệ hơn!" Tôi vội lấy điện thoại gọi Peter. Peter luôn biết phải làm gì. Bây giờ là 5 giờ, cậu ấy vẫn đang trong buổi tập bóng vợt, nên tôi đành nhắn tin.

Gọi cho tớ ngay nhé!

Rồi có tiếng bố gọi tôi. "Bố cần ai đó nghiền khoai tây. Ai giúp bố nào?"

Trời đất, giờ ăn tối có nghĩa là tôi phải ngồi đối diện với bố, trong khi cái video thì vẫn ở trên mạng. Đây đâu phải là cuộc sống mà tôi muốn!

Margot và Kitty nhìn nhau, rồi nhìn tôi. "Không ai trả lời bố sao?" tôi thúc hai chị em. "Nhiệm vụ là của em đấy, Kitty."

Nó nhìn tôi ra vẻ tủi thân. "Em biết là lúc nào em phải lên tiếng mà!"

"Chị xin lỗi," tôi lí nhí. Tim tôi cứ đập nhanh quá lại làm tôi cảm thấy đau đầu. Tôi không thể nào nghĩ được gì rõ ràng cả.

Tôi cảm thấy dạ dày bị đảo lộn hết lên khi ăn tối, và tôi dường như không nuốt nổi miếng khoai tây nghiền nào. May mắn là có Kitty và Margot thay nhau nói, nên tôi không phải mở miệng. Tôi cứ gầy gầy đĩa thức ăn, và thi thoảng lại cúi xuống đút cho Jamie Fox-Pickle dưới bàn. Khi mọi người ăn xong, tôi lẩn ngay lên nhà và kiểm tra điện thoại. Vẫn chưa có hồi âm gì của Peter. Chỉ có tin nhắn của Chris và một tin nhắn từ chị họ Haven.

Chúa ơi, có phải em không???

♥♥♥ (Truyện được re-up tại tudinhhuong512.wordpress.com)

Tôi thật tình không biết ai là cô gái trong video. Tôi không nhận ra bản thân tôi nữa. Vì tôi đâu có phải là một cô gái như thế. Đó giống như một người lạ mà tôi chẳng hề quen biết. Tôi đâu có phải là loại con gái mà mặc cả váy ngủ để chui vào bể nước nóng với các bạn trai, ngồi trên đùi họ và hôn họ nồng nhiệt như vậy. Những ít ra thì tối hôm đó tôi đã làm vậy với Peter. Và dù gì thì gì, đoạn video này cũng không phản ánh sự thật.

Tôi lẩm bẩm tự nói với bản thân mình rằng bọn tôi không trông như đang quan hệ với nhau trong đoạn video đó. Và tôi cũng không khóa thân, mà chỉ có vẻ như khóa thân thôi. Điều mà tôi nghĩ đến lúc này là mọi người ở trường đã đều xem đoạn video này, đoạn video quay lại khoảnh khắc lãng mạn của tôi và Peter. Và bọn tôi đã bị quay phim bởi một người nào đó. Ngoài Peter và tôi ra, đã có ai khác ở đó, như một kẻ thích xem phim khiêu dâm trốn trong rừng. Giây phút lãng mạn ấy giờ không còn là của riêng bọn tôi nữa. Tôi cảm thấy giờ nó đã trở nên vô giá trị. Giây phút mà tôi đã từng thấy được thả lỏng, hơi phiêu lưu một chút, và thậm chí cả hơi sexy nữa. Tôi chưa từng biết thế nào là cảm giác sexy và giờ thì tôi chẳng còn ham muốn gì nó nữa.

Tôi nằm ngửa trên giường, nhìn lên trần nhà và để điện thoại bên cạnh. Margot và Kitty đã cấm tôi không được xem lại đoạn phim. Hai chị em còn không muốn tôi dùng cả điện thoại nữa, nhưng tôi nói là tôi cần phải liên lạc với Peter. Tôi lén lút xem lại đoạn video. Giờ thì nó đã có tới hơn 100 comment, và chẳng comment nào trong số đó là hay ho cả.

Chris gõ cửa số phòng tôi khi thấy Kitty đang chơi với Jamie Fox-Pickle trên sàn nhà và Margot thì đang liên lạc với Instagram. Margot mở cửa cho con bé. Chris nhảy vào bên trong, run rẩy và má ửng lên vì lạnh. "Con bé ổn không chị?"

"Em nghĩ là chị ấy bị sốc," Kitty nói.

"Chị không bị sốc," tôi nói. Nhưng có khi là tôi sốc thật. Người thì như bị tê cứng, còn các giác quan thì lại nhạy cảm quá mức.

Margot nói với Chris. "Mà sao em không vào nhà từ cửa trước?"

"Vì không ai mở cửa." Chris tháo giày và ngồi lên sàn cạnh Kitty. Vuốt ve Jamie, Chris nói, "Lara Jean này, thứ nhất là mày không cần phải thú nhận đó là mày. Và thứ hai, đoạn phim rất gợi cảm, nên mày chẳng nên cảm thấy xấu hổ. Ý tao là, trông mày rất tuyệt vời!"

Margot làm giọng hơi khinh bỉ. "Điều em nói thật chẳng giúp ích gì."

"Em chỉ đang cố gắng nói sự thật. Khách quan mà nói thì điều này chả có gì hay ho, nhưng mà cũng một cách khách quan thì Lara Jean trông rất tuyệt trong đoạn video đó."

Rúc dưới chăn, tôi nói, "Tao tưởng mày nói là khó có thể nhận ra tao trong đó. Tao đã biết ngay từ đầu là không nên tham gia chuyến đi ấy. Tao ghét bể tắm nước nóng. Tại sao tao lại chui vào đó cơ chứ?"

"Này nhóc, mày nên cảm thấy may mắn vì mày vẫn mặc váy ngủ đấy," Chris nói. "Vì có khi mày đã trần truồng rồi ấy chứ!"

Tôi ngẩng đầu lên và lườm Chris. "Tao sẽ không bao giờ khóa thân nhé!"

Chris khụt khịt. "Không bao giờ? Người nào bảo họ không bao giờ khóa thân thì lúc tắm họ vẫn mặc quần áo sao?"

Tôi quay đầu sang phía khác, nhích rả khỏi Chris một chút.

Rồi Margot trèo lên giường khiến nó nghiêng hẳn sang một bên. "Mọi việc sẽ ổn thôi," chị nói và kéo chăn. "Rồi đoạn video sẽ được gỡ xuống."

"Điều đó đâu có quan trọng," tôi nói. "Mọi người đã xem nó, và họ đều nghĩ em là một đứa hư hỏng."

Chris nhú mắt. "Thế ý mày nghĩa là một cô gái quan hệ với một chàng trai trong bể nước nóng là một người hư hỏng sao?"

"Không phải vậy. Tao không nói là tao nghĩ thế, mà là mọi người sẽ nghĩ thế về tao."

"Thế là mày thì mày nói gì?" Con bé hoạnh hợ.

Tôi nhìn Kitty đang tết tóc cho Chris. Con bé giữ im lặng đến nỗi chẳng ai trong bọn tôi để ý là nó đang ở đây. "Tao nghĩ là đến khi mày cảm thấy sẵn sàng và biết là mày muốn gì và biết bảo vệ mình, thì mày sẽ ổn và mày cứ làm việc mà mày muốn thôi."

Chris nói, "Xã hội thường lên án phụ nữ khi họ hành động theo khoái cảm nhưng lại tán thưởng đàn ông. Ý tao là chỉ có những comment nói mày hư hỏng chứ có ai nói gì đến Peter đâu. Peter chỉ đơn giản là người đàn ông đang làm chuyện ấy với cô gái mà thôi. Và chuyện này thật nực cười."

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

Rồi Chris nhìn xuống điện thoại. "Ví dụ từ này đến giờ đã có đến 3 tin nhắn gửi cho tao cái video này."

Tôi bắt đầu rơi nước mắt. Margot nói, "Chris, điều em đang nói không giúp ích được gì cả." Rồi chị quay sang nói với tôi, "Nếu ai đó có nói gì với em thì em cứ làm ngơ đi thôi, như là em không hề quan tâm gì hết."

"Hoặc là cứ coi nó như là đúng đi," Chris nói.

Từ phía sau, Kitty thêm vào, "Sẽ không ai nói gì với Lara Jean hết vì chị ấy là bạn gái của anh Peter. Có nghĩa là chị ấy được anh Peter bảo vệ,

giống như trong phim Gia đình Soprano* ấy.

*Gia đình Soprano (tiếng Anh: The sopranos) là tên một series phim truyền hình của Mỹ được thực hiện những năm 1997-2007, kể về cuộc sống của gia đình mafia Ý sống ở Mỹ. Phim sử dụng nhiều tiếng lóng nên không được khuyến khích cho trẻ em xem.

Nghe vậy Margot hốt hoảng nói, "Trời đất ơi, em đã xem phim Gia đình Soprano rồi sao? Làm sao em xem được? Trên tivi có còn thiếu khi thấy nữa đâu."

"Em xem ở kênh truyền hình yêu cầu mà. Em xem đến phần 3 rồi."

"Kitty! Em không được xem phim ấy nữa nhé!" chị Margot nhắm mắt và lắc đầu. "Thôi được rồi, đằng nào chuyện ấy giờ cũng không quan trọng. Chị em mình sẽ nói chuyện với nhau sau. Kitty, Lara Jean không cần ai bảo vệ cả."

"Không, em nghĩ Kitty có ý đúng," Chris nói. "Không phải vì Peter là đàn ông. Mà vì Peter là hot boy còn Lara Jean thì không. Nên Peter có thể làm gì đó. Lara Jean, đừng giận tao nhé!"

"Không hề," tôi nói. Chris nói tôi không nổi tiếng như Peter có vẻ hơi hạ thấp tôi một chút nhưng cũng đúng. Hơn nữa, tôi không nên làm tổn thương mình bởi một đoạn video con con, chẳng so sánh được với những đoạn phim sex thật.

"Thế Kavinsky nói gì về chuyện này?" Chris hỏi.

"Chưa gì cả, vì cậu ấy vẫn đang trong giờ tập bóng vợt."

Rồi điện thoại tôi rung, ba bọn tôi nhìn nhau, mắt mở to. Margot cầm điện thoại lên trước và nhìn màn hình. "Đó là Peter!" Chị đưa ngay cho tôi,

nhanh như thể đang cầm phải củ khoai nóng. "Hãy để cho hai người ấy chút riêng tư," nói rồi chị thúc tay Chris. Nhưng Chris nhún vai gạt đi.

Tôi trả lời điện thoại, mặc kệ Chris và Margot chọc ngoáy nhau. "A lô." Giọng tôi mông dính.

Peter bắt đầu nói rất nhanh. "Tớ đã xem đoạn video. Và điều tớ sẽ nói với cậu đầu tiên là cậu đừng lo lắng anh đang ở rất mạnh giống như kiểu đang chạy không lo lắng sao làm sao mà tớ lại không lo lắng." Peter đang thở rất mạnh, giống như kiểu đang chạy.

"Không lo lắng sao? Làm sao mà tớ không lo lắng được. Chuyện thật quá tồi tệ. Cậu có biết là mọi người comment gì về tớ không? Rằng tớ là đồ hư hỏng. Mọi người nghĩ bọn mình đã quan hệ với nhau trong đoạn video ấy đấy Peter."

"Vậy thì đừng có đọc những dòng comment đó, Covey! Đó là nguyên tắc đầu tiên của..."

"Tớ sẽ đập máy nếu cậu muốn nói đến Fight Club?"

"Tớ xin lỗi. Thôi được rồi, tớ biết điều này chẳng hay ho gì, nhưng..."

"Điều này không phải là không hay ho gì, và nó là cơn ác mộng với tớ. Rằng mọi người đang hả hê xem giây phút riêng tư của tớ. Tớ cảm thấy bị xúc phạm. Và rồi những điều mà mọi người viết ra..." Giọng tôi vỡ oà. Kitty, Margot và Chris nhìn tôi với ánh mắt buồn bã, và điều này làm tôi lại thấy thê thảm hơn.

"Xin cậu đừng khóc, Lara Jean. Tớ xin cậu đấy. Tớ hứa là tớ sẽ giải quyết chuyện này. Tớ sẽ bắt người tên Anonybitch kia phải gỡ nó xuống."

"Bằng cách nào? Chẳng ai biết đó là ai. Hơn nữa tớ nghĩ là cả trường đã xem nó rồi. Cả các thầy cô giáo nữa. Tớ biết là các thầy cô cũng xem

post của Anonybitch. Vì một lần tớ nghe thầy Filipe và cô Ryan nói chuyện với nhau là nó đang làm xấu đi hình ảnh của trường mình. Thế rồi hội đồng xét duyệt để vào Đại học, hay công ty trong tương lai mà tớ sẽ làm việc?"

Peter cười rử ở đầu bên kia. "Công ty trong tương lai? Covey, tớ chưa nghĩ là tệ thế đâu. Tớ đã từng xem những bức ảnh về tớ tệ hơn như thế, trên mạng. Cậu nhớ bức ảnh tớ chui đầu vào bồn cầu không, vào tớ hoàn toàn không mặc gì."

Tôi rùng mình. "Tớ chưa bao giờ thấy bức ảnh đó. Hơn nữa đó là ảnh của cậu mà, đầu phải của tớ. Tớ không làm những việc ấy."

"Nên cậu chỉ cần tin tớ thôi, được không nào? Tớ hứa là tớ sẽ giải quyết êm thấm vụ này."

Tôi gật đầu. Peter rất quyền lực. Nếu phải có ai đó giải quyết chuyện này thì người ấy phải là Peter.

"Giờ tớ phải đi đã. Huấn luyện viên sẽ nổi cáu nếu nhìn thấy tớ đang nói chuyện điện thoại. Tớ sẽ gọi cậu tối nay được không? Đừng đi ngủ nhé!"

Tôi không muốn đập máy. Tôi ước được nói chuyện lâu hơn một chút. "Được rồi," tôi thì thầm.

Tôi tắt điện thoại. Margot, Chris và Kitty nhìn tôi chăm chăm.

"Vậy là?" Chris nói.

"Cậu ấy bảo cậu ấy sẽ giải quyết việc này."

Kitty cất giọng tự mãn, "Em đã nói mà."

"Thế nghĩa là sao cơ, 'Cậu ta sẽ giải quyết việc này'?" Margot hỏi. "Cậu ta còn chưa nhận trách nhiệm của mình trong sự việc này nữa là."

"Đó không phải là lỗi của Peter," tôi và Kitty nói đồng thanh.

"Ôi, em biết chính xác ai là người có trách nhiệm trong việc này," Chris nói. "Đó là người chị họ độc ác của em."

Câu nói của Chris như làm tôi tỉnh giấc. "Gì? Tại sao lại thế?"

Chris nhìn tôi ngờ vực. "Vì mày đã cướp bạn trai của cô ta."

"Genevieve đã phản bội Peter, và đó là lý do họ chia tay nhau. Đâu có phải tại tao!"

"Đâu cần liên quan! con bé lắc đầu. "Mày có nhớ chuyện con bé làm với Jamila Singh? Chỉ vì con bé dám hẹn hò với Peter mà Genevieve đã nói với mọi người rằng gia đình Jamila có người hầu người Indonesia? Ý tao nói là chỉ có con Gen làm chuyện xấu xa này."

Trong chuyến đi chơi, Genevieve nói với tôi là có biết nụ hôn của tôi và Peter hồi lớp Bảy, chứng tỏ là Peter đã kể cho con bé. Điều duy nhất tôi nghi ngờ là khả năng Peter nói cậu ấy là người chủ động hôn tôi, trong khi thực tế là như thế. Nhưng dù thế nào, tôi cũng thấy khó có thể tin là Genevieve có thể đối xử độc ác với tôi đến vậy. Jamila Singh và Genevieve chưa bao giờ ưa nhau. Còn tôi và Gen cũng từng là bạn thân của nhau. Dù bây giờ, chúng tôi không còn chơi với nhau nữa, tôi vẫn biết Gen cũng đã từng rất trung thành với bạn bè.

Vậy thì đêm hôm ấy, biết đâu hôm ấy có người nào đó ở trong phòng chơi hoặc có thể là... Tôi không biết diễn tả thế nào. Bất kỳ ai cũng có thể ở đó!

"Chị chưa bao giờ tin con bé đó cả!" Margot nói. Rồi quay ra nói với Chris, "Em đừng giận nhé! Chị biết Genevieve là em họ em."

Chris khụt khịt. "Sao em lại giận chứ? Em cũng không chịu nổi con bé ấy."

"Chị khá chắc con bé đã làm xước xe của bà chị một lần," Margot nói. "Em nhớ không Lara Jean?"

Xước xe là lỗi của Chris, nhưng tôi không nói ra. Còn Chris thì cắn móng tay, đưa mắt lo lắng nhìn tôi. Tôi nói, "Em không nghĩ Genevieve là người đã đưa video lên mạng. Có thể là ai đó đã vô tình nhìn thấy bọn em hôm ấy thôi."

Margot choàng tay ôm tôi. "Đừng lo lắng Lara Jean. Chúng ta sẽ bắt họ gỡ nó xuống. Em chưa đến tuổi vị thành niên."

"Em bật lại video đi," tôi nói. Kitty nhấp chuột vào nút play. Tôi vẫn có cảm giác như bị chìm xuống nước như lúc mới xem lần đầu. Tôi nhắm mắt lại để không phải nhìn. Cũng may mắn làm sao âm thanh phát ra chỉ là tiếng của rừng cây và bong bóng nước. "Cảnh này có tệ như em nhớ không? Ý em là trông có giống như bọn em đang quan hệ với nhau không? Mọi người nói thật lòng đi." Tôi mở mắt.

Margot nhìn chăm chú hơn, rồi nghiêng đầu. "Không, hoàn toàn không. Nó chỉ trông như..."

"Trông như màn vuốt ve hơi nóng bỏng chút thôi."

"Đúng vậy, Margot gật đầu đồng ý. "Như là một màn vuốt ve thôi."

"Hai chị em thề đi!"

"Thề!" Margot và Chris cùng nói.

"Kitty?" tôi hỏi.

Con bé cắn môi. "Với em thì nó trông như một cảnh quan hệ, nhưng em là người duy nhất ở đây chưa biết việc ấy là thế nào, nên em không có ý kiến gì." Margot đột nhiên thở gấp. "Em xin lỗi nhưng em đã đọc nhật ký của chị." Margot đét vào miệng con bé làm nó bò nhanh ra góc khác.

Tôi thở sâu. "Được rồi, vậy thì em sẽ đương đầu với việc này. Ai thèm quan tâm đến chuyện vuốt ve nóng bỏng, đúng không? Nó chỉ là một phần của cuộc sống. Với cả trong đây chỉ ngờ ngợ là mặt em thôi. Phải là người quen em thì mới biết đó là em. Với nữa là trên đây cũng chỉ viết có Lara Jean, chứ không phải là tên đầy đủ. Trên đời này có rất nhiều Lara Jean, đúng không nào? Mọi người thấy đúng không?"

Margot gật đầu cảm kích. Chị chưa thấy ai lại có thể bước ra khỏi tai họa nhanh như thế. Sức bật của em thật đáng kính nể."

"Cảm ơn chị," tôi nói, đôi chút cũng cảm thấy tự hào.

Đến đêm, mọi người đã ngủ. Tôi nói chuyện với Peter trước khi đi ngủ và nghe cậu ấy trấn an hàng nghìn lần là mọi việc sẽ không sao. Tôi lại mò mẫm lên xem Instagram và đọc các comment. Và rồi tôi lại xuống tinh thần trở lại.

Lúc nói chuyện tôi có hỏi Peter liệu ai là người đã làm việc đó; Peter nói cậu không biết. Chắc là một thằng điên nào đó, Peter nói vậy. Tôi đã không hỏi câu hỏi vẫn ám ảnh tôi là liệu đó có thể là Gen hay không? Chả lẽ con bé lại ghét tôi đến nỗi muốn làm tổn thương tôi đến vậy.

Tôi nhớ ngày xưa khi bọn tôi trao đổi nhau vòng tay tình bạn. "Vật này chứng tỏ bọn mình là bạn thân nhất của nhau," con bé nói. "Chúng ta thân với nhau hơn tất cả những người khác có thể thân nhau."

"Thế còn Allie thì sao?" tôi hỏi. Vì trước đây bọn tôi luôn là bộ ba, cho dù Genevieve thường qua nhà tôi chơi hơn. Lý do là do mẹ của Allie thường ý kiến về chuyện chơi với tụi con trai và xem lung tung trên mạng.

"Allie cũng đáng yêu nhưng tớ quý cậu hơn," con bé nói. Nó làm cho tôi thấy hơi có lỗi nhưng vinh hạnh lắm. Genevieve thích tôi hơn tất cả. Chúng tôi thân với nhau, thân nhau hơn với tất cả mọi người. Chiếc vòng tình bạn chứng minh cho điều đó. Thế mới thấy ngày xưa tôi đã bị Genevieve mua rẻ như thế nào, chỉ với một chiếc vòng làm bằng dây nhựa.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 7

Sáng hôm sau tôi chọn quần áo cẩn thận để đi đến trường. Chris nói tôi nên chú ý thoải mái, có nghĩa tôi nên chọn trang phục kiểu thích-thì-nhìn-đi. Margot thì cho rằng tôi phải tỏ ra "trên cơ", tức là chọn bộ đồ ra dáng trường thành, ví dụ như một chiếc váy bút chì hay một chiếc áo khoác kiểu com lê. Nhưng bản năng mách bảo tôi "ẩn náu". Một chiếc áo len thùng thình như kiểu một cái chăn. Quần leggings, bột màu nâu của chị Margot. Tôi ước mình có thể đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai, nhưng đội mũ trong trường lại bị cấm.

Tôi tự làm cho mình một bát ngũ cốc Cheerios với chuối thái lát mỏng, nhưng không tài nào nuốt nổi. Tôi quá lo lắng.. Margot thấy vậy nên đã để một túi hạt điều vào cặp tôi. Thật may mắn là Margot vẫn ở nhà và chăm sóc tôi chu đáo. Ngày mai chị sẽ lại quay lại Scotland.

Bố áp tai vào trán kiểm tra nhiệt độ cơ thể tôi. "Con ốm à? Tối qua con cũng không ăn gì cả."

Tôi lắc đầu. "Chắc là do chuột rút thôi ạ. Con sắp đến kỳ 'nguyệt san'." Tôi chỉ cần nói đến chuyện kinh nguyệt thì y như một "thần chú", bố sẽ không hỏi gì thêm.

"À," bố gật đầu thấu hiểu. "Sau khi ăn xong, con có thể uống hai viên thuốc giảm đau để không bị đau bụng."

"Con biết rồi ạ," tôi nói. Việc nói dối bố thật không hay ho gì, nhưng tôi cũng không muốn phiền bố những việc của con. Bố sẽ không bao giờ có thể biết về chuyện đoạn video, không bao giờ.

Peter có mặt trước cửa nhà tôi đúng giờ. Cậu ấy khá nghiêm túc chuyện hợp đồng. Margot đưa tôi ra đến cửa, và dặn tôi, "Em cứ ngẩng cao đầu nhé! Em đã không làm gì sai trái cả."

Khi tôi bước vào xe, Peter quay người sang phía tôi và hôn vào môi. Bị bất ngờ, tôi bật ho vào miệng Peter. "Xin lỗi cậu," tôi nói.

"Không sao đâu," Peter nhẹ nhàng đáp lại. Rồi Peter quay xe; đoạn tay ném cho tôi điện thoại. "Cậu kiểm tra Anonybitch đi!"

Tôi mở Insstagram trên điện thoại Peter và tìm tài khoản Anonybitch. Tôi thấy bức ảnh một chàng trai say rượu bị vẽ hình "của quý" đầy mặt. Anh ấy giờ đã đứng đầu số lượt xem. Tôi há miệng kinh ngạc! Vậy là video của bọn tôi đã được gỡ! "Peter, sao cậu làm được việc này?"

Peter nháy mắt. "Tớ viết tin nhắn cho Anonybitch tối qua, và nói họ phải gỡ ngay đoạn video xuống hoặc sẽ bị kiện. Tớ còn nói chú tớ là luật sư, và chúng ta thì chưa đến tuổi thành niên." Peter bấm nhẹ vào đầu gối tôi.

"Chú cậu là luật sư thật ư?"

"Không, chú tớ có tiệm pizza ở New Jersey." Bọn tôi cùng cười vang. Thật là nhẹ nhõm làm sao. "Nghe này, hôm nay cậu đừng có lo lắng gì nhé! Nếu ai nói gì thì tớ sẽ đá mông người đó."

"Tớ ước gì tớ biết ai đã làm việc này. Tớ đã gần như chắc chắn là hôm ấy chị có mỗi bọn mình."

Peter lắc đầu. "Bọn mình đâu có làm gì sai! Ý tứ là ai để ý nếu như bọn mình có vuốt ve nhau trong bể nước nóng Hay ai thèm để ý là bọn mình quan hệ với nhau hôm ấy hay không?" Tôi thở dài. Peter nhanh nhẩu nói tiếp, "Tớ biết, tớ biết. Cậu kkkhông muốn bị mọi người hiểu lầm. Chúng ta đã không quan hệ, và tớ đã nói với Anonybitch vậy."

"Peter, con gái khác con trai mà."

"Tớ hiểu. Cậu đừng căng thẳng nữa. Tớ sẽ tìm ra thủ phạm." Peter nhìn thẳng, trông nghiêm nghị và không hề giống với Peter thường ngày; cậu ấy ghi thêm điểm trong mắt tôi chỉ nhờ thái độ quyết này.

Ôi, Peter, tại sao cậu có thể đẹp đến vậy! Nếu Peter không quyến rũ đến thế thì hôm ấy tôi đã không nhảy vào bể nước nóng. Nên tội lỗi này là của Peter hết. Chỉ trừ một điều. Đó là chính tôi là người bỏ giày và nhảy xuống, vì tôi muốn thế. Tôi cảm kích khi Peter đang xử lý chuyện này một cách nghiêm túc. Nếu là Genevieve thì chắc con bé chẳng bao giờ thèm quan tâm; con bé chưa bao giờ có vấn đề gì với việc hôn nhau nơi công cộng hay việc trở thành trung tâm chú ý. Nhưng tôi thì khác, tôi rất để ý cách mọi người nhìn tôi.

Peter quay đầu lại và nhìn thẳng vào tôi, cố đọc ánh mắt và gương mặt tôi. "Cậu không hối tiếc vì chuyện đã xảy ra đấy chứ, Lara Jean?"

Tôi lắc đầu. "Không, không hề." Peter cười với tôi, ngọt ngào đến mức tôi chỉ biết nhoẻn cười lại. "Cám ơn cậu đã giúp gỡ video xuống, vì tớ."

"Vì chúng ta," Peter nói. Tớ làm vậy cho cả hai bọn mình." Rồi Peter đan tay vào tay tôi. "Là tớ và cậu mà, nhóc!"

Tôi nắm chặt tay Peter. "Nếu chúng ta sát cánh cùng nhau, mọi việc sẽ ổn."

♥♥♥ (Truyện được re-up tại tudinhhuong512.wordpress.com)

Khi tôi đi vào sảnh, bọn con gái bắt đầu thì thầm, còn bọn con trai thì khúc khích. Một cậu trong đội bóng vợt còn chạy qua Peter và muốn đập tay high-five nhưng bị Peter gạt đi.

Lucas tiến lại gần tôi khi tôi đang một mình loay hoay lấy sách ra khỏi tủ. "Tớ sẽ không vòng vo," Lucas nói. "Tớ chỉ muốn hỏi cậu. Cô gái trong đoạn video có đúng là cậu không?"

Tôi bình tĩnh thở sâu. "Ừ, đó là tớ đấy."

Lucas thở dài. "Chết tiệt!"

"Ừ."

"VẬY... các cậu đã..."

"Không, bọn tớ không làm gì cả, không gì hết."

"Tại sao không?"

Mặc dù không có lý do nào để xấu hổ, câu hỏi của Lucas vẫn làm tôi cảm thấy ngượng. Bởi vì tôi chưa bao giờ từng tâm sự với ai về chuyện tình dục, vì có ai từng định hỏi tôi về chuyện đó chứ?

"Chẳng có lý do gì đặc biệt. Đơn giản là vì bọn tớ đã không làm thế mà thôi. Tớ chưa sẵn sàng, và tớ không biết Peter có thể không. Bọn tớ thậm chí còn chưa nói chuyện với nhau về sex."

"Ồ, Peter thì chắc chắn chẳng lả lẫm gì chuyện đó rồi. Điều này là hiển nhiên." Lucas mở to đôi mắt màu xanh da trời để nhấn mạnh điều cậu vừa nói. "Tớ biết cậu rất ngây thơ, Lara Jean. Nhưng Kavinsky thì không hề. Tớ nói với cậu điều này với tư cách một đứa con trai đấy."

"Tớ không thấy chuyện ấy liên quan gì đến tớ," tôi nói. Mặc dù thi thoảng tôi cũng nghi ngờ và tự hỏi bản thân về điều này. Peter và tôi có nói với nhau một lần, rằng liệu hai người sau khi hẹn hò với nhau một thời gian thì có tự nhiên quan hệ với nhau hay không. Mà tôi cũng chẳng nhớ Peter đã nói gì. Đáng nhẽ tôi phải để ý hơn. "Cậu nghe này, chỉ vì Peter và Genevive đã làm chuyện ấy với nhau... như lũ thỏ hoang hay gì chẳng nữa..." Lucas khúc khích cười khi nghe tôi nói vậy và bị tôi véo nhẹ. "Chỉ vì họ đã làm chuyện ấy với nhau thì không có nghĩa là bọn tớ cũng sẽ làm chuyện ấy với nhau hoặc là Peter muốn chuyện đó." Chẳng phải tôi nghĩ đúng sao?

"Cậu ta chắc chắn là muốn vậy rồi."

Tôi nuốt nước bọt. "Ồ, nếu vậy thì thật là buồn. Nhưng thật lòng tớ không nghĩ vậy." Chính lúc này, tôi quyết định là tình yêu của tôi và Peter như việc làm món bò nướng, cần nướng với lửa nhỏ và rất chậm. Bọn tôi sẽ sưởi ấm tình cảm dần dần. Tôi nói một cách tự tin, "Chuyện của bọn tớ khác hẳn chuyện của Peter và Genevieve trước đây. Điều quan trọng là cậu không bao giờ nên so sánh hai mối quan hệ với nhau, được chưa nào?" Tôi nói vậy, nhưng thật ra trong đầu luôn luôn so sánh chuyện của tôi với Peter và Genevieve.

Trong giờ tiếng Pháp, tôi nghe tiếng Emily Nussbaum thăm thì với Genevieve. "Nếu con bé có thai thì theo cậu, Kavinsky có trả tiền phá thai không nhỉ?"

Genevieve thì thăm đáp lại. "Không đời nào. Cậu ta rẻ tiền lắm. Hoặc chỉ trả một nửa là cùng." Và mọi người cười ồ lên.

Mặt tôi nóng đỏ lên vì cảm giác bị sỉ nhục. Tôi muốn hét lên với bọn họ là Bọn tôi không quan hệ. Bọn tôi chỉ vượt ve nhau một chút thôi!

Nhưng việc ấy hóa ra sẽ chỉ làm cho mọi người xung quanh thỏa mãn hơn, như cách chị Margot vẫn thường nói. Nên tôi vênh mặt lên, giơ mặt lên càng cao càng tốt, cao đến mức thấy đau cả cổ.

Có lẽ chính Genevieve đã làm việc này. Có lẽ là con bé thực sự rất ghét tôi.

Cô Davenport tóm được tôi khi tôi đang đi sang phòng khác cho tiết học tiếp theo. Cô đặt tay lên vai tôi và nói, "Lara Jean, em thế nào?"

Tôi biết là cô chẳng hề để ý gì đến tôi, cô chỉ muốn tán chuyện. Cô là người buôn dưa lê giỏi nhất trong số các giáo viên và thậm chí trong cả đám học sinh. Với cả tôi không có ý định thành chủ đề bàn tán trên phòng hội đồng. "Em ổn," tôi nói vui vẻ. Cố gắng lên, cố gắng lên nào!

"Cô đã xem đoạn video -" cô thì thầm, mắt nhìn quanh xem có ai đang nghe gọi tôi không. "- của em và Peter trong bể nước nóng."

Tôi nghiêng chặt răng vào nhau, chặt đến mức cảm thấy đau răng sau đó.

"Em chắc đã rất buồn với những lời bình luận. Cô không trách cứ gì em." Cô Davenport thực sự nên sống cho ra sống nếu như cuộc sống hiện tại của cô là lên mạng xem video của học sinh trong kỳ nghỉ lễ Giáng sinh. "Bọn trẻ con có thể rất tàn nhẫn. Tin cô đi, cô biết điều đó từ kinh nghiệm của bản thân. Hơn nữa cô cũng không nhiều tuổi hơn các em là mấy."

"Em thực sự ổn ạ. Nhưng dù sao em cũng cảm ơn cô đã quan tâm." Không có gì để chọc ngoáy thêm đâu cô yêu quý, tôi nghĩ bụng.

Cô Davenport dài môi. "Được rồi. Nếu như em cần ai đó để chia sẻ thì em biết là cô luôn sẵn sàng lắng nghe. Hãy để cô được chia sẻ cùng em. Em có thể đi dạo cùng cô bất cứ lúc nào; cô sẽ để lại tin nhắn cho em."

"Cảm ơn cô, cô Davenport." Tôi nhẹ nhàng lách khỏi vòng tay của cô.

Rồi tiếp đến là cô Duvall, cố vấn nhà trường. Cô thấy tôi trên đường sang lớp tiếng Anh. "Lara Jean," cô gọi, rồi ấp úng nói, "Em là một cô gái thông minh và tài năng. Em không phải là kiểu người bị lôi kéo vào những chuyện không hay như thế này. Cô sẽ không vui nếu như em lầm đường."

Tôi cảm giác như nước mắt tôi đang chảy ngược vào trong, và chỉ muốn trào ra ngoài. Tôi luôn kính trọng cô Duvall, và muốn được cô đánh giá tốt về mình. Không biết làm gì hơn, tôi chỉ gật đầu.

Cô chạm nhẹ vào cằm tôi. Nước hoa của cô phảng phất hương thơm cánh hoa hồng. Cô là một phụ nữ đứng tuổi; làm việc ở trường lâu lắm rồi. Cô rất quan tâm đến học sinh; và cô là người mà bọn học sinh chúng tôi vẫn chạy đến chào sau mỗi kỳ nghỉ Đông. "Bây giờ là lúc em để cho mọi chuyện lắng xuống, và suy nghĩ nghiêm túc cho tương lai, chứ không phải những chuyện tình trẻ con thời trung học. Em đừng để những lý do khác làm mình sao nhãng, được không nào?"

Tôi lại gật đầu.

"Tốt rồi, cô gái ngoan," cô nói. "Cô biết là em giỏi giang hơn thế."

Những chữ cô nói vang vọng trong đầu tôi: "Giỏi giang hơn thế." Hơn cái gì cơ? Hay hơn ai cơ?

Đến giờ ăn trưa, tôi trốn ra khu vực phòng tắm của nữ sinh để không phải chạm mặt với ai. Trớ trêu là Genevieve đang đứng soi gương và tôi lại son môi trong đó. Mắt chúng tôi chạm nhau trong gương. "Chào đấng ấy." Đó là cách Genevieve vẫn thường chào, "Chào đấng ấy", nghe thật kênh kiệu làm sao.

"Là cậu ư?" Tiếng tôi bị dội lại bởi những bức tường.

Genevieve vẫn đưa son đều tay, rồi đóng nắp khi đã tô xong "Là tớ?"

"Cậu là người đã gửi đoạn video đến Anonybitch?"

"Không phải," Genevieve nói với giọng chế giễu, môi mỏng tang, miệng nhếch lên ở góc bên phải. Đó chính là lúc tôi nhận ra con bé đang nói dối. Genevieve luôn có bộ mặt như thế khi nói dối mẹ. Mặc dù bản thân tôi đã nghi ngờ, đã đoán người đó chính là Genevieve, nhưng sự xác nhận lúc này từ con bé làm tôi cảm thấy nghẹt thở.

"Tớ biết là giờ bọn mình không còn là bạn của nhau nữa, dù tớ và cậu đã từng là bạn thân. Cậu quen chị và em gái tớ, cả bố tớ nữa. Và cậu cũng biết tớ. Cậu biết là điều này làm tớ cảm thấy đau lòng như thế nào đấy." Tôi nắm chặt tay cố không để nước mắt tuôn ra. "Tại sao cậu lại có thể làm chuyện đó?"

"Lara Jean, tớ xin lỗi về chuyện đã xảy ra với cậu, nhưng tớ đã không liên quan gì hết." Genevieve nhún vai ra vẻ đồng cảm, và lại một lần nữa: Genevieve nhếch mép lệch về phía bên phải.

"Đó chính là cậu. Tớ biết điều đó. Một khi Peter tìm ra..."

Lúc này thì Genevieve nhướn một bên mày. "Cậu ta sẽ làm sao? Sẽ đá đít tớ à?"

Tôi giận đến mức run cả tay. "Peter sẽ không làm vậy vì cậu là con gái. Nhưng cậu ấy sẽ không tha thứ cho cậu. Nói cho cậu biết là tớ khá há hê, vì hành động của cậu đã giúp Peter nhận ra con người thật của cậu."

"Cậu ấy biết chính xác tớ là người như thế nào. Và cậu biết không? Peter vẫn còn yêu tớ hơn nhiều lần thích cậu. Cậu sẽ thấy." Rồi Gen quay gót và bước ra.

Vậy là rõ, con bé đang ghen với tôi. Nó không thể chịu cảnh Peter bước đi cùng tôi chứ không phải cùng nó. Nhưng Genevieve đang tự làm khó mình. Vì một khi Peter biết sự thật thì Peter sẽ không bao giờ cư xử với Genevieve như trước đây nữa.

Giờ tan học, tôi chạy ra bãi đỗ xe nơi Peter đã đứng chờ sẵn. Vừa ngồi vào ghế, tôi nói ngay, "Đó là Genevieve!" Tôi thấy như bị chuột rút. "Con bé chính là người đã gửi video cho Anonybitch. Con bé vừa thú nhận với tớ!"

Peter nghiêm nghị hỏi tôi, "Cô ấy nói là cô ấy là người quay phim à? Cô ấy có nói chính xác như thế nào không?"

"Ồ, không." Những từ con bé nói ra là gì nhỉ? Tôi chỉ có cảm giác ấy thôi, vì giờ lục lại trí nhớ thì hình như con bé đã không rõ ràng thừa nhận đã làm việc đó. "Gen không trực tiếp thú nhận, nhưng gián tiếp thì có, thông qua điệu nhếch mép." Tôi nhại lại cách nhếch mép của Genevieve. "Cậu thấy không? Điệu bộ ấy nói lên tất cả."

Peter nhướn một bên mày. "Thôi nào Covey."

"Peter!"

"Được rồi, tớ sẽ đi nói chuyện với Gen." Rồi Peter khởi động ô tô.

Tôi hỏi Peter, "Thế có thầy cô giáo nào hỏi cậu về chuyện đoạn video không? Thầy White chẳng hạn?" Tôi đã khá chắc chắn về câu trả lời của Peter nhưng vẫn hỏi.

"Không, tại sao? Có ai hỏi gì cậu sao?"

Đây chính là điều mà chị Margot vẫn nhắc nhở tôi, đó là tiêu chuẩn kép. Con trai sẽ vẫn luôn là con trai, còn con gái thì lúc nào cũng phải thận trọng hơn về cơ thể, về tương lai, về cách mọi người đánh giá mình. Rồi đột nhiên tôi hỏi cậu, "Khi nào cậu sẽ nói chuyện với Genevieve?"

"Tớ sẽ qua nhà cô ấy tối nay."

"Cậu sẽ đến tận nhà ấy hả?" tôi nhắc lại.

"Ừ, chắc thế. Tớ phải nhìn thẳng vào mặt cô ấy xem cô ta có nói dối không. Tớ sẽ làm sáng tỏ cái gọi là "thú nhận" mà cậu tin chắc."

Chúng tôi dừng lại mua hamburger và sinh tố trên đường về vì Peter đói bụng. Về tới nhà, tôi đã thấy Margot và Kitty đang chờ. "Kể cho bọn chị nghe đi nào," Margot nói, tay đưa cho tôi một cốc ca cao. Tôi còn nhìn vào cốc ca cao để xem chị có để cho tôi ít marshmallow trong đấy hay không.

"Thế anh Peter đã giải quyết được vấn đề chưa?" Kitty tò mò.

"Rồi! Peter đã bắt Anonybitch gỡ đoạn video xuống. Cậu ấy nói chú mình là một luật sư nổi tiếng, trong khi chú cậu ấy chỉ là chủ một quán pizza ở New Jersey."

Margot cười, nhưng lại nghiêm nghị ngay lập tức. "Thế ở trường mọi người có kinh khủng lắm không?"

Tôi nói không hề suy nghĩ. "Không chị ạ, không đến nỗi tệ lắm đâu." Tôi thấy như vừa nuốt một cục tự hào to tướng khi làm bộ mặt như không có gì trước mặt Margot và Kitty. "Nhưng em khá chắc chắn là em biết kẻ nào đã làm việc đó."

Hai chị em đồng thanh, "Ai vậy?"

"Genevieve, đúng như Chris đã nói. Em gặp con bé trong phòng vệ sinh, và nó đã chối. Nhưng điệu nhếch môi của con bé khi nói thì em chắc chắn là nó đã nói dối." Rồi làm lại điệu bộ đó. "Gogo, chị có nhớ không?"

"Chị nghĩ là có," chị nói, nhưng tôi có thể đoán là chị chẳng nhớ. "Thế Peter có nói gì khi em nói với cậu ấy kẻ phát tán chính là Genevieve? Cậu ấy đã tin em, đúng không?"

"Không hẳn," tôi thoái thác, miệng thổi cốc ca cao nóng. "Ý em là cậu ấy nói sẽ gặp con bé nói chuyện và tìm hiểu ngọn ngành."

Margot tỏ vẻ không tán thành. "Cậu ta đáng lẽ phải ủng hộ em mới đúng."

"Cậu ấy ủng hộ em mà Gogo." Tôi đan tay vào tay chị. "Cậu ấy đã làm như thế này này. Cậu ấy nói ""Là tớ và cậu mà, nhóc!" Lãng mạn lắm ấy."

Chị cười khúc khích. "Đúng là hết cách với em, nhưng đừng thay đổi nhé!"

"Em ước gì chị không phải đi ngày mai," tôi thở dài. Tôi bắt đầu cảm thấy nhớ chị. Margot ở đây, đưa ra những nhận xét và lời khuyên, làm cho tôi cảm thấy được che chở. Chị luôn truyền cho tôi sức mạnh.

"Lara Jean, em đã có nó rồi," chị nói và tôi dỏng tai, soi kỹ xem có tí nghi ngờ hay nhầm lẫn nào ở chị, hay dấu hiệu nào cho thấy chị nói chỉ để động viên tôi. Nhưng chẳng có gì cả. Chỉ có sự tin tưởng.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 8

Đó là buổi ăn tối cuối cùng trước khi chị Margot quay lại Scotland. Bố nấu món sườn theo kiểu Hàn Quốc, và khoai tây bỏ lò với pho mát. Bố thậm chí còn nướng cả bánh chanh. Bố nói, "Trời lạnh và xám xịt nên bố nghĩ chiếc bánh ga tô vị chanh sẽ như là một Mặt Trời nhỏ cho chúng ta." Rồi bố vòng tay qua eo tôi, đét nhẹ một cái. Dù bố không nói gì nhưng tôi hiểu là bố đang muốn làm cho tôi thấy vui hơn.

Như mọi lần, bọn tôi chưa động đũa trước khi trả lời những câu hỏi của bố. "Món galbi jjim này có giống bà nấu không?"

"Về cơ bản là có bố ạ," tôi nói. Nghe vậy bố có vẻ cụt hứng nên tôi vội vàng nói thêm, "Ý con là có khi còn ngon hơn bà nấu ấy chứ."

"Bố làm mềm thịt theo cách bà làm," bố nói. "Nhưng thịt vẫn dính vào xương, không được như bà làm, con thấy không? Nấu đúng ra thì ăn galbi jjim không cần dùng đến dao."

Margot nghe vậy vội buông con dao đang cắt thịt. "Lần đầu tiên bố ăn món này là với mẹ. Mẹ dẫn bố đi ăn nhà hàng Hàn Quốc vào lần hẹn hò đầu tiên, và mẹ chọn món cho cả hai người bằng tiếng Hàn rồi giải thích với bố từng món một. Bố đã bị mẹ các con chinh phục luôn tối hôm đó. Tiếc là giờ không có ai trong các con học tiếng Hàn cả." Miệng bố nhếch sang một bên nhưng rồi mỉm cười ngay sau đó.: "Ăn thôi nào các con!"

"Ở trường Đại học Virginia có khóa học tiếng Hàn," tôi nói. "Nếu con vào được Đại học thì nhất định con sẽ học tiếng Hàn."

"Mẹ con sẽ rất vui vì điều này." Bố nói, mắt bố lại thoáng buồn.

Đến lượt Margot lên tiếng. "Món galbi jjim này rất ngon bố ạ. Ở Scotland không có quán ăn Hàn Quốc."

"Vậy thì con mang theo ít rong biển đi," bố gợi ý. "Và có ít trà sâm bà mang về từ Hàn Quốc đấy. Con nên có cả nồi cơm điện nữa."

Kitty nhăn nhó. "Nhưng thế thì nhà mình nấu cơm bằng gì hả bố?"

"Thì mình sẽ mua nồi mới." Rồi bố say sưa, "Một điều mà bố rất muốn thực hiện là cả nhà ta sẽ đi nghỉ ở Scotland. Điều đó sẽ rất tuyệt phải không nào? Mẹ các con đã luôn ước cả nhà cùng đi Hàn Quốc. Các con vẫn còn rất nhiều hộ hàng ở đó."

"Thế bà có đi cùng nhà mình được không ạ?" Kitty hỏi. Con bé lén đút thịt cho Jamie dưới bàn. Mắt Jamie nhìn chúng tôi hau háu.

Câu hỏi của Kitty làm bố gần như bị sặc khi đang cắn một miếng khoai tây. "Thật là một ý kiến tuyệt vời," bố nói. "Chị con sẽ là người hướng dẫn du lịch rất tốt."

Margot và tôi nhìn nhau cười. Bà sẽ làm cho bố phát ngốt sau một tuần mà thôi. Còn với tôi, điều làm tôi thích thú là được đi mua sắm. "Trời ơi, chỉ nghĩ đến những thứ đồ văn phòng phẩm đẹp đẽ," tôi nói. "Rồi quần áo, rồi cặp tóc, rồi kem trang điểm B&B. Con phải lên một danh sách vậy."

"Bố ơi, bố cũng có thể tham gia lớp nấu ăn Hàn Quốc," Margot gợi ý.

"Đúng thế! Để đến Hè rồi chúng ta sẽ quyết định nhé," bố nói. Tôi có thể nói ngay là bố đang rất hào hứng. "Vì phụ thuộc vào thời khóa biểu của

mọi người. Margot, con sẽ về nhà vào tất cả các mùa Hè, phải không?" Tuần trước chị cũng đã nói vậy.

Chị cúi mặt xuống đĩa. "Con chưa chắc, con chưa quyết định gì cả." Bố trông bối rối, còn tôi và Kitty thì quay ra nhìn nhau. Có lẽ là việc này có đôi chút liên quan đến Josh, nhưng tôi không thể nào trách cứ gì chị. "Có thể con sẽ phải đi thực tập ở Viện Nhân chủng học Hoàng gia ở Luân Đôn."

"Nhưng bố tuơng con muốn làm tình nguyện ở Montpelier?" bố nhăn mày, có vẻ bối rối.

"Con vẫn đang xem xét. Như con đã nói đấy, con vẫn chưa quyết định điều gì cả."

Kitty chen vào, "Thế nếu chị làm ở Viện Hoàng gia thì chị có gặp người của Hoàng gia ở đó không?"

Tôi đảo mắt còn Margot thì nhìn Kitty một cách đầy hứng khởi, và nói, "Chị có chút hoài nghi, mèo con của chị ạ, nhưng ai biết trước được điều gì."

"Thế còn chị, Lara Jean?" Kitty nói, đôi mắt ngây thơ mở to. "Chị phải làm việc gì đó vào Hè này để xin vào đại học đúng không?"

Tôi nhìn con bé khó chịu. "Chị còn nhiều thời gian tìm hiểu mà." Rồi tôi véo em một cái ở dưới bàn, làm con bé giãy nảy lên.

"Em phải tìm việc thực tập luôn cho mùa Xuân chứ," Margot nhắc nhở. "Chị nói với em rồi, nếu như em không nhanh chân lên thì những chỗ tốt sẽ không còn đâu. Mà em đã viết thư cho cô Noni hỏi về việc phụ đạo cho kỳ thi SAT chưa? Hỏi xem cô ấy sẽ dạy Hè hay cô về nhà nghỉ Hè?"

"Rồi rồi, em sẽ làm."

"Bố có thể giúp con có việc ở cửa hàng quà tặng trong bệnh viện," bố gợi ý. "Chúng ta có thể đi đến viện cùng nhau và ăn trưa cùng nhau. Con có thấy thú vị khi sánh đôi cùng người đàn ông già này của con không?"

"Thế bố không có người bạn nào ở viện ạ?" Kitty hỏi. "Thế bố thường ăn trưa một mình sao bố?"

"Ồ không, không phải hằng ngày.. Thi thoảng bố ăn một mình ở bàn làm việc, vì do bố có ít thời gian nghỉ. Nhưng nếu Lara Jean làm việc ở cửa hàng quà tặng, bố sẽ cố gắng bố trí thời gian." Bố gác đĩa lên đĩa. "Có thể có cả việc cho Lara Jean ở nhà hàng McDonald's trong viện, nhưng bố phải xem đã."

"Kitty hồ hởi. "Ôi, nếu mà chị có việc ở McDonald's thì em cá là chị sẽ được ăn khoai tây chiên hằng ngày đấy."

Tôi hơi cáu. Những công việc này không làm tôi thích thú. "Con không muốn làm ở McDonald's. Và bố đừng phật ý nếu con nói là con cũng không muốn làm ở cửa hàng quà tặng." Tôi nghĩ nhanh trong giây lát. "Con vẫn đang nghĩ là con sẽ làm gì đó ở Belleview. Có thể con xin làm thực tập về quản lí sự kiện? Hay là trợ lý? Margot, việc nào nghe hay hơn?"

"Trợ lý quản lí sự kiện," chị Margot nói.

"Nghe thật là chuyên nghiệp quá đi," tôi hồ hởi đồng ý. "Con cũng có rất nhiều ý tưởng. Có thể tuần này con sẽ đi qua đó nói chuyện với cô Janette."

"Con ví dụ xem nào?" bố hỏi

"Ví dụ như là lớp dạy làm sách cắt dán ạ," tôi ứng biến ngay lập tức. "Những người sống ở đó hẳn phải có rất nhiều ảnh, vật lưu niệm hay đồ dùng mà họ đã thu thập từ nhiều năm. Nên con nghĩ đó có thể là một ý tưởng để họ có thể gộp tất cả lại trong một cuốn sách, như vậy sẽ không có

kỳ vật nào sẽ bị mất." Tôi bắt đầu thấy vào nhịp. "Và sau đó họ có thể tổ chức một buổi triển lãm nhỏ, với những quyển sách cắt dán, mọi người sẽ kể những câu chuyện cuộc đời của họ qua những trang sách ấy. Con cũng có thể làm những món ăn nhẹ như món pho mát thổi phồng. Ở đó chắc cũng sẽ có cả rượu vang trắng nữa."

"Ý tưởng này thật tuyệt vời," Margot gật đầu tán thưởng.

"Thật sự rất tuyệt!" bố cũng háo hức theo. "Tất nhiên là con vẫn chưa được uống rượu vang trắng nhưng con có thể ăn pho mát thổi phồng!"

"Ôi bố yêu quý," ba chị em đồng thanh nói theo cách như bố vẫn thích. Thường khi bố bắt đầu tỏ ra nghiêm nghị, thì bọn tôi phản đối bằng cách dài giọng ra và nói "Ôi bố yêu quý."

Sau bữa tối, Margot nói với tôi trong lúc rửa bát rằng hãy liên hệ với Belleview để thực hiện ý tưởng vừa rồi. "Ở đó cần một người như em để quán xuyên công việc," chị nói lúc đang rửa nồi nấy thịt. "Năng lượng mới, ý tưởng mới. Vì mọi người dễ bị quá tải khi làm việc trong trại dưỡng lão. Janette sẽ thấy nhẹ nhõm hơn khi được ai đó san sẻ."

Lúc trước tôi dùng Belleview như là vật đỡ đạn để mọi người không hỏi tôi thêm về việc đi thực tập. Còn bây giờ tôi lại nghĩ là tôi cần nói chuyện với cô Janette một cách nghiêm túc.

♥♥♥ (Truyện được re-up tại tudinhhuong512.wordpress.com)

Khi đi lên phòng, tôi thấy cuộc gọi nhỡ từ Peter. Tôi gọi lại. Có tiếng TV ở phía bên kia. "Cậu đã nói chuyện với Gen chưa?" Tôi đã hy vọng, ngàn lần hy vọng, là cậu ấy đã tin tôi.

"Tớ đã nói chuyện với Gen."

Tim tôi như nhảy thót lên. "Và sao nữa? Con bé có thú nhận không?"

"Không."

"Không." Tôi thở hắt ra. Điều này thì cũng đoán được. Genevieve không phải là loại người dễ đầu hàng. Nó là một chiến binh. "Ồ, Gen có thể nói bất kỳ điều gì mà cô ấy muốn. Nhưng tớ biết đó chính là Genevieve."

"Nhưng cậu không thể khẳng định điều đó chỉ qua một ánh mắt, Covey."

"Không chỉ là ánh mắt. Tớ rất biết Gen, vì nó đã từng là bạn thân của tớ. Tớ biết con bé nghĩ gì."

"Nhưng tớ còn hiểu cô ấy rõ hơn cả cậu. Và tớ đang nói với cậu rằng kẻ đó không phải là Gen. Tin tớ đi!"

Đúng là Peter biết Genevieve nhiều hơn tôi; tất nhiên là thế! Nhưng là con gái với nhau, đã từng là bạn tốt của nhau, tôi biết chính Genevieve là người đã quay đoạn video. Có những điều mà bọn con gái có thể hiểu thấu ruột gan, xương tủy. "Tớ tin cậu nhưng tớ không tin Gen. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Genevieve cả, Peter ạ."

Rồi có một khoảng im lặng. Tôi nghe những lời tôi nói vang vọng trong tai, chẳng vui vẻ gì.

Peter giữ giọng chắc nịch và đôi chút kiên nhẫn. "Cô ấy buồn bực vì chuyện gia đình. Cô ấy thậm chí không có thời gian để trêu người cậu đâu, Covey ạ."

Chuyện gia đình ư? Có thể là chuyện gì được cơ chứ? Giờ tôi mới nhớ là Chris có kể chuyện bà nó bị gãy xương hông và cả nhà đang xem xét có nên gửi bà vào trại dưỡng lão không. Genevieve luôn là đứa cháu gần gũi với bà; con bé nói nó là đứa được bà cưng nhất vì giống bà nhất, ở khoản xinh đẹp chẳng hạn. Hay có thể là chuyện bố mẹ nó. Genevieve đã có lần rất lo lắng vì bố mẹ nó định li dị. Hoặc có thể đó chỉ là lời nói dối.

Rồi Peter nói, "Mẹ tớ đang gọi dưới nhà. Bọn mình nói chuyện vào ngày mai được không?"

"Được," tôi nói.

Ý tôi là, thật ra tôi chẳng thể chắc chắn được điều gì. Peter có thể đúng. Có thể tôi chỉ biết rõ Genevieve của quá khứ chứ không phải hiện tại. Peter mới là người hiểu Genevieve của hiện tại hơn tôi. Hơn nữa, đây phải chăng là cách một cô gái cư xử khi chia tay bạn trai, hành động hơi hoang tưởng, ghen tuông và cảm thấy bất an? Tôi khá chắc là trông tôi chẳng hay ho gì khi ở trong hoàn cảnh đó.

Sau khi chúng tôi đập máy, tôi quyết định là sẽ cho qua vụ video, một lần và mãi mãi. Chuyện gì đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Giờ tôi đang có một bạn trai, có thể sẽ có một công việc mới (không được trả lương nhưng có việc còn hơn không) và cần chú tâm đến việc học. Tôi không thể để vụ này làm mình xuống dốc. Với lại, tôi còn chả nhìn rõ mặt mình trong đoạn video đó.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 9

Sáng hôm sau, trước giờ đi học, chúng tôi xếp lại đồ trong ô tô để bố đưa chị Margot ra sân bay. Tôi nhìn sang cửa sổ phòng Josh, tự hỏi liệu anh có qua chào chị không. Ít ra anh cũng nên làm thế. Nhưng đèn phòng Josh vẫn tắt. Hẳn là anh vẫn đang ngủ.

Cô Rothschild dắt chó đi ra khi Margot nói lời tạ biệt với Jamie Fox-Pickle. Vừa nhìn thấy cô Rothschild, con Jamie nhảy phắt ra khỏi vòng tay của Margot, và băng qua đường. Bố đành đuổi theo con cún. Con Jamie sủa vang và nhảy chồm chồm quanh con chó già Simone tội nghiệp của cô Rothschild - đang tỏ vẻ không thèm quan tâm đến Jamie láu nháu. Con Jamie còn hơn đến nỗi tè bậy luôn vào góc hàng rào nhà cô Rothschild khiến bố bối rối xin lỗi, còn cô thì cười. "Nó sẽ sạch ngay thôi mà," cô nói. Cô trông thật xinh đẹp, với mái tóc màu nâu buộc đuôi ngựa, quần tập Yoga bó và khoác áo phao. Tôi nghĩ Genevieve cũng có chiếc áo phao giống của cô.

"Nhanh lên nào bố ơi!" Margot gọi to. "Con phải đến sân bay trước ba tiếng."

"Ba tiếng thì hơi nhiều," tôi nói. "Hai tiếng là quá đủ rồi mà." Chúng tôi cùng quan sát bố vật lộn để kéo Jamie về, còn con chó lại cố giăng ra. Cuối cùng cô Rothschild nhắc Jamie lên và thơm nó vào chán.

"Em phải có mặt trước ba tiếng khi bay quốc tế. Với cả chị có nhiều hành lý Lara Jean ạ."

Kitty không nói gì. Con bé đang hết sức tập trung xem màn kịch đang diễn ra bên kia đường.

Rồi thì bố cũng quay lại với Jamie trên tay. "Chúng ta nên đi trước khi Jamie lại gây rắc rối." Ba chị em tôi ôm nhau thăm thiết, và Margot dặn tôi phải mạnh mẽ. Tôi gật đầu. Rồi bố và chị đi ra sân bay.

Giờ vẫn còn sớm, bình thường chúng tôi vẫn chưa dậy vào giờ này để đi học. Nên tôi quyết định làm bánh chuối cho hai chị em. Con bé Kitty vẫn đang suy nghĩ vẫn vơ. Nên tôi hỏi hai lần là em muốn ăn bánh pancake không. Tôi làm thêm mấy chiếc bánh pancake nữa rồi gói vào giấy bạc để ăn cùng Peter trên đường. Rồi tôi rửa bát; và tôi thậm chí còn đủ thời gian để gửi email cho cô Janette. Cô viết thư trả lời ngay lập tức. Người làm thay cho chị Margot ở Belleview vừa nghỉ tháng trước, nên đây chính là thời điểm thích hợp, cô nói vậy. Cô nói tôi đến gặp cô vào thứ Bảy tới và chúng tôi sẽ bàn cụ thể về nhiệm vụ của tôi.

Tôi cảm thấy thật vui vì rốt cuộc cũng đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc: Đây chính là cơ hội của tôi. Tôi sẽ hoàn thành tốt.

Vì thế nên vào buổi sáng tháng Một lạnh lẽo đó, khi bước vào trường tay trong tay với Peter, bụng đã ăn no bánh pancake, với một việc làm mới, mặc áo len Fair Isle của chị Margot để lại, tôi cảm thấy ổn. Tuyệt vời là đằng khác!

Peter muốn ghé vào phòng máy tính để in bài tập tiếng Anh nên bọn tôi đến đó trước. Peter mở máy, và tôi thấy như mắc nghẹn khi nhìn vào màn hình nền.

Ai đó đã chụp lại một cảnh trong đoạn video, cảnh tôi đang mặc chiếc áo ngủ màu đỏ ngồi trên đùi Peter. Phía trên có dòng chữ CẢNH NÓNG TRONG BỂ NƯỚC NÓNG, và ở dưới thì lại viết SAI TU THỂ RỒI.

"Thật quá quắt!!!" Peter rít lên, nhìn xung quanh phòng vi tính. Không ai ngược lên. Rồi cậu ấy đi sang một chiếc máy khác, vẫn là bức ảnh ấy nhưng khác phụ đề. CÔ NÀNG KHÔNG BIẾT VỀ QUY LUẬT "CO LẠI" ở trên, và ANH TA THỎA MÃN VỚI ĐIỀU MÌNH NHẬN ĐƯỢC.

Chúng tôi giờ thành meme* rồi.

*Meme là cách gọi tên những tác phẩm (tranh ảnh, video, một đoạn viết...) có nội dung trào phúng hoặc gây cười được phát tán được lan truyền nhanh và trên mạng internet, và thậm chí còn bị mô phỏng đôi chút so với bản gốc.

♥♥♥ (Truyện được re-up tại tudinhhuong512.wordpress.com)

Chỉ vài ngày hôm sau, bức ảnh có mặt khắp nơi. Trên các trang Instagram, trên tường Facebook của mọi người.

Có ảnh còn bị photoshop lại, thêm hình con cá mập đang nhảy múa, hay một bức khác thì đầu bọn tôi được thay bằng đầu mấy con mèo.

Rồi có kẻ còn viết BIKINI KIỂU AMISH*.

*Người Amish là những người Mỹ theo đạo Tin lành dòng Men-nô (Menno) đặc trưng với phong cách sống giản tiện.

Hội bạn ở đội bóng vợt của Peter nói những bức ảnh trông thật hài hước. Nhưng họ thề không hề tham gia vào vụ này. Gabe nói trong giờ ăn trưa, "Tớ còn chả biết dùng photoshop như thế nào nữa là!"

Peter nhét nửa cái bánh sandwich vào miệng. "Được, thế thì ai đã làm? Jeff Bargudo? Carter?"

"Tớ không biết nhóc ạ," Darrell nói. "Nó là meme. Ai cũng có thể làm được."

"Nhưng mà cậu phải thừa nhận cái bức ảnh có hình đầu mèo thật ngộ," Gabe nói. Rồi quay ra tôi, Gabe nói với giọng đùa cợt, "Tớ xin lỗi, Largie."

Tôi ngồi im như thóc. Mấy chiếc đầu mèo có thể gọi là đáng yêu. Nhưng tổng thể thì, không, chẳng đánh yêu chút nào. Peter lúc đầu cũng cố cười, nhưng sau vài ngày thì hết kiên nhẫn. Cậu ấy không quen với việc bị lôi ra làm trò cười cho thiên hạ. Và tôi cũng vậy, nhưng chỉ là vì tôi không quen với việc mọi người chú ý quá mức đến mọi việc mình làm như thế. Nhưng từ khi tôi trở thành bạn gái của Peter, mọi người đã luôn làm vậy. Tôi chỉ ước họ đừng như thế.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 10

Chiều hôm đó, chúng tôi có buổi gặp gỡ học sinh lớp 11 trong phòng họp lớp. Khối trưởng, Reena Patel, đứng trên bục thuyết trình bằng PowerPoint, về số tiền bọn tôi quyên góp được và tham khảo ý kiến tổ chức đi dã ngoại cùng nhau. Tôi ngồi trên ghế và người cúi thấp xuống, cảm thấy có chút thư giãn vì không bị ai nhìn, không nghe tiếng ai thì thầm hay nhận xét gì.

Đến slide cuối cùng thì có chuyện. "Tôi thật "hứng" quá đi" là lời vang ra từ loa, và đoạn video của tôi - tôi và Peter - hiện lên màn hình. Ai đó đã lấy đoạn video từ Instagram của Anonybitch và lồng thêm âm thanh. Họ thậm chí đã biên tập lại video, thêm hiệu ứng tôi lên xuống trên đùi Peter theo nhịp beat.

Ôi không không không không. Làm ơn đi, không.

Mọi thứ xảy ra bất ngờ. Mọi người la hét, cười nhạo, chỉ trỏ và liên tục hét lên "Ôi ôi!". Thầy Vasquez nhanh chân chạy ra giật dây cáp nối màn hình, còn Peter thì lao lên sân khấu, giật lấy micro từ tay Reena.

"Kẻ nào làm ra cái thứ này là đồ rác rưởi. Và dù đây không phải là chuyện của các người, nhưng Lara Jean và tôi không hề quan hệ với nhau trong bể nước nóng."

Tai tôi ù đi và mọi người ngoái ra sau nhìn tôi, rồi lại hướng về phía sân khấu nhìn Peter.

"Tất cả những gì chúng tôi đã làm chỉ là hôn nhau. Nên hãy thôi trò mèo này đi!" Thầy Vasquez, giám sát của khối lớp 11 cố giành lại micro từ Peter, nhưng cậu ấy vẫn giữ được nó trong tay. Cậu giơ mic lên cao và hét lên, "Tôi sẽ tìm ra kẻ nào làm việc này và cho hắn biết tay!" Khi lúc thầy trò giảng co, chiếc mic rơi xuống, làm mọi người trong phòng cười ầm lên. Peter bị lôi ra xuống bục. Và cậu đảo mắt xuống hàng ghế phía dưới. Peter đang tìm tôi.

Buổi gặp mặt kết thúc sau đó và mọi người lục tục xếp hàng để đi ra ngoài, chỉ mình tôi ngồi lại lọt thỏm trên ghế. Chris đến tìm tôi, mặt phờng phờng. Đặt tay lên vai tôi, nó nói, "Chuyện này thật điên rồ! Cậu ấy thậm chí còn vắng tục đến hai lần!"

Tôi dường như vẫn đang sốc. Đoạn video nóng bỏng của tôi và Peter vừa được chiếu lên trên màn hình lớn và tất cả mọi người đã xem nó. Thầy Vasquez, và cả thầy Glebe 70 tuổi, người mà còn chả biết Instragram là gì. Nụ hôn tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi đã được chiếu lên cho tất cả bàn dân thiên hạ xem.

Chris lay vai tôi. "Lara Jean, mày không sao chứ?" Tôi gật đầu và Chris buông tôi ra. "Cậu ta sẽ cho kẻ đó biết tay? Tao rất muốn chứng kiến cảnh ấy." Con bé khịt mũi và bẻ cổ, trông như một con ngựa hoang. "Ý tao là cậu ta thật là một chàng ngốc nếu không nghĩ ra chuyện Genevieve là người đăng đoạn video. Giống như là, xem nào, như là bị bịt mắt ấy, mày hiểu không?" Chris dừng lại trong giây lát để xem xét tôi. "Mày có chắc là mày ổn không?"

"Mọi người đã chứng kiến bọn tao."

"Ừ... thật khốn nạn. Tao chắc chắn đó là sản phẩm của Gen. Con bé hẳn đã sai ai đó lên vào để thay đổi slide chiếu của Reena." Chris lắc đầu đầy vẻ khinh bỉ. "Nó đúng là con khốn. Nhưng tao cũng mừng là Peter đã

đáp trả ngay lập tức. Nói chúng tao cũng không muốn khen cậu ta, nhưng đó là hành động của một người quân tử. Chưa ai từng làm thế vì tao."

Tôi biết là Chris đáng ám chỉ anh chàng năm đầu trung học, người đã đi rao tin là Chris đã quan hệ với cậu ta trong tù để đồ. Tôi thì đang nghĩ về những lời của cô Duvall nói với tôi lúc trước. Cô hẳn đã xếp Chris vào nhóm nữ sinh thích tiệc tùng, những nữ sinh thích ngủ vạ vật lung tung, những nữ sinh không "giỏi giang hơn thế". Nhưng cô đã sai. Chúng tôi đều như nhau cả thôi.

♥♥♥ (Truyện được re-up tại tudinhhuong512.wordpress.com)

Tan học, tôi nhận được tin nhắn của Peter khi vừa ra khỏi lớp.

Tớ được thả rồi. Hãy gặp tớ ở chỗ đỗ xe.

Tôi chạy nhanh ra bãi đỗ xe. Peter đã ngồi trong xe chờ tôi. Nhấn nút liếc nhìn, Peter nói, "Thế cậu không định hôn bạn trai của mình sao? Tớ vừa được phóng thích từ nhà tù đấy!"

"Peter, chuyện này không đùa được. Thế cậu bị đình chỉ học à?"

Peter nhếch mép. "Không hề. Tớ đã thu xếp xong. Thầy Hiệu trưởng Lochlan rất yêu quý tớ. Đáng lẽ ra tớ đã bị đình chỉ. Nếu đó là một người khác..."

Ôi Peter của tôi. "Thôi nào, đừng ba hoa lúc này!"

"Lúc tớ đến phòng Hiệu trưởng, đã có một hàng dài mấy em gái lớp dưới đứng chờ với mắt chữ O miệng chữ A, kiểu như "Kavinsky, anh thật lãng mạn." Peter huýt sáo, và lập tức bị tôi lườm. Rồi cậu kéo tôi lại gần. "Nhưng này, mấy đứa đó đều biết tớ đã có chủ. Chỉ có duy nhất một cô gái mà tớ muốn ngắm trong bộ bikini Amish."

Tôi không thể nhịn được cười. Peter luôn là người thích được chú ý, và tôi không muốn tham gia vào đám fan hùng hậu của Peter. Nhưng thi thoảng thật khó mà không phản ứng gì trước Peter. Hơn nữa, câu nói của cậu cũng khá lãng mạn.

Peter thớm vào má tôi, giả vờ đánh hơi trên mặt tôi. "Tớ đã bảo cậu là tớ sẽ thu xếp việc này mà, Covey."

"Đúng là cậu đã hứa như thế," tôi nói, lấy tay bới tóc Peter.

"Thế là tớ đã làm tốt nhiệm vụ chứ?"

"Cậu làm tốt lắm." Lời khen của tôi cũng đủ cho Peter cười vui vẻ trong suốt cả đoạn đường lái xe đưa tôi về nhà. Còn tôi thì vẫn nghĩ về chuyện diễn ra ở trường.

Tôi đổi ý không đến bữa tiệc của đội bóng vợt như đã hứa với Peter. Tôi lấy lý do là phải chuẩn bị cho buổi nói chuyện sáng mai với cô Janette. Nhưng bọn tôi đều tự hiểu lý do thật sự. Peter có thể gặng hỏi tôi, vì chúng tôi đã viết trong hợp đồng là sẽ không được nói dối nhau, nhưng cậu đã không làm thế. Peter rất hiểu tôi nên cậu để tôi "ẩn tích" một thời gian, tới khi lấy lại được tinh thần thì tôi sẽ lại xuất hiện trước mọi người và mọi việc sẽ ổn.

Tối hôm đó tôi nướng bánh quy đường vị trà Chai với đường bột quế và eggnog*. Bánh ngon hết như một cái ôm vậy. Việc làm bánh giúp tôi thấy thư thái và bình tĩnh lại. Khi không muốn nghĩ đến những rắc rối, tôi lại làm bánh. Công việc này không đòi hỏi gì nhiều nhận - chỉ cần làm theo những chỉ dẫn, và kết quả là bạn đã tạo ra một thứ gì đó. Từ những nguyên liệu trở thành một món tráng miệng thật sự. Nó giống như một phép màu vậy.

* Hỗn hợp kem hoặc sữa có đường, trứng và thường thêm chút rượu.

Đã quá nửa đêm, tôi để bánh vào tủ làm nguội, mặc bộ đồ ngủ hình con mèo và leo lên giường đọc sách. Có tiếng gõ cửa sổ. Tôi đoán là Chris nên đi ra kiểm tra xem cửa có đóng không. Nhưng không phải Chris, đó là Peter. Tôi đẩy cửa lên. "Trời ơi, Peter! Cậu làm gì ở đây thế này?" Tôi thì thầm, tim đập loạn xạ. "Bố tớ ở nhà đấy."

Peter trèo vào trong. Cậu đội mũ len màu xanh nước biển, và áo phao có lông ở cổ. Bỏ mũ ra, Peter nhăn nhó nói, "Suyt, cậu làm bố cậu thức dậy bây giờ."

Tôi ra đóng cửa sổ lại. "Peter, cậu không thể ở đây." Tôi vừa lo lắng nhưng lại vừa háo hức. Tôi không biết có chàng trai nào đã vào phòng tôi chưa, trừ Josh ra. Hoặc nếu có thì chắc lâu lắm rồi.

Peter cười giày. "Cho tớ ở đây một chút thôi."

Tôi vòng tay trước ngực vì không mặc áo lót. Tôi nói, "Chỉ một lúc thôi nhé. Mà cậu cười giày làm gì?"

Peter lờ luôn câu hỏi của tôi. Rồi quăng mình xuống giường, Peter nói, "Tại sao cậu không mặc bộ "bikini Amish"? Rất hấp dẫn mà." Tôi tiến tới định đánh cậu ta mấy cái, nhưng cậu đã tóm lấy eo tôi và ôm tôi vào lòng. Cậu rúc đầu vào bụng tôi như một đứa trẻ con. Peter nói bằng giọng mũi nghèn nghẹt, "Tớ xin lỗi, tất cả những điều này xảy ra là tại tớ."

Tôi chạm tay vào đỉnh đầu Peter; tóc cậu mềm và mượt trượt qua kẽ ngón tay tôi. "Không sao Peter. Tớ biết đó không phải là lỗi của cậu." Tôi nhìn đồng hồ treo tường. "Cậu có thể ở lại đây 15 phút, nhưng rồi cậu phải đi nhé!" Peter gật đầu và buông tôi ra. Tôi gói đầu lên vai Peter. Lúc này tôi ước thời gian trôi đi thật chậm. "Buổi tiệc thế nào?"

"Tẻ nhạt, vì không có cậu."

"Cậu đừng đi đâu."

Peter cười. "Thế tối nay cậu nướng bánh gì?"

"Sao cậu biết tớ đã nướng bánh?"

Peter hít hà người tôi. "Người cậu thơm mùi đường và bơ."

"Bánh quy đường vị trà Chai và eggnog."

"Cho tớ một ít mang về được không?"

Tôi gật đầu. Hai đứa ngồi dựa lưng vào tường. Cánh tay Peter trượt quanh người tôi, cảm giác rất an toàn. Tôi nói qua vai Peter, "Còn mười hai phút." Không nhìn thấy nhưng tôi cảm giác cậu ấy mỉm cười.

"Thế thì bọn mình hãy tận dụng cho tốt." Và chúng tôi bắt đầu hôn nhau. Tôi tuyệt nhiên chưa bao giờ hôn một cậu con trai trên giường của mình. Đây là một điều hoàn toàn mới, và tôi đùa rằng sau vụ này tôi không còn nhìn nó như cách trước đây nữa. Khi chúng tôi đang hôn, Peter hỏi, "Bọn mình còn bao nhiêu thời gian?"

Tôi nhìn đồng hồ. "Bảy phút." Có lẽ tôi nên kéo dài thêm 5 phút nữa...

"Thế bọn mình nằm xuống được không?" Peter gợi ý.

Tôi đẩy vai Peter. "Peter!"

"Tớ chỉ muốn ôm cậu một lúc thôi mà. Nếu tớ định làm gì hơn, tớ đã phải xin cậu thêm thời gian chứ không phải bảy phút."

Bọn tôi nằm xuống, lưng tôi áp vào ngực Peter, tay Peter ôm sát tôi vào người cậu. Peter cọ cảm phía sau cổ tôi. Đây hẳn là điều hay ho nhất mà chúng tôi từng làm. Mặc dù tôi thích cảm giác ấy vô cùng, chỉ muốn nhắm mắt lại, nhưng tôi vẫn phải cố giữ mình tỉnh táo và mắt thì vẫn nhìn đồng hồ.

"Cảm giác vuốt ve lúc nào cũng tuyệt vời," Peter thở dài. Tôi ước Peter không nói điều ấy ra, vì nó làm tôi nghĩ đến chuyện không biết bao nhiêu lần Peter đã ôm và vuốt ve Genevieve như thế này.

Khi tròn mười lăm phút, tôi bật dậy nhanh như cắt làm Peter cũng nhảy lên. Tôi vỗ vai Peter. "Đến giờ phải về rồi bạn hiền của tớ."

Peter làm miệng hờn dỗi. "Thôi nào Covey!"

Tôi lắc đầu, rất dứt khoát.

Nếu cậu không làm tớ nghĩ đến Genevieve, thì chắc tớ đã cho cậu thêm năm phút nữa, tôi tự nói với bản thân.

Sau khi gói bánh quy và tiễn Peter đi khỏi, tôi nằm úp mặt xuống đệm, nhắm mắt và tưởng tượng Peter vẫn đang ở đây ôm tôi trong vòng tay. Và như thế, tôi chìm vào giấc ngủ.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 11

Ngày hôm sau tôi đến văn phòng cô Janette Belleview, mang theo sổ ghi chép và bút. "Cháu có ý tưởng làm một lớp học thủ công. Sách cắt dán cho các cụ cao tuổi." Cô Janette gật đầu. Tôi tiếp tục. "Cháu sẽ dạy mọi người ở đây làm sách cắt dán, và chúng cháu sẽ lục lại những bức ảnh cũ, những ghi chép cũ và nghe lại những bản nhạc xưa."

"Ý tưởng nghe rất hay," cô nói.

"Cháu có thể tổ chức lớp học và cháu cũng có thể đảm nhiệm buổi cocktail ngày thứ Sáu nữa."

Janette cắn một miếng sandwich cá thu. "Bọn cô có thể sẽ phải bỏ chương trình cocktail."

"Thôi không làm nữa ạ?" Tôi hỏi lại.

Cô gật đầu. "Lượng người tham gia bắt đầu giảm đi từ khi bọn cô mở thêm lớp vi tính. Mọi người khám phá ra cách sử dụng Netflix. Và nó ra một thế giới hoàn toàn mới."

"Thế nếu chúng ta làm buổi cocktail như thế một sự kiện thì sao ạ? Ý cháu là làm cho nó đặc biệt hơn."

"Bọn cô không đủ kinh phí để làm gì đình đám, Lara Jean ạ. Cô chắc là Margot đã có nói với cháu rằng ở đây bọn cô phải luôn tìm cách khác

phục những thiếu thốn. Ngân sách cho trại dưỡng lão rất eo hẹp."

"Không, không, đây chỉ là một sự kiện cây nhà lá vườn thôi ạ. Chỉ thay đổi những thứ nhỏ để tạo sự khác biệt thôi. Ví dụ như chúng ta có thể yêu cầu các ông mặc cùng một loại áo khoác. Chúng ta có thể mượn cốc thủy tinh từ bếp thay vì dùng cốc nhựa." Cô Janette vẫn đang nghe, nên tôi lại tiếp tục "Khi phục vụ món lạp, ta có thể để nó trong một chiếc bát đẹp, phải không ạ?"

"Lạp thì vẫn là lạp không quan trọng nó được để ở đâu."

"Nhưng sẽ trông bắt mắt hơn nếu để trong những chiếc bát pha lê."

Tôi có vẻ đã nói hơi nhiều. Cô Janette thì đang nghĩ mọi việc có vẻ to tát và nặng nề. Tôi đoán được điều đó qua gương mặt cô. Cô nói, "Nhưng ở đây không có bát pha lê, Lara Jean."

"Cháu có thể mang từ nhà," tôi trấn an cô.

"Nhưng như cháu nói thì có vẻ có rất nhiều việc phải chuẩn bị cho mỗi ngày thứ Sáu."

"Có thể chúng ta sẽ là một tháng một lần. Điều đó thậm chí sẽ làm cho bữa tiệc thêm ý nghĩa. Tại sao chúng ta không giãn lịch ra và dành cả tháng tập trung chuẩn bị chỉ bữa tiệc thật hay ho, phải không ạ?" Tôi gợi ý. "Chúng ta sẽ khiến mọi người tiếc nuối bữa tiệc và háo hức chờ đợi buổi tiếp theo." Janette gật đầu hơi miễn cưỡng. Và thế tôi nói tiếp trước khi cô đổi ý, "Hãy nghĩ cháu là trợ lý của cô, cô Janette. Hãy để cháu thu xếp mọi việc."

Cô gật đầu. "Vậy cô giao toàn quyền cho cháu."

Chris và tôi đang chơi trong phòng tôi thì Peter gọi điện. "Tớ đang trên đường đến chỗ cậu," Peter nói. "Cậu muốn làm gì không?"

"Không!" Chris hét vào điện thoại. "Cô ấy bận rồi."

"Tớ xin lỗi," tôi nói. "Chris xong việc ở đây rồi."

Rồi Peter nói là sẽ gọi lại. Tôi còn chưa kịp tắt điện thoại thì Chris đã cần nhắn, "Mày đừng có thành mấy con bé khi mới bắt đầu có bạn trai đã xa lánh ngay bạn bè."

Tôi thực ra rất quen với "mấy con bé" ấy, vì Chris thường biến mất khi cặp kè với bạn trai mới. Nhưng trước khi tôi kịp nói ra điều này, Chris đã nhanh hơn và nói tiếp. "Và mày cũng đừng làm như kiểu mấy con bé fan suốt ngày lẻo đẻo theo đuôi đội bóng vợt nhé! Tao ghét mấy con cuồng đấy lắm. Như kiểu chúng nó không tìm được đối tượng nào hay ho hơn để theo đuổi í? Một ban nhạc chẳng hạn? Trời ạ, tao sẽ cực chất nếu làm một "groupie" * cho một ban nhạc thực sự, một nhóm tầm cỡ í. Kiểu như một "nàng thơ" cho bọn họ sáng tác í!"

* Groupies là từ chỉ những fan hâm mộ thân thiết, cùng đi tour với các thành viên ban nhạc, gắn liền với văn hóa Rock.

"Thế ý tưởng lập ban nhạc của mày đến đâu rồi?"

Chris nhún vai. "Thằng chơi guitar bass khủng chuyển qua chơi trượt ván rồi, nên cũng không ai muốn làm tiếp nữa. À, mà tối mai mày muốn đi Washington DC xem buổi biểu diễn của Felt Tip không? Frank sẽ mượn xe ô tô của bố nên chắc đủ chỗ cho mày."

Tôi không hề biết Frank là ai, và có lẽ Chris cũng chỉ mới quen cậu ta được có hai phút. Chris luôn nói tên mọi người như thể tôi quen biết hết bọn họ. "Tao không đi được, vì mai vẫn là ngày thường chưa cuối tuần mà."

Chris làm mặt khó chịu. "Đấy, đấy chính là điều tao cảnh báo mà lúc này. Mà đã trở thành một trong số "mấy con bé" kí rồi."

"Ôi chẳng liên quan gì đâu Chris. Một là bố tao sẽ không cho tao đi DC vào đêm giữa tuần. Hai là tao không biết Frank là ai, nên tao sẽ không ngồi sau xe anh ta. Ba là tao có cảm giác nhạc của Felt Tip không phải gu của tao. Có phải gu nhạc tao không?"

"Không," con bé thú nhận. "Thôi được rồi, nhưng điều tao chuẩn bị đề nghị sau đây thì mà phải trả lời Có đấy. Không viện lý do thứ nhất, thứ hai, thứ ba vớ vẩn nhé!"

"Đồng ý," Tôi nói đồng ý dù không lấy gì là thoải mái, vì với Chris bạn sẽ không biết là sẽ bị đẩy vào hoàn cảnh nào. Nhưng lại cũng như mọi khi, Chris đã quên luôn điều cần nói.

Bọn tôi ngồi xuống sàn và làm móng cho nhau. Chris lấy bút màu vàng và vẽ những hình ngôi sao ở ngón cái. Tôi thì vừa đánh một lớp lót màu tím lavender và ở giữa là một bông cúc vàng. "Chris, mà có thể giúp tao viết các chữ cái trong tên tao lên móng tay phải được không?" - rồi chìa tay ra chỗ Chris. Bắt đầu từ ngón đeo nhẫn đến ngón cái. LJS*."

"Kiểu cách điệu hay kiểu thường?"

Tôi nhìn nó. "Còn phải hỏi. Mà nghĩ mình đang nói chuyện với ai hả?" Thế rồi chúng tôi đồng thanh nói, "Cách điệu."

Chris rất giỏi viết chữ cách điệu. Thật sự là tôi luôn ngưỡng mộ tài thiết kế của nó. Tôi nói, "Này, tao có một ý tưởng. Nếu như chúng mình mở lớp dạy làm móng ở Belleview? Mọi người ở trại dưỡng lão sẽ rất thích."

"Tao được trả bao tiền?"

"Miễn phí! Mà có thể coi nó như một việc công ích chứ không phải bắt buộc. Xuất phát từ trái tim mà. Và người sống trong đó thậm chí còn không biết cắt móng tay đúng cách nữa cơ. Trông tay họ như mấy cái mấu ở thân cây ấy. Cả móng chân nữa. Móng của họ dày và..." Tôi ngừng nói vì nhìn thấy Chris thể hiện sự kinh hãi. "Bọn mình có thể để một cái lọ cho mọi người boia tùy tâm."

"Tao sẽ không đi cắt móng chân móng tay miễn phí cho người già. Tao không làm việc ấy nếu không được trả ít nhất 50 đô-la một lần. Tao đã nhìn thấy móng chân của bà tao; trông chúng như vuốt đại bàng vậy." Con bé quay lại làm tiếp chữ C trên ngón cái của tôi, chữ C cong cong với hình bông hoa. "Xong rồi. Chúa ơi, tôi giỏi quá!" Rồi nó quay ngoắt ra phía sau, và hét lên, "Kitty, xách mông vào đây!"

Kitty chạy vào phòng tôi.. "Có việc gì vậy ạ? Em đang dở việc."

"Chị cũng đang dở việc, Chris nhại lại. "Nếu em lấy cho chị một lon coca-côla ăn kiêng thì chị sẽ làm móng cho em giống như của chị Lara Jean." Tôi khéo léo khoe bàn tay ra như thể một người mẫu. Chris đếm ngón tay và nói, "Kitty Covey vừa khít 10 ngón."

Kitty lập tức chạy đi lấy nước, và tôi gọi với theo, "Cho chị một lon sôđa nữa nhé!"

"Mang cả đá nữa nhé!" Chris hét to. Rồi con bé thở dài. "Tao ước gì tao cũng có một đứa em gái. Tao sẽ bắt nạt nó thôi rồi."

"Kitty chẳng phải lúc nào cũng nghe lời. Chẳng qua là nó thần tượng mà thôi."

"Thế à, thật sao?" Chris nghịch mấy đoạn bông xù ở tất, cười một mình.

Kitty cũng đã từng thần tượng Genevieve, theo kiểu kính nể. "Này," tôi đột nhiên nói, "bà mày khỏe không?"

"Bà vẫn khỏe. Thi thoảng chỉ hơi khó tính."

"Thế còn gia đình mày thì thế nào? Mọi việc đều ổn chứ hả?"

Chris nhún vai. "Tất nhiên, mọi việc đều bình thường."

Hừm. Nếu đến cả Chris cũng không biết thì liệu việc không hay ho gì đó của nhà Genevieve tệ đến thế nào nhỉ? Chắc là chẳng tệ lắm, hoặc rất có khả năng là chỉ do Genevieve bịa ra. Khi bọn tôi còn nhỏ, con bé thường xuyên nói dối và thường đổ lỗi cho tôi để tránh bị mẹ phạt, hay để lấy lòng người lớn.

Chris trừng trừng nhìn tôi. "Mày đang nghĩ gì chăm chú thế? Mày vẫn đang lo lắng vụ video sex sao?"

"Đó không phải là video sex vì có ai quan hệ trong đấy đâu!"

"Đừng cáo Lara Jean. Tao nghĩ hành động của Peter đã có hiệu quả, và mọi người sẽ dụi xuống thôi. Bọn họ sẽ lại bàn tán chuyện khác."

"Tao hy vọng mày nói đúng," tôi nói.

"Tin tao đi. Tuần sau sẽ có chuyện mới cho thiên hạ luôn cho mà xem."

♥♥♥

Và đúng như lời Chris nói, mọi người trong trường đã có thứ mới để bình luận. Hôm thứ ba, một cậu năm hai tên Clark xấu số đã bị bắt gặp khi thủ dâm ở khu để đồ của bọn con trai. Và giờ thì cả trường chỉ nói đến chuyện ấy. Thật may mắn cho tôi.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 12

Theo bà Stormy, trên thế giới này có hai loại phụ nữ. Một loại làm tan nát trái tim người khác, còn một loại thì luôn để kẻ khác làm tan vỡ trái tim mình. Ai đoán được bà Stormy thuộc loại nào.

Tôi ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế bành màu tím nhạt trong phòng bà Stormy, và xem những bức ảnh đen trắng được cất trong một hộp để giày khá lớn. Bà đã đồng ý tham gia lớp cắt dán của tôi, và bọn tôi đang làm công tác chuẩn bị. Tôi phải phân loại ảnh ra thành mấy chồng. Stormy: Tuổi thơ ấu, tuổi thiếu niên; đám cưới thứ nhất, thứ hai và thứ tư của bà - bà không có bức ảnh nào của đám cưới thứ ba do cô dâu và chú rể trốn gia đình làm đám cưới.

"Ta là người làm tan vỡ trái tim người khác, nhưng cháu, Lara Jean, cháu là mẫu cô gái bị tổn thương." Bà nhướn mày lên nhìn tôi để nhấn mạnh điều bà nói. Hôm nay bà không vẽ lông mày, tôi nghĩ vậy.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui điều bà nói. Tôi không muốn là cô gái bị thất tình nhưng tôi cũng không muốn làm chàng trai nào đau khổ. "Bà Stormy, chắc hồi trung học bà có nhiều bạn trai đúng không ạ?"

"Ừ tất nhiên. Hàng tá ấy chứ. Đó là cách bọn ta vẫn làm thời ấy. Tối thứ Sáu đi chơi với Burt và tối thứ Bảy lại cặp kè với Sam. Các cô gái thường để ngỏ các lựa chọn. Một cô gái sẽ không ra quyết định chừng nào hoàn toàn, hoàn toàn chắc chắn."

"Chắc chắn rằng mình thích chàng trai ấy ạ?"

"Chắc chắn là cô ấy muốn cưới anh ta. Và nếu không thì không có lý do nào mà lại rời bỏ các cuộc vui, phải không nào?"

Tôi chọn một bức ảnh bà Stormy mặc váy dài màu xanh trắng như như bột biển, dáng suông. Tóc bà màu vàng nhạt, và lông mày cao làm bà trông hết như em họ của Grace Kelly*. Đứng bên cạnh bà là một chàng trai, không cao hay đẹp trai đặc biệt gì lắm, nhưng có điều gì đó đặc biệt ở ông ấy. Một tia sáng trong mắt ông ta. "Bà Stormy, trong bức hình này bà bao nhiêu tuổi?"

* Grace Patricia Kelly (1929-1982) là diễn viên điện ảnh người Mỹ, kết hôn với Hoàng tử Monaco Rainier II và trở thành Công chúa Vương quốc này.

Bà nhìn vào bức tranh. "Mười sáu hay mười bảy. Tầm tuổi cháu."

"Còn người đàn ông này là ai ạ?"

Bà nhìn gần hơn, da mặt bà nhăn trông như quả đào khô. Rồi bà đặt tay lên bức ảnh, móng tay bà sơn màu đỏ. "Walter! Ta gọi ông ấy là Walt. Ông ấy thực sự là kẻ làm xiêu lòng phụ nữ đấy."

"Thế ông ấy có phải là bạn trai của bà không?"

"Không, ông ấy chỉ là người mà ta gặp vài lần thôi." Bà nhún nhảy cặp lông mày hơi xạm màu vì không trang điểm nhìn tôi. "Ta và ông ấy đi tắm khóa thân ở hồ và bị cảnh sát bắt gặp. Vụ ấy cũng hơi xì căng đan. Ta đã bị đưa về nhà bằng xe cảnh sát, trên người chỉ quấn một tấm chăn."

"Thế rồi sau đó mọi người có bàn tán về bà không?"

"Tất nhiên rồi!"

"Cháu cũng vừa bị một vụ tương tự," tôi nói. Rồi tôi kể cho bà nghe về chuyện bể nước nóng và về đoạn video cùng những câu chuyện xảy ra sau đó. Tôi còn giải thích cả với bà từ meme nghĩa là gì. Bà đã rất vui; thực ra là do bà cảm thấy phần khích bởi khía cạnh "nhạy cảm" của câu chuyện.

"Tuyệt vời," bà nói. "Ta thấy yên tâm là cháu đã trải qua việc đó. Một cô gái khiến mọi người phải nói đến luôn thú vị hơn một cô gái hay ra về đạo đức."

"Bà ơi, nó được đưa lên mạng Internet. Mà lên mạng có nghĩa là vĩnh cửu, chứ không còn chỉ là chuyện bàn tán ở trong trường đâu. Với cả cháu cũng là người hay ra về đạo đức mà."

"Không, chị gái cháu Margaret mới là người kiểu ấy."

"Chị Margot ạ," tôi sửa lại.

"Đào, con bé cứ như một Margaret* ấy. Ý ta là, thật sao, tối thứ Sáu nào cũng có mặt ở nhà dưỡng lão! Nếu ta phải trải qua những tháng ngày tươi trẻ nhất của cuộc đời mình trong một trại dưỡng lão chết tiệt, thì ta thà rạch tay ấy chứ. Xin lỗi cháu yêu về từ ngữ của bà." Bà vượt lại gối phía sau. "Đám thanh niên lớn tuổi thường rất nhàm chán, như kiểu sự nhàm chán được tích tụ lại trong tụi nó ấy. Con trai ta cũng là một người vô cùng nhàm chán. Nó là đứa tệ nhất. Nó là bác sĩ chữa chân, trời ạ. Ta nghĩ đó là do lỗi của ta vì đặt tên nó là Stenley. Mà cũng không phải lỗi của ta. Vì mẹ chồng ta cứ nài nỉ chúng ta phải đặt tên thằng bé theo tên người chồng đã mất của bà ấy. Bà ấy cứ như một con cừu già." Rồi bà nhấp một ngụm trà chanh. "Thanh niên là để vui vẻ, cháu hiểu ý ta chứ. Bà và cháu, như cháu thấy đấy, giống nhau ở điểm đó. Ta thấy vui vì cháu không quanh quẩn ở đây suốt. Ta đã hy vọng cháu có rắc rối của riêng mình. Có vẻ như ta đã đúng. Nhưng dù gì đi chăng nữa, cháu nên đến đây thường xuyên hơn một chút."

* Margaret là một tên gọi phổ biến ở các nước phương Tây dành cho nữ giới, có nguồn gốc từ tiếng Pháp và tiếng Latin, nghĩa là Ngọc trai.

Sự sắc sảo của bà Stormy làm cho người ta cảm thấy có lỗi. Bà là bậc thầy nói bóng gió, kiểu vừa đấm vừa xoa.

"Bây giờ cháu được nhận làm việc ở đây nên cháu sẽ đến thường xuyên hơn bà ạ."

"Ừ, nhưng đừng thường xuyên quá." Bà nói giọng phấn khởi. "Nhưng lần tới thì cháu đưa cả bạn trai đến đây nhé. Ở đây cần luồng sinh khí mới. Làm cho nơi này trở nên thú vị hơn đôi chút. Cậu ta có đẹp trai không?"

"Dạ, có, cậu ấy rất đẹp trai bà ạ." Người đẹp trai nhất trong tất cả những người đẹp trai.

Bà Stormy vỗ hai tay vào nhau. "Vậy cháu bắt buộc phải mang cậu ấy tới đây. Nhớ nói trước cho ta biết nhé để còn chuẩn bị. Ta sẽ ăn mặc lộng lẫy. Mà cháu còn được cậu anfo tán tỉnh nữa không?"

Tôi cười to. "Không có ai bà ạ. Cháu đã nói với bà là cháu có bạn trai rồi mà."

"Hừm." Và bà Stormy chỉ nói có vậy, chỉ "Hừm". Rồi bà nói tiếp, "Ta có một người cháu trai cũng tầm tuổi cháu, nó vẫn đang học trung học. Có lẽ ta sẽ bảo với nó đến đây và gặp cháu. Cháu biết không, các cô gái nên cho mình nhiều sự lựa chọn." Tôi đang tự hỏi là cháu trai của bà Stormy là người thế nào nhỉ - là một tay chơi có hạng như bà Stormy chẳng? Tôi toan mở miệng định nói "không cần đâu cháu cảm ơn", thì bà đã giơ tay ra hiệu tôi không được nói gì hết. "Khi chúng ta hoàn thành quyển sách cắt dán, ta sẽ đưa cho cháu những đoạn nhật ký ta đã viết, rồi cháu sẽ gõ lại chúng vào máy tính nhé! Ta nghĩ ta sẽ gọi quyển sách là Mắt bão hay là Dưới cơn bão*. Rồi bà bắt đầu ngân nga. "Cơn bão ập đến," bà hát. "Từ khi tôi và người không còn bên nhau nữa... trời lúc nào cũng mưa dầm dề...." Rồi bà

ngưng lại, và nói, "Chúng ta cần phải làm một đêm nhạc cabaret** ! Lara Jean, cháu hãy tưởng tượng xem, cháu mặc đồ hiệp sĩ tuxedo, còn ta mặc váy suông dài màu đỏ biểu diễn cạnh đàn piano. Ông Morales sẽ bị lên cơn đau tim ấy chứ!"

* Stormy trong tiếng anh nghĩa là Bão

** Cabaret là những buổi biểu diễn hát nhạc trong quán ăn bắt nguồn từ Pháp, và sau này phổ biến ở các nước phương Tây.

Tôi cười khúc khích. "Đừng làm ông ấy đau tim ạ. Làm ông ấy run rẩy một chút là được rồi bà ạ."

Bà nhún vai và lại tiếp tục hát, giờ thêm cả lắc hông, "Trời bão..."

Bà sẽ tiếp tục ngân nga như vậy nếu như tôi không chuyển đề tài. "Bà ơi, thế bà đã ở đâu khi Tổng thống John F. Kennedy qua đời?"

"Đó là một ngày thứ Sáu. Ta đang nướng bánh dứa để mang đến câu lạc bộ đánh bài brit. Khi bánh vẫn còn trong lò thì ta nghe được tin ấy. Ta đã quên hẳn chuyện bánh nướng, và nhà bị cháy gần hết phần bếp. Sau đó ta phải sửa lại toàn bộ bếp vì hậu quả đám cháy." Bà lấy tay đan vào tóc. "Ông ấy là một vị thánh. Một vị hoàng tử. Nếu mà ta được gặp ông ấy vào thời hoàng kim thì có khi ta và ông ấy đã có thể đã làm điều gì đó hay ho. Cháu biết không, ta đã tán tỉnh một ông Kennedy ở sân bay. Ông ta ngồi gần ta trong quán bar và mời ta một ly Gin martini. Hồi đó sân bay là chốn sang chảnh. Người ta ăn mặc đẹp để khi đến sân bay. Không như bây giờ, ở sân bay toàn đám người trẻ tuổi ăn mặc xấu xí; những đôi boots da cừu hay những chiếc quần như quần áo ngủ, trông thật là nhức mắt. Ta thậm chí còn đã chưa bao giờ ăn mặc như thế để đi ra lấy thư trước cửa nhà."

"Kennedy nào ạ?" tôi hỏi.

"Hừm. Ta không biết. Nhưng ông ấy có cảm giống của Tổng thống."

Tôi cắn môi để cố nhịn cười. Bà Stormy thật phóng túng. "Bà cho cháu công thức làm bánh dứa được không?"

"Tất nhiên rồi cháu yêu. Chỉ là một chiếc bánh hình hộp màu vàng, có dứa, đường nâu và quả cherry trang trí ở trên thôi. Dứa thì cắt thành hình tròn chứ không phải thái hạt lựu."

Theo như lời bà thì món bánh này có vẻ hơi kinh khủng. Tôi gật đầu xã giao, nhưng bà Stormy đã bắt được thái độ của tôi. Bà nói, "Cháu nghĩ là ta có thời gian để nướng một chiếc bánh với đủ mọi công đoạn như các bà nội trợ nhàm chán sao?"

"Bà không bao giờ có thể thấy nhàm chán," tôi nói bóng gió, nhưng đó là sự thật và tôi biết đó là điều mà bà muốn nghe.

"Cháu cũng có thể làm thế nếu bớt chút thời gian làm bánh đi và dành thêm ít thời gian để tận hưởng cuộc sống." Bà có vẻ hơi dỗi. Trước đây bà chưa bao giờ dỗi dẫn gì tôi. "Những người trẻ tuổi lại thường không biết quý trọng tuổi trẻ," bà thở dài. "Chân ta lại bị đau. Cháu có thể đưa cho ta viên giảm đau được không?"

Tôi đứng lên ngay. "Thuốc bà để ở đâu ạ?"

"Ở ngăn kéo trong bếp, gần chỗ bồn rửa ấy."

Tôi lục tung lên nhưng chẳng thấy gì. Có mấy viên pin tiểu, phấn rôm, một nhúm giấy ăn của McDonald's, đường gói, và một quả chuối đã bị hỏng. Tôi lén lút vứt quả chuối vào thùng rác. "Cháu không thấy thuốc đâu bà ơi. Bà có nhớ bà để chỗ nào khác không?"

"Thôi cháu ạ," rồi bà đứng lên đi ra chỗ tôi, đẩy tôi sang một bên. "Ta sẽ tự tìm."

"Bà muốn uống chút trà không?" thi thoảng bà Stormy cứ xử hơi lạ, đơn giản vì bà đã có tuổi, chứ tôi biết bà không hề khó tính.

"Trà chỉ dành cho người già thôi. Ta muốn uống cocktail cơ."

"Thế cháu mang đến cho bà ngay," tôi nói.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 13

Lớp học cắt dán của tôi đã chính thức bắt đầu. Tôi phải thú nhận là tôi đã hơi bị thất vọng vì số lượng người tham gia. Chỉ có bà Stormy, bà Alicia Ito - người có vẻ nhanh nhẹn và ngăn nắp, móng tay màu vàng và cắt tóc ngắn kiểu pixie; và ông Morales, người tôi nghĩ có tình cảm với bà Stormy. Hoặc cả với bà Alicia. Vì ông tán tình tất cả mọi người nên khó mà biết được chính xác là ông thích ai. Ông còn trang trí quyển của ông với nhiều trang có ảnh của hai bà. Ông đặt tiêu đề cho nó là "Những ngày xưa yêu dấu." Ông trang trí trang có bà Stormy với những nốt nhạc và phím đàn piano, và ảnh hai ông bà khiêu vũ cùng nhau trong buổi tiệc Disco năm ngoái. Còn trang có bà Alicia thì ông đang làm dở. Ở giữa trang có một bức ảnh của bà đang ngồi ở bậc cầu thang trong vườn, nhìn xa xăm. Ông dán mấy cái hình dán hoa xung quanh. Rất lãng mạn.

Tôi vẫn chưa được cấp kinh phí nên tôi vẫn tự chi tiền mua dụng cụ. Tôi huosng dẫn ba ông bà thu thập những mẫu cát dán trên tạp chí, hay giữ lại quả bông và cúc trang trí. Bà Stormy cũng là người thích giữ đồ như tôi nên bà có gần như hầu hết mọi thứ, từ bộ váy bà mặc lúc được rửa tội, hay túi diêm giấy bà lấy từ cái nhà nghỉ nơi gặp chồng bà ("Cháu đừng hỏi thêm," bà nói), một cuống vé xem cabaret ở Paris. (Tôi đột nhiên hỏi, "Ở Paris những năm 1920? Thế bà có được gặp Hemingway không ạ?" và bà lừ mắt để cắt lời tôi, nói rằng bà không già đến thế và tôi cần phải học lại Lịch sử.) Còn bà Alicia, phong cách của bà tối giản và sạch sẽ. Dùng chiếc bút lông mực đen của tôi, bà viết đề tựa dưới từng bức ảnh bằng tiếng Nhật.

"Đoạn này có nghĩa là gì ạ?" tôi hỏi, tay chỉ vào dòng chữ dưới bức ảnh của bà chụp cùng chồng, ông Phil, ở thác Niagara, nắm tay nhau và mặc áo mưa kiểu pôn-chô màu vàng.

Bà Alicia cười. "Nó có nghĩa là "Lúc chúng ta bị mắc mưa"

Vậy là cả bà Alicia cũng là một người rất lãng mạn. " Bà chắc hẳn nhớ chồng bà lắm." Ông Phil mất một năm trước. Tôi chỉ gặp ông có vài lần khi tôi còn vào đây và giúp Margot tổ chức tiệc cocktail. Ông Phil bị chứng mất trí nhớ và ông cũng không nói được nhiều. Ông chỉ ngồi trong phòng sinh hoạt chung, trên chiếc xe lăn, và cười với mọi người. Alicia đã luôn ở cạnh ông.

"Bà nhớ ông ấy hằng ngày," bà nói, rơi nước mắt.

Bà Stormy chen vào giữa chúng tôi, trên tai để một chiếc bút chì màu xanh lá cây và nói, "Alicia, bà phải trang trí các trang sách của bà cho rực rỡ lên." Rồi bà đặt một bộ sticker hình ô lên trang sách của bà Alicia.

"Không tôi cảm ơn," bà Alicia nói giọng rất chắc chắn, và đưa lại cho bà Stormy tờ sticker. "Phong cách của chúng ta khác nhau mà."

Mắt bà Stormy nheo lại.

Vì thế, tôi nhanh chóng cầm mic và bật chút nhạc để làm dịu không khí. Bà Stormy bắt đầu nhảy và hát, "Johnny Angel, John Angel, Anh là thiên thần của em." Rồi chúng tôi chụm đầu vào nhau và hát đoạn điệp khúc, "Em mơ về anh và em, và liệu chuyện tình của chúng mình sẽ ra sao..."

Khi bà Alicia đi vệ sinh, bà Stormy nhận xét, "Thật là một người chán ngắt!"

"Cháu không nghĩ bà ấy là người nhàm chán," tôi nói.

Bà chỉ tay vào tôi, móng tay bà sơn màu hồng đậm. "Đừng có nghĩ bà ấy hay ho hơn ta chỉ vì hai người bạn cháu đều là người châu Á nhé!"

Quanh quẩn trong nhà dưỡng lão, tôi bắt đầu quen dần với cách người già ở đây nói bóng gió về sự khác biệt chủng tộc. Nhưng ít ra bà cũng không dùng từ "người phương Đông" *. "Cháu quý cả hai bà như nhau," tôi nói.

* Ở Mỹ, "Người phương Đông" (Tiếng Anh: Oriental) được coi là cách gọi người châu Á với hàm ý phân biệt chủng tộc. Vì vậy việc dùng từ này để gọi người gốc Á ở Mỹ là điều cấm kỵ.

"Điều này là không thể," bà khịt mũi. "Không ai có thể quý hai người theo cách giống nhau được."

"Thế bà có quý các con bà như nhau không?"

"Tất nhiên là không rồi."

"Thế mà cháu tưởng bố mẹ không bao giờ phân biệt tình yêu đối với các con?"

"Họ có thể làm thế cháu ạ. Ví dụ như người con mà bà quý nhất là chú út, Kent, vì nó rất nghe lời bà. Chú ấy vẫn qua đây thăm bà Chủ Nhật hàng tuần."

Tôi đáp lại một cách thật thà, "Cháu thì không nghĩ là bố mẹ cháu có sự phân biệt giữa các chị em cháu." Tôi nói vậy là vì tôi nghĩ đó là sự thật, nhưng tôi cũng không biết có đúng vậy thật không? Tức là nếu bây giờ có ai chĩa súng vào đầu tôi và bắt tôi phải chọn ai là cô con gái mà bố yêu quý nhất? Thì có lẽ là Margot. Bố và chị tính cách khá giống nhau. Chị thích xem phim tài liệu và đi quan sát chim, giống bố. Kitty là em bé nhất, nên đương nhiên có ưu thế hơn hai chị em tôi. Thế còn tôi ở giữa thì sao? Có lẽ mẹ đã yêu tôi nhất. Tôi ước gì tôi có thể biết được điều đó. Tôi có thể hỏi

bố nhưng tôi e là bố không nói với tôi sự thật. Có thể chị Margot biết điều đó.

Tôi thì không bao giờ có khả năng chọn giữa Kitty và Margot. Nhưng, giả sử trong trường hợp nếu Kitty và Margot bị chìm dưới nước và tôi chỉ có một áo phao, thì có lẽ tôi sẽ cứu Kitty. Vì nếu không, Margot cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Vì cả Margot và tôi đều có nhiệm vụ chăm sóc em.

Tự dưng nghĩ đến chuyện mất đi Kitty làm tâm trạng tôi hơi trầm xuống. Nên tối hôm đó, khi Kitty đang ngủ, tôi đã nướng một khay bánh Snickerdoodle, loại bánh quy mà Kitty thích nhất. Tôi vẫn còn bột bánh đã chuẩn bị sẵn trong ngăn đá tủ lạnh, đã vào khuôn đâu đấy rồi nên khi nào ai muốn ăn chỉ cần cho cả khay vào lò nướng. Kitty sẽ ngạc nhiên vui sướng lắm khi nhìn thấy bánh trong hộp đồ ăn trưa mai của em.

Tôi cũng cho Jamie ăn một cái bánh mặc dù tôi biết không nên làm thế. Tại con cứ nhìn tôi với đôi mắt ước và tôi không thể từ chối nó.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 14

"Cậu đang mơ mộng gì đấy?" Peter lấy thìa gõ vào trán tôi. Chúng tôi đang ở trong quán Starbucks làm bài tập về nhà sau giờ học.

Tôi cho hai gói đường vào cốc nước và dùng ống hút để khuấy. Uống một hơi thật dài, tôi cảm thấy thoải mái khi răng chạm vào những hạt đường ngọt vẫn chưa tan hết. "Tớ đang nghĩ nếu như ở tuổi bọn mình, mọi người có thể yêu nha như những năm 50 thế kỷ trước thì sẽ thế nào nhỉ?" Ngay lập tức tôi ước giá như đã không buột miệng nói ra từ "yêu nhau" vì Peter chưa bao giờ nói từ này. Nhưng đã quá muộn, tôi đã nói nó ra và tôi đành tiếp tục, hy vọng là cậu không để ý. "Những năm 50, mọi người chỉ hẹn hò với nhau, đơn giản nhẹ nhàng. Một tối nọ Burt có thể đưa cậu đi xem phim rồi tối hôm sau cậu lại được Walter dẫn đi nhảy sock-hop hay gì đó."

Ngạc nhiên, Peter hỏi, "Nhảy sock-hop là cái quái gì?"

"Là một điệu nhảy như trong phim Grease ấy." Peter lại nhìn tôi trống rỗng. "Cậu chưa bao giờ xem Grease à? Tối hôm qua có chiếu trên ti vi mà. Nhưng mà không sao. Điều tớ muốn nói là hồi những năm 1950, tớ sẽ không phải là bạn gái của ai cho đến khi tớ có chiếc huy hiệu."

"Một chiếc huy hiệu?" Peter hỏi lại.

"Ừ, một cậu con trai có thể đưa cho cô bạn gái một chiếc huy hiệu cài áo của hội băng hữu nam sinh, và việc đó thể hiện họ chính thức là một

cặp. Còn nếu chưa có một "chiếc huy hiệu" nào cả thì tình cảm vẫn chưa có gì là chính thức."

"Nhưng tớ có trong hội bằng hữu đâu. Mà tớ cũng không biết mặt mũi cái huy hiệu bằng hữu như thế nào cơ."

"Chính xác là vậy," tôi nói.

"Nhưng mà này, ý cậu là cậu muốn một cái huy hiệu hay cậu không muốn nó?"

"Không, đó không phải là điều tớ muốn nói. Ý tớ là cậu có thấy kiểu hẹn hò như hồi xưa hay ho không thôi. Nó lạc hậu nhưng lại gần như là..."
Từ gì chị Margot hay dùng nhỉ? "Hậu nữ quyền?"

"Thế là cậu muốn hẹn hò với các chàng trai khác? Giọng Peter thể hiện sự bối rối, nhưng không chút thất vọng nào.

"Không hề! Tớ chỉ... tớ chỉ muốn thảo luận thôi. Tớ nghĩ là sẽ rất thú vị nếu như người ta có thể hẹn hò như trước đây. Cậu có thấy điều ấy ngọt ngào không? Chị gái tớ bảo là chị ước gì chuyện giữa chị ấy và anh Josh đã không sâu đậm đến vậy. Hay như cậu tự nói với bản thân cậu là cậu ghét bản thân vì gắn bó quá sâu với Gen. Nếu sau này bọn mình có chia tay thì tớ chỉ hy vọng là mọi việc sẽ không tệ đến mức mà chúng ta lại không thể đứng cùng nhau ở một chỗ. Tớ vẫn muốn ít ra chúng ta sẽ là bạn."

Peter lờ tôi đi. "Chuyện của Genevieve và tớ phức tạp bởi vì con người Gen. Không giống như chuyện của tớ và cậu, vì cậu rất khác."

Tôi cảm giác như mặt tôi đang đỏ phừng phừng. Cố nén để không thể hiện sự phẫn khích qua giọng nói, tôi hỏi, "Khác biệt như thế nào?" Tôi biết là tôi đang vùi vãnh một lời khen từ Peter nhưng tôi không nề hà gì.

"Cậu là một người đồng hành dễ tính. Cậu không làm cho tớ phát cuồng hay kiệt sức; cậu..." Giọng nói của Peter lạc đi khi nhìn tôi. "Gì cơ?" Tớ đã nói gì ấy nhỉ?"

Người tôi cứng đờ. Không có cô gái nào muốn nghe điều Peter nói. Một cô gái muốn làm bạn trai phát điên và kiệt sức - chẳng phải đó là một phần của tình yêu sao?"

"Không, tớ đang nói theo ý tích cực. Lara Jean, cậu đang bức mình đấy à? Cậu đừng cáu nhé!" Rồi Peter lấy tay vuốt mặt.

Tôi ngần ngừ. Tôi và Peter luôn nói với nhau sự thật; từ những ngày đầu tiên. Bà tôi muốn cả hai vẫn duy trì như vậy. Nhưng đột nhiên tôi nhận ra có điều lo lắng trong mắt Peter. Đó là sự thiếu chắc chắn, và đó không phải là điều mà Peter hay thể hiện. Tôi không thích điều này. Chúng tôi mới hết giận nhau được hơn 2 tuần và tôi không muốn lại tiếp tục gây chiến tranh. Và tôi biết Peter cũng không ám chỉ gì qua câu nói của cậu. Tôi thấy bản thân đang tự nhắc nhở, "Đừng, đừng nổi điên lên nhé." Tôi lại trở lại bình thường. Nói cho cùng, tôi mới là đứa hay lo lắng về chuyện giữa bọn tôi tiến triển quá nhanh. Có lẽ việc Peter không đau đầu hay kiệt sức vì mối quan hệ của bọn tôi cũng là một điều hay ho.

Đám mây lo lắng trên mặt Peter đã bị xua đi ngay lập tức. Cậu lại trở nên tươi tắn và rục rờ trở lại. Đó chính là Peter mà tôi biết. Peter uống cốc trà của cậu. "Đấy, đó chính là điều tớ nói với cậu Lara Jean. Đó chính là lý do mà tớ thích cậu. Cậu đã hiểu ra vấn đề rồi đấy."

"Cảm ơn cậu."

"Không có gì."

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 15

Sáng hôm sau trước giờ đi học, Josh đang lau sạch băng tuyết trên kính xe khi tôi chạy ra lấy xe. Trước đó, bố đã lau kính cho tôi, nổ máy và bật lò sưởi bên trong xe. Nhìn tình trạng xe Josh, tôi đoán là anh sẽ không kịp đến trường đúng giờ.

Việc gặp Josh đã trở nên khó khăn từ sau Giáng sinh; sau những chuyện kỳ lạ xảy ra với tôi hay chuyện chia tay với Margot, anh giờ luôn tìm cách tránh mặt. Anh đi học sớm hơn, về muộn hơn sau giờ tan học. Anh không liên lạc gì với tôi kể cả khi xảy ra vụ scandal với đoạn video. Mặc dù phần nào thì tôi cũng nhẹ lòng vì không bị hỏi thăm về vụ đó. Tôi không muốn nghe anh nói là anh đã nhận xét đúng về Peter.

Tôi lái xe ra khỏi nhà. Và tui quyết định mở cửa kính xe và nghiêng người ra phía ngoài. "Anh muốn đi nhờ không?"

Mắt anh mở to ngạc nhiên. "Ừ, tốt quá." Rồi anh để bộ dụng cụ lau kính vào trong xe, lấy ba lô rồi chạy ra xe tôi. "Cảm ơn em, Lara Jean," anh nói khi lên xe. Anh hơ tay gần quạt sưởi cho ấm.

Tôi lái xe vô cùng cẩn thận trên đường ra khỏi khu dân cư, vì đường vẫn còn đóng băng từ tối qua.

"Giờ em đã lái xe rất ổn rồi đây," Josh nói.

"Cảm ơn anh." Tôi vẫn thường tự tập lái, hoặc một mình hoặc với Peter. Tôi vẫn run lắm, nhưng sau mỗi lần lái, tôi lại tự tin lên một chút, và giờ thì tôi tin tôi đã lái ổn. Đúng là trăm hay không bằng tay quen, chỉ có kiên trì luyện tập thì bạn mới làm tốt được.

Khi còn cách trường có vài phút đi xe, Josh hỏi tôi, "Thế khi nào anh em ta sẽ lại nói chuyện với nhau? Nói cho anh biết xem."

"Anh em mình chẳng đang nói chuyện với nhau còn gì?"

"Em hiểu ý anh mà. Chuyện xảy ra giữa anh và Margot đã tạo ra một bức tường giữa chúng ta - Liệu em và anh có thể trở lại thành bạn như chúng ta đã từng trước đây không?"

"Ôi anh Josh, tất nhiên anh em mình vẫn là bạn mà. Nhưng anh và chị Margot mới chia tay nhau chưa đến một tháng mà."

"Không, bọn anh đã chia tay nhau từ hồi tháng Tám. Chẳng qua là ba tuần trước Margot đã lại muốn quay lại, và anh đã nói Không."

Tôi thở dài. "Thế tại sao anh lại nói không? Có phải vì khoảng cách không?"

Josh cũng thở dài. "Chuyện tình cảm thực sự rất khó. Em sẽ thấy. Khi nào em bắt đầu với Kavinsky được một thời gian, em sẽ hiểu điều anh đang nói."

"Ôi giờ ơi, anh đúng là đồ biết tuốt. Ngoài chị Margot, anh là kẻ biết tuốt vĩ đại nhất mà em đã từng gặp."

"Thế ai hơn ai?"

Tôi muốn cười to thành tiếng nhưng vẫn cố nén lại. "Cả hai. Cả hai người đều là kẻ biết tuốt."

"À còn một điều nữa." Anh hơi lưỡng lự nhưng vẫn nói tiếp. "Anh đã sai về Kavinsky. Việc cậu ấy đang làm để giải quyết đoạn video, anh có thể nói cậu ta là một người rất tốt."

"Cảm ơn Josh. Peter đúng thật là người như vậy."

Anh gật đầu. Sự im lặng giữa chúng tôi bây giờ thật dễ chịu. Tôi thấy vui vì trận rét kinh khủng đêm hôm, và vui vì sáng nay kính xe Josh bị đóng băng."

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 16

Hôm sau, giờ tan học, tôi đang chờ Peter trên ghế đá sân trường khi Genevieve bước ra với điện thoại trên tay. "Nếu như cậu không nói với cô ta, tớ sẽ làm việc đó. Tớ thề là tớ sẽ làm việc đó."

Tôi lại thấy bị đứng tim. Con bé đang nói chuyện với ai nhỉ? Chắc không phải là Peter.

Và khi hai đứa bạn của Genevieve là Emily và Judith chạy ra, thì Genevieve đột ngột tắt máy. "Các cậu làm cái quái quỷ gì bên trong mà lâu thế?" Genevieve quát.

Bọn họ nhìn nhau. "Gen, hạ hỏa," Emily nói. Tôi cảm giác như con bé đang cần trọng chọn từ để tránh bị mắng lần nữa. "Bọn mình vẫn còn thời gian để mua sắm mà."

Genevieve nhìn thấy tôi, và sự cáu kỉnh trên khuôn mặt nó biến mất. Vẫy tay chào, con bé nói, "Chào cậu Lara Jean. Cậu đang chờ Kavinsky đấy à?"

Tôi gật đầu, hà hơi vào tay, vừa để như có việc để làm, vừa là do trời lạnh.

"Cậu ta luôn đến muộn. Nói với cậu ấy là tớ sẽ gọi điện cho cậu ấy tối nay, được không?"

Tôi gật đầu mà không suy nghĩ gì. Rồi bọn họ khoác tay nhau đi khỏi.

Mà tại sao tôi lại gật nhỉ? Đầu óc tôi sao thế nhỉ? Tại sao tôi không thể nào nghĩ ra một cách trả lời thông minh? Tôi tự mắng bản thân cho đến khi Peter có mặt. Cậu ngồi xuống cạnh tôi trên ghế và khoác tay lên vai tôi. Rồi cậu làm rối tóc tôi, như cách tôi thấy Peter vẫn làm với Kitty ."Xin chào Covey."

"Cảm ơn đã bắt tớ phải đợi giữa trời lạnh," tôi nói, ép những ngón tay tê cóng lên cổ Peter.

Peter nháy lên. "Cậu có thể chờ bên trong mà."

Peter nói có lý. Với cả đây đâu phải lý do làm tôi nổi cáu. "Gen nói là Gen sẽ gọi điện cho cậu tối nay."

Peter đảo mắt. "Cô ấy đúng là đồ xấu tính. Cậu đừng để bị trúng mảnh của cô ấy nhé, Covey. Gen chỉ ghen thôi." Rồi Peter đứng dậy, đưa tay về phía tôi. Tôi nắm tay Peter và đứng dậy. "Để tớ mua cho cậu một cốc sô-cô-la nóng giúp cậu thấy ấm hơn nhé!"

"Để xem," tôi nói.

Trong xe ô tô, Peter liên tục kiểm tra xem tôi còn khó chịu nữa không. Tôi không giữ được thái độ này lâu, vì để giữ thái độ khó chịu, tôi cũng tiêu tốn khối năng lượng. Tôi để Peter mua cho mình một cốc sô-cô-la nóng, và bọn tôi thậm chí còn uống cùng nhau. Có điều, tôi không cho phép Peter mua kẹo Mashmallow.

Tối muộn hôm đó điện thoại tôi rung lên trên tủ để cạnh giường. Không cần nhìn vào, tôi cũng biết chính là Peter gọi kiểm tra xem tôi thế nào. "Tôi tháo tai nghe và trả lời điện thoại. "Xin chào."

"Cậu đang làm gì đấy?" giọng Peter nhỏ nhẹ. Tôi đoán là cậu ấy đang nằm trên giường.

"Tớ đang làm bài tập về nhà. Còn cậu?"

"Tớ đang nằm trên giường. Tớ gọi để chúc cậu ngủ ngon." Im lặng.
:Mà sao cậu không bao giờ gọi chúc tớ ngủ ngon?"

"Tớ không biết nữa. Chắc tại vì tớ chưa bao giờ nghĩ đến việc đó. Cậu có thích như thế không?"

"Ồ, đây không phải là bắt buộc. Tớ chỉ tự hỏi tại sao thôi."

"Tớ tưởng là cậu ghét tất cả những "cuộc sống cuối cùng". Cậu nhớ không? Cậu đã viết trong hợp đồng. Cậu nói Genevieve bắt cậu hứa cô ta luôn phải là người cuối cùng gọi cho cậu mỗi tối, và điều đó đã làm cậu rất khó chịu."

Peter nói giọng khó chịu. "Bọn mình không nhắc đến Gen có được không? Trí nhớ cậu tốt thật đấy. Cậu nhớ hết tất cả mọi thứ."

"Đó là món quà trời ban nhưng cũng là lời nguyện của tớ." Tôi nhấn mạnh. Sửa lại điện thoại trên vai, tôi nói tiếp, "Thế cậu muốn tớ gọi cho cậu hằng đêm không nào?"

"Ui, thôi quên nó đi."

"Ui, được thôi," tôi nói. Tôi có thể nghe tiếng Peter cười qua điện thoại.

"Tạm biệt."

"Tạm biệt cậu."

"À khoan đã, cậu có thể mang cho tớ một chai sữa chua uống cho trưa mai không?"

"Cậu phải nói xin cơ."

"Tớ xin."

"Nói xin hay ho vào."

"Tạm biệt cậu."

"Tạm biệttttt."

Tôi mất hai tiếng mới làm xong nốt bài tập. Nhưng tối hôm đó, tôi đã đi ngủ với nụ cười trên môi.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 17

Tôi nghĩ là bố đang hẹn hò. Bố nói với tôi là tối nay bố có việc bận với một người bạn. Bố cạo râu, mặc một chiếc áo sơ mi sang trọng chứ không phải mấy cái áo len đơn điệu hằng ngày. Bố đang vội để đi nên tôi cũng không tiện hỏi người bạn đó là ai. Chắc là ai đó làm việc ở bệnh viện. Bố không giao lưu nhiều với người bên ngoài. Bố thường xấu hổ. Nhưng dù là ai đi chăng nữa thì việc bố hẹn hò là một điều đáng mừng.

Khi bố đi khỏi, tôi quay ra nói chuyện với Kitty. Con bé đang nằm xem ti vi, nhấm nháp kẹo gôm chua. Jamie nằm cạnh Kitty. "Kitty, em có nghĩ là bố đang..."

"Hẹn hò?"

"Em có thích việc đó không?"

"Tất nhiên là em có. Mặc dù là em thích bố hẹn hò với ai mà em biết và em quý."

"Thế nếu bố kết hôn lần nữa? Em thấy ổn không?"

"Tất nhiên rồi. Nên chị đừng có ra dáng chị cả với em nữa đi, được không nào?"

Tôi cố làm mặt thản nhiên một tờ giấy trắng. Tôi bình tĩnh nói, "Thế là em nói là em sẽ không sao nếu như bố cưới đúng không?"

"Giờ bố mới chỉ hẹn hò thôi mà Lara Jean. Người ta không cưới nhau chỉ sau một lần hẹn."

"Nhưng sau nhiều lần, họ sẽ."

Mặt con bé thoáng lo lắng. Rồi nó nói, "Chúng ta cứ chờ xem thế nào. Không có lý do gì mà chị em mình lại phải lo lắng từ bây giờ."

Tôi không nói là tôi lo lắng, mà tôi tò mò. Tôi đã nói với bà ngoại là sẽ không có vấn đề gì với tôi nếu bố hẹn hò với ai đó. Nhưng dù người đó là ai, thì tôi muốn biết là liệu cô ấy có đủ tốt với bố hay không. Rồi tôi chuyển chủ đề. "Thế em muốn quà gì cho sinh nhật nào?" tôi hỏi.

"Em đã có cả một danh sách rồi mà," con bé nói. "Một vòng cổ cho Jamie, bằng da, có gai xung quanh. Và một cái cối xay."

"Một chiếc cối xay sao?"

"Vâng, em muốn có một chiếc cối để Jamie có thể tập đi trên đó."

"Chị không nghĩ là bố sẽ đồng ý Kitty ạ. Vì cối xay rất đắt. Hơn nữa nhà mình cũng không có chỗ cho nó."

"Thế thì em đồng ý. Gạch bỏ Cối xay. Em còn muốn một kính nhìn được ban đêm."

"Em nên viết thư cho chị Margot về việc đó."

"Có thứ gì đặc biệt mà chị ấy có thể mua được từ Scotland không nhỉ?" con bé hỏi.

"Bánh bơ giòn. Váy truyền thống tactan. Và còn gì nữa nhỉ... túi chơi gôn. Hay Quái vật hồ Lockness?"

"Ý chị là sao cơ?"

"Là những thứ liên quan đến Quái vật hồ Lockness. Như một chiếc áo phông. Hay một bức tranh treo tường quái vật xuất hiện buổi đêm."

"Ý kiến của chị thật hay. Em sẽ bổ sung ngay vào danh sách."

Sau khi Kitty đi ngủ, tôi dọn lại phòng bếp; tôi lau bếp nấu và sắp xếp lại đồ trong tủ lạnh. Như vậy bố sẽ ngạc nhiên khi về nhà. Khi tôi đang đổ bột mỳ vào hộp đựng thì bố bước vào. Tôi hỏi tự nhiên nhất có thể, "Buổi hẹn hò của bố thế nào?"

Bố cau mày bối rối. "Hẹn hò ấy hả? Bố đi xem hòa nhạc với cô Marjorie, đồng nghiệp của bố. Chồng cô ấy bị cảm và cô không muốn bỏ phí đôi vé."

Tôi chúng xuống. "Thế ạ."

Bố vừa rót cho mình một cốc nước, vừa nói lí nhí, "Có lẽ bố nên đi xem hòa nhạc nhiều hơn. Con muốn đi không, Lara Jean?"

"... Cũng có thể ạ," tôi nói.

Tôi tự làm cho mình một ít bánh quy snickerdoodles, rồi chạy lên phòng. Miệng tóp tép nhai, tôi mở máy tính và gõ "Hẹn hò cho bố". Tôi tìm trang hẹn hò cho những bố mẹ độc thân.

Tôi bắt đầu viết thông tin cá nhân. Đầu tiên tôi cần một bức ảnh. Tôi tìm ảnh của bố trong máy tính của tôi. Thật khó để tìm được một bức bố đứng một mình. Cuối cùng tôi cũng tìm được hai bức và đánh dấu lại; một bức là mùa Hè năm ngoái ở biển - ảnh toàn thân, theo lời khuyên của trang web - và một bức ảnh Giáng sinh vừa rồi, bố mặc áo len Scandinavi bọn tôi tặng. Bố đang cắt thịt gà, trông như một ông bố trong quảng cáo cà phê. Ánh đèn mờ làm những nếp nhăn không nhìn thấy rõ, có chăng thì chỉ

nhìn được đôi chút ở khóe mắt. Bức ảnh làm tôi nhớ ra là phải dặn bố bôi kem chống nắng hằng ngày. Một bộ mỹ phẩm chăm sóc da làm quà cho bố vào Ngày của Bố hẳn là rất hợp lý. Tôi viết ngay và luôn vào phần nhắc nhở.

Bố mới chỉ hơn bốn mươi. Tuổi của bố vẫn còn đủ trẻ trung để gặp và phải lòng ai đó, thậm chí là với hai hay ba người ấy chứ.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 18

Khi Kitty mới chào đời, tôi nói con bé trông như con mèo con chứ không giống một em bé Katherine. Sau khi thăm em và mẹ ở bệnh viện về, tôi và Margot đã làm một băng rôn viết CHÚC MỪNG SINH NHẬT KITTEN để giết thời gian. Chúng tôi mua màu và vật liệu, và còn làm bà bực mình vì tội làm bẩn nhà bếp; sơn màu rơi vương vãi trên sàn, còn vết vân tay thì in khắp nơi. Bọn tôi còn giữ một bức ảnh mẹ bế em Kitty đứng dưới tấm băng rôn khi mới về nhà, ánh mắt mẹ vẫn còn mệt nhưng rạng ngời. Hạnh phúc.

Vì thế, việc đặt chiếc băng rôn đó ở cửa phòng Kitty để con bé có thể nhìn thấy ngay lúc thức dậy đã trở thành truyền thống. Tôi dậy sớm và cẩn thận treo băng rôn lên, sao cho nó không bị gập hay cong. Cho bữa sáng, tôi chuẩn bị trứng ốp lếp với pho mát. Tôi còn dùng sốt cà chua để vẽ mặt mèo lên trên đĩa trứng. Trong nhà, bọn tôi thậm chí còn làm một "ngăn kéo chúc mừng" trong đó có đủ nến sinh nhật, mũ giấy, khăn trải bàn, thiệp mừng sinh nhật trong trường hợp khẩn cấp. Tôi lấy từ ngăn kéo ra một chiếc mũ và đeo nó lên, hơi lệch sang một bên. Tôi đặt cạnh đĩa của bố và Kitty một chiếc mũ cho mỗi người. Tôi còn đeo cho cả Jamie Fox-Pickle nữa. Con cú có vẻ không khoái vụ này lắm, nhưng tôi cũng đã kịp chụp một bức ảnh trước khi nó giã tung chiếc mũ ra.

Bố đã chuẩn bị cho Kitty một hộp đồ ăn trưa mà em thích. Một chiếc sandwich với phô mai mềm Brie, khoai tây chiên giòn, một chiếc bánh cupcake màu tím đỏ có kem phô mai.

Kitty sung sướng với sự sắp đặt trên bàn ăn và đĩa trứng vẽ mặt mèo. Em vỗ tay và cười như một con linh cầu khi nhìn thấy bố đội chiếc mũ sinh nhật có dây ruy băng và chiếc mũ gần như đang tuột khỏi đầu bố. Thật lòng thì tôi chưa thấy có ai vui vẻ trong ngày sinh nhật đến như Kitty.

"Em có thể mặc chiếc áo len có hình hoa cúc được không? Con bé hỏi tôi, miệng vẫn đầy trứng.

Tôi nhìn đồng hồ. "Chị sẽ đi lấy cho em bây giờ, nhưng em ăn nhanh lên nhé!" Cậu ấy sẽ đến trong vài phút.

Đến giờ ra khỏi nhà, chúng tôi xỏ giày, thơm tạm biệt bố và ra khỏi cửa. Peter đã đứng trước xe ô tô chờ chúng tôi ở bên ngoài, tay cầm một bó hoa gói giấy hồng. "Chúc mừng sinh nhật em," Peter nói.

Mắt Kitty mở to hết cỡ. "Bó hoa này là cho em ạ?"

Peter cười lớn. "Nếu không thì dành cho ai nào? Nhanh lên nào, em lên xe đi."

Kitty quay ra nhìn tôi, mắt con bé thật sáng, miệng cười rộng tận mang tai. Tôi cũng cười. "Cậu có đi cùng không, Lara Jean?"

Tôi lắc đầu. "Tớ không. Chỉ đủ chỗ cho hai người thôi mà."

"Em là cô gái duy nhất của anh hôm nay, nhóc ạ," Peter nói. Kitty chạy đến chỗ Peter, đón lấy bó hoa từ tay cậu ấy. Rồi Peter ga lăng mở cửa xe cho Kitty. Cậu ấy đóng cửa xe, rồi quay ra nháy mắt với tôi. "Đừng có ghen nhé, Covey."

Tôi chưa bao giờ thích Peter điên lên đến thế!

Vài tuần sau, tiệc sinh nhật của Kitty với các bạn mới được tổ chức. Con bé muốn xin cho các bạn ở lại ngủ qua đêm, nhưng bố thì lại phải đi trực ở bệnh viện tất cả những ngày cuối tuần của tháng Hai. Tối nay ba bố con tôi làm bữa tiệc tối gia đình.

Món tủ của bố cho các buổi tiệc là gà nướng. Bố gọi nó là đặc sản gia đình. Bố dùng rất nhiều bơ, bỏ hành và táo vào ruột con gà, rắc lên trên nó nhiều thứ gia vị và bỏ thịt vào lò nướng. Chúng tôi thường ăn thịt gà với khoai. Tối nay tôi nghiền khoai lang, thêm vào một chút đường và bột quế, rồi xếp lên một chiếc vỉ nướng để đường cháy thành màu như món kem bruléé.

Kitty thì có nhiệm vụ chuẩn bị bàn ăn và gia vị: Tương ớt Texas Pete cho bố, mù tạt cho Kitty, ớt dâu cho tôi. Nếu có cả chị Margot thì chị sẽ ăn Chutney. "Thế mẹ thích dùng đồ chấm nào với món gà hả chị?" Kitty đột nhiên hỏi tôi.

"Chị... không nhớ," tôi nói. Rồi cả hai chị em quay ra nhìn bố khi bố đang kiểm tra thịt gà trong lò.

"Mẹ thích ăn mù tạt giống con không?" Kitty hỏi.

Đóng cửa lò nướng, bố nói, "Hừm, bố chắc chắn là mẹ các con thích dấm balsamic. Rất rất thích."

"Chỉ với thịt gà thôi ạ?" Kitty hỏi.

"Với tất cả mọi thứ. Với quả bơ, với bánh mì nướng bơ, với cà chua, hay thịt bò bít tết."

Tôi sẽ ghi lại những điều này vào Những điều về mẹ của tôi.

"Hai đứa đã sẵn sàng để ăn chưa?" bố hỏi. "Bố muốn lấy thịt gà ra khi nó vẫn còn đang đẹp và hơi ướt."

"Một phút thôi ạ," Kitty nói, và khoảng một phút sau thì có tiếng chuông cửa. Kitty bắt đầu hành động. Con bé đi vào nhà với cô Rothschild. Cô mặt quần bò bó và áo len cổ rửa, đi bốt cao gót và đeo vòng cổ màu đen vàng. Mái tóc dài màu nâu của cô buộc lỏng. Tay cô cầm một hộp quà. Chân của Jamie Fox-Pickle vẫn chưa dài đủ để nhảy lên, nên con cho vẩy đuôi chạy quanh nhà.

Cô Rothschild cười và nói, "Ồ, xin chào Jamie." Rồi cô để hộp quà lên tủ, quỳ xuống và vuốt ve con chó. "Chào cả nhà."

"Cháu chào cô Rothschild," tôi nói.

"Trina!" bố chào cô, giọng ngạc nhiên.

Cô Rothschild cười lên. "Ồ, thế mọi người không biết là em sẽ tới à? Kitty đã mời em khi con bé sang chơi hôm nay..." Cô hơi đỏ mặt. "Kitty," cô rầy la.

"Cháu đã nói với bố rồi mà... chẳng qua là bố hay đăng trí," Kitty nói.

"Hừm," cô Rothschild lờm nhẹ Kitty nhưng con bé vờ như không nhìn thấy. "Nhưng dù sao cô vẫn cảm ơn cháu! Rồi Jamie bắt đầu nhảy xung quanh cô, một thói quen xấu khác của con cún. Cô nhắc đầu gối ra khỏi sàn, và Jamie lại trở nên ngoan ngoãn ngay lập tức. "Ngồi xuống, Jamie."

Và con cún thực sự ngồi xuống. Bố và tôi nhìn nhau với ánh mắt thán phục. Con Jamie đúng là cần tiếp tục được cô Rothschild huấn luyện.

"Trina, anh có thể mời em uống gì đây?" bố hỏi cô.

"Anh cứ cho em đồ gì đã mở sẵn rồi ấy," cô nói.

"Anh không có thứ gì đã mở sẵn cả. Nhưng anh sẵn sàng mở đồ uống mà em thích."

"Cô Rothschild thích uống rượu vang trắng pinot grigio," Kitty nói. Với một viên đá ạ."

Mặt cô lại đỏ hơn. "Trời ạ Kitty, cô đâu có phải là gái gọi chứ!" Rồi cô quay ra chỗ tôi và nói, "Em thường uống một ly nhỏ sau giờ làm việc, nhưng không phải hằng ngày."

Bố cười thành tiếng. "Anh sẽ để một ít rượu vang trắng vào ngăn đá. Chúng sẽ mát lạnh ngay thôi."

Kitty ra vẻ rất hài lòng, và khi bố và cô Rothschild ra ngồi ở phòng khách, tôi túm cổ áo con bé và thì thầm, "Này, em có ý định gì thế?"

"Không có gì," con bé nói rồi vùng chạy đi.

"Em sắp đặt đấy hả?" tôi thúc nhẹ.

"Thế thì sao nào? Họ có vẻ hợp nhau mà."

Hả? "Điều gì làm em có suy nghĩ ấy?"

Kitty búng tay. "Cô ấy yêu động vật, cô ấy quyến rũ, cô ấy có việc làm, và em thích cô ấy."

Hừm, những lý do ấy đều có vẻ tốt cả. Hơn nữa là cô ấy ở ngay phía bên kia nên cũng tiện.

"Thế em có nghĩ là cô Rothschild hay xem phim tài liệu không?"

"Ôi chị, ai lại quan tâm đến xem phim tài liệu cũ chứ? Bố có thể xem chúng với chị và Margot mà. Điều quan trọng là sự đồng điệu." Con bé cố giăng ra khỏi tay tôi. "Cho em đi lấy cho hai người ấy cái gì để uống nào."

Tôi buông tay khỏi cổ áo em. "Em khoan hãy vào!" Kitty có hơi cúi kính và muốn chạy đi ngay. Tôi nói khôn ngoan, "Em chờ một lúc cho hai người nói chuyện đượm hơn chút đã."

Con bé dừng lại và nhìn tôi gật đầu đồng ý. "Vâng thì hãy chờ cho đượm hơn" con bé luyên láy nhắc lại.

Kitty cắt miếng sườn gà trên đĩa, chỗ thịt duy nhất con bé muốn ăn, và phải được cắt thành miếng thật mỏng như ở ngoài hàng bán đồ ăn sẵn. Bố luôn cố hết sức để cắt đẹp nhưng thường thì miếng thịt lại bị nát và trông khá thô thảm. Tôi nghĩ sinh nhật năm nay, tôi sẽ tặng bố một chiếc máy cắt thịt bằng điện. Tôi thì thích ăn đùi gà và chẳng hiểu nổi tại sao mọi người lại không thích ăn đùi.

Khi cô Rothschild cho tương ớt lên thịt gà, mắt Kitty sáng rực như đom đóm. Tôi để ý là cô cũng đã cười hi nghe những câu chuyện vui cũ rích của bố với vẻ rất thật lòng. Tôi cũng khoái khi cô khen những chiếc bánh snickerdoodles. Vì tôi đã nướng một ít bánh quy đông đá đã làm sẵn trong khi bố pha cà phê.

"Cô rất thích bánh cháu làm, giòn nhưng vẫn rất mềm. Cháu có thể dạy cô cách làm từ đầu được không?"

"Cháu luôn sẵn sàng," tôi nói.

"Ồ, thế thì cháu cho cô xin công thức đi." Rồi cô cười. "Đừng cười cô nhé. Cô biết rõ những điểm mạnh của cô. Và nướng bánh không phải là một trong số đó."

"Chúng cháu sẽ làm cùng với cô bất cứ khi nào - chúng cháu có rất nhiều bánh ngọt và bánh quy," Kitty nói, như thể là Kitty có công thức làm

bánh. Khi nướng bánh, con bé chỉ tham gia vào phần dễ nhất, đó là trang trí và ăn.

Tôi nhìn trộm bố đang uống cà phê. Tôi thờ dài. Bố thì dường như chẳng hề để ý đến.

Chúng tôi cùng rửa bát đĩa và gói thức ăn thừa, và mọi việc diễn ra tự nhiên. Dù không ai nói, cô Rothschild vẫn biết rửa ly uống rượu bằng tay thay vì cho vào máy rửa bát; hay cô lập tức tìm thấy màng nhôm và màng bọc thực phẩm trong ngăn kéo. Có lẽ là vì chị Margot luôn biết bố trí sắp xếp mọi thứ khoa học, chứ không phải là do cô Rothschild đã đoán đúng chỗ để đồ. Nhưng tôi thấy cô có vẻ khá hợp với gia đình tôi. Và như tôi đã nói, cô sống ở bên kia đường nên rất tiện. Người ta nói sự vắng mặt khiến trái tim mất ngủ, còn tôi nghĩ thế không đúng: Sự gần gũi mới làm trái tim thốn thức nhiều hơn.

Ngay khi cô Rothschild ra về và bố đi lên phòng, Kitty chạy lên phòng tôi khi tôi đang chuẩn bị quần áo đi học ngày mai. Áo len màu xanh nước biển có in hình một con sói mà tôi vẫn đang cất để mặc cho ngày mưa, váy ngắn màu vàng mù tạt, và tất dài đến đầu gối.

"Chị này," con bé hỏi, tay ôm Jamie Fox-Pickle.

"Chị thích cách cô gói thức ăn bằng màng bọc thực phẩm; nói chung mọi chuyện có vẻ bắt đầu khá tốt," tôi vừa nói vừa tranh thủ cặp chiếc cặp tóc bằng mai rùa vào tóc và soi gương. "Rồi cô ấy còn khen cả bánh quy snickerdoodle, nên chị đã rất vui. Nhưng chị không chắc có thấy dấu hiệu gì từ bố không. Ý chị là em có thấy bố tỏ ra hứng thú không?"

"Em nghĩ có thể chứ, nếu như cô ấy cho bố một cơ hội. Cô ấy đã từng hẹn hò với một người ở cùng công ty nhưng chú ấy làm cô nhớ tới người chồng cũ nên không thành."

Tôi nhướn mày. "Hai người nói những chuyện nghiêm túc thế cơ à?"

Con bé nói về tự hào, "Cô ấy không đối xử với em như trẻ con đâu."

Nếu Kitty quý cô Rothschild đến thế thì sự sắp đặt này cũng ít nhiều có ý nghĩa.

"Có thể cô ấy không phải là kiểu phụ nữ bố thích, nhưng nếu như bọn mình thử cho họ gặp nhau thì biết đâu..."

"Ý chị là sao khi nói là cô ấy không phải kiểu của bố?"

"Vì cô ấy hoàn toàn khác với mẹ mà. Cô ấy không hút thuốc lá đúng không? Bố rất ghét thuốc lá."

"Cô ấy đang cố cai thuốc lá. Bây giờ cô ấy đang hút thuốc lá điện tử."

"Ừ, vậy bọn mình cứ mời cô đến nhà và xem thế nào," tôi nói, với lấy lược uốn tóc. "Này, em có thể xem một đoạn video rồi tết tóc kiểu cornrow* một bên giúp chị được không?"

*Kiểu tết tóc Cornrow là kiểu tết tóc của người da đen, tóc được tết sát da đầu thành những bím nhỏ, thành hình như luống tóc trên đầu.

"Được ạ, em sẽ xem," Kitty nói. "Chị uốn cong phần đuôi tóc trước rồi em sẽ làm tóc cho chị khi em xem ti vi xong."

"Được rồi."

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 19

Khi chat video với Margot, tôi thông báo ngay với chị về chuyện ở nhà. Chị ngồi trên bàn, mặc áo len Fair Isle, màu xanh da trời nhẹ pha màu xanh lá cây. Tóc chị vẫn ướt. Chị có một cốc trà của trường Saint Andrews. "Chiếc áo chị mặc đẹp quá," tôi nói. Tôi đặt máy tính lên đui và để gối ra sau lưng để tựa. "Chị thử đoán xem Kitty đang sắp đặt cho bố với ai nào."

"Ai?"

"Cô Rothschild."

Margot gần như bị sặc trà. "Cô Rothschild bên đường í hả? Em đang trêu chị à? Đó là chuyện điên rồ nhất mà chị từng nghe."

"Thế sao? Chị nghĩ thế à?"

"Ừ. Thế em thì không à?"

"Em không biết. Kitty đã dành rất nhiều thời gian với cô ấy vì cô ấy đang giúp con bé huấn luyện Jamie. Cô ấy khá tốt bụng."

"Chị biết là cô ấy tốt bụng. Nhưng cô ấy trang điểm đậm, lại suốt ngày làm đồ cà phê, mà nhất là lúc nào cũng hét to. Em có nhớ trước đây khi hai vợ chồng cô chú ấy cãi nhau ở ngoài sân nhà họ không?"

Margot rùng mình. "Liệu cô ấy và bố có thể nói chuyện gì với nhau đây? Cô Rothschild, trừ chuyện li dị ra, thì giống hệt như một bà nội trợ

trong chương trình Những bà nội trợ đích thực của Charlottesville*.

Những bà nội trợ đích thực (Real housewives) là chương trình truyền hình thực tế về cuộc sống của những bà nội trợ Mỹ. Chương trình được quay ở nhiều thành phố ở Mỹ. Khi chương trình được quay ở bang Virginia thì cũng có một phần được quay ở thành phố Charlottesville là nơi Lara Jean sinh sống.

"Cô ấy có nói với em đó là chương trình yêu thích của cô ấy," tôi nói, cảm giác mình như người hay đi buôn chuyện. "Nhưng cô ấy nói đó là một niềm vui tội lỗi!"

"Phần ở thành phố nào cơ?"

"Em nghĩ cô ấy thích tất cả."

"Lara Jean, hứa với chị là cô ấy sẽ không làm gì được bố nhé! Bố không biết nguyên tắc hẹn hò ở thế kỉ 21 đâu, và cô ấy sẽ ăn tươi sống bố luôn ấy. Bố cần hẹn hò với ai đó nhu mì hơn, ai đó mà chỉ cần nhìn qua ánh mắt đã nhận ra sự thông thái."

Tôi khịt mũi. "Chị thử ví dụ xem? Ví dụ như bà ngoại ấy hả? Vì nếu thế, em có quen mấy bà ở Belleview để giới thiệu cho bố."

"Không, nhưng người nào đó cùng độ tuổi với bố. Cô ấy có thể có phong cách quý phái, nhưng phải biết yêu thiên nhiên, thích đi hiking hay là thích mấy việc đại loại như thế."

"Chị có nhớ lần cuối cùng bố đi hiking là khi nào không?"

"Cũng cách đây không lâu lắm đâu. Nhưng điều cốt lõi mà chị muốn nói là bố cần ai đó động viên bố làm những việc đó. Giúp bố năng động, về thể chất lẫn mặt tinh thần."

Tôi cười khúc khích, và nói, "Và... về mặt tình dục nữa?" Tôi không thể không nói đùa để trêu chị Margot.

"Eo ời!" chị hét lên phía bên kia. "Em thật hư hỏng!"

"Em chỉ đùa thôi."

"Chị tắt máy đây."

"Không, đừng chị. Nếu cô Rothschild không phải là người phù hợp thì em nghĩ bố có thể thử dùng các trang hẹn hò trên mạng. Em đã đăng ký cho bố một tài khoản trên một trang rồi. Chị biết là bố mình đẹp trai mà. Lễ Tạ ơn năm ngoái, bà đã giục bố chuyện hẹn hò. Bà luôn nói việc một người đàn ông ở một mình thì thật không hay."

"Nhưng bố lúc nào cũng hạnh phúc mà." Chị ngừng lại. "Phải vậy không?"

"Em nghĩ là bố lúc nào cũng... vui vẻ thì đúng hơn; nhưng vui vẻ không đồng nghĩa với hạnh phúc. Gogo, em ghét để bố sống một mình... và chuyện Kitty đang cố gắng sắp xếp cho bố hẹn hò với cô Rothschild làm em nghĩ có thể là con bé cũng mong có mẹ."

Margot thở dài và uống một ngụm trà. "Được rồi, em cứ hoàn thiện thông tin cho bố đi, rồi gửi cho chị địa chỉ và mật khẩu để chị đánh giá xem thế nào. Rồi bọn mình sẽ chọn lựa vài người trước, để bố không bị choáng váng bởi quá nhiều yêu cầu kết bạn."

Tôi tự nhiên bật ra, "Nhưng hay là chúng ta chờ một lúc cho đến khi chuyện với cô Rothschild trở nên rõ ràng. Chúng ta nên cho cô ấy một cơ hội, đúng không nào? Vì mong muốn của Kitty."

Chị lại thở dài. "Em nghĩ cô ấy bao nhiêu tuổi?"

"Ba mươi chín? Bốn mươi?"

"Cách ăn mặc của cô ấy làm cô trông trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật."

"Chị không nên đánh giá cô ấy qua cách ăn mặc," tôi nói. Mặc dù tôi cũng hơi dẫn đo khi cô nói là cô và tôi thường mua quần áo ở cùng một cửa hàng. Chẳng hiểu như vậy nghĩa là cô mặc quá trẻ hay tôi ăn mặc quá già? Chris thường gọi phong cách của tôi là "Bà già gặp em bé" hay "Lolita đi thư viện trường." Tôi đột nhiên nhớ tới một điều. "À nếu chị thấy có chiếc kilt nào thì chị mua cho em một cái được không? Màu đỏ nhé, có thể cả một chiếc cúc cài cũng được."

"Chị sẽ để ý cho em," chị hứa. "Hoặc chị có thể mua ba cái cho ba chị em mình. Không, bốn cái cho cả nhà. Có thể là quà cho Giáng sinh năm sau?"

Tôi khịt mũi. "Bố mặc váy truyền thống của Scotland á?"

"Em không biết được đâu, biết đâu bố lại thích. Bố có một phần tư dòng máu Scotland. Bố có thể chứng minh được điều đó." Rồi chị lấy cả hai tay áp vào cốc trà và đưa lên miệng uống một ngụm. "Mà em biết không, chị gặp một anh chàng rất dễ thương ở đây. Tên cậu ấy là Samuel. Và cậu ấy học ở trong lớp Văn hoa BritPop."

"Ồ, thế anh ấy phát âm có 'sang trọng' lắm không chị?"

"Hiển nhiên rồi," chị nói với cách phát âm kiểu Anh "sang trọng". Cả hai chị em tôi cùng cười khúc khích. "Bọn chị hẹn gặp nhau tối nay ở quán. Chúc chị may mắn đi."

"Chúc chị may mắn!" tôi nói to.

Tôi thích được chị Margot như lúc này, nhẹ nhàng, vui vẻ và vô tư. Và điều đó, theo tôi, chứng tỏ chị đã không còn vướng vấn gì với Josh nữa.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 20

"Chị đừng có đứng trước TV như thế," Kitty găt gỏng.

Tôi đang lau bụi giá sách bằng chiếc chổi lông tôi mới đặt mua trên mạng. Tôi không nhớ lần cuối cùng chiếc giá sách được phủ bụi là từ bao giờ. Tôi quay người lại và nói, "Sao hôm nay em cáu bẳn thế?"

"Vì em đang không vui," con bé lẩm bẩm, duỗi chân dài ra phía trước. "Shanae nói là sẽ đến hôm nay nhưng giờ thì bạn ấy lại không đến nữa."

"Ồ, vậy đừng trút giận lên chị chứ!"

Kitty lại ngồi xoa chân. "Chị này, nếu như em giả vờ là bố mua tặng một món quà Valentine cho cô Rothschild thì sao nhỉ?"

"Này đừng điên!" Tôi rung rinh chiếc chổi lông trước mặt em. "Em cần thôi ngay mấy cái sở thích can thiệp vào cuộc sống của người khác này đi Katherine. Vì nó chẳng hay ho gì đâu nhé!"

Kitty nhìn tôi giận dỗi. "Biết thế thì em đã không nói với chị."

"Quá muộn rồi. Em nghe này, nếu như hai người đã có duyên thì họ sẽ biết cách để đến với nhau."

"Thế chị và anh Peter đã tìm ra cách để đến với nhau chưa nếu như em không gửi những bức thư của chị đi?" Kitty thách thức.

Tôi thua Kitty một điểm. "Chắc là không," tôi thành thật.

"Không, trăm phần trăm là không ấy. Bọn chị cần chút tác động."

"Em đừng làm như kiểu việc gửi thư là một hành động 'vị tha' để giúp chị. Em đã làm việc ấy lúc em đang giận chị."

Kitty đã nhanh chóng hỏi ngay, "Thế 'vị tha' có nghĩa là gì?"

"Là không ích kỷ, là khoan dung, là hào phóng... và đều trái nghĩa với em." Kitty rít lên và bất thành linh lao vào tôi, và chúng tôi vật nhau, nhưng chỉ một lúc thôi vì cả hai chị em đều cười hết hơi đến nỗi va luôn cả người vào giá sách. Trước đây, tôi thường khống chế Kitty một cách dễ dàng, nhưng giờ em đã nhỉnh hơn tôi. Chân em khỏe hơn và lại rất giỏi né đòn của tôi. Nhưng cuối cùng tôi cũng đã tóm được hai tay của Kitty quặt ra sau lưng, và con bé hét lên "Em chừa, em chừa rồi!" Tôi thả Kitty ra và ngay lập tức, con bé nhảy lên tấn công tôi, cù nách rồi lên cổ.

"Không chơi ở cổ, không chơi ở cổ!" tôi rít lên. Cổ là phần yếu nhất trên cơ thể tôi; mọi người trong nhà đều biết. Tôi ngã quỵ gối xuống sàn, cười đến đau cả người. "Dừng lại đi mà, chị xin em!"

Kitty dừng lại. "Đó chính là cách em cư xử... vị tha," con bé nói. "Đó chính là sự vị tha của em."

Nếu như Kitty đã không gửi những bức thư đó đi thì liệu tôi và Peter có tìm được cách đến với nhau không? Tôi sẽ nói luôn là không; nhưng biết đâu, bọn tôi mỗi người đi một đường và sẽ gặp nhau ở một giao điểm nào đó. Hoặc cũng có thể không. Nhưng dù có hay không thì chúng tôi vẫn đang ở đây.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 21

"Kể thêm cho ta nghe về cậu bạn trai cháu đi," bà Stormy nói. Chúng tôi đang ngồi bắt chéo chân trên sàn để chọn ảnh và những mẫu ghi chép để dùng cho quyển cắt dán của bà. Hôm nay có mỗi mình bà đến lớp, nên chúng tôi đã quyết định tổ chức học trong phòng bà. Tôi hơi lo nếu cô Janette biết là lớp không có mấy học viên, nhưng nghĩ cho cùng thì tôi làm tình nguyện nên cô ấy cũng không có nhiều việc để giao cho tôi.

"Bà muốn nghe kể gì về bạn ấy?"

"Cậu ấy có chơi thể thao không?"

"Bạn ấy chơi bóng vợt ạ."

"Bóng vợt?" bà hỏi lại. "Không phải là bóng đá, bóng rổ hay bóng chuyền sao?"

"Bạn ấy chơi thể thao tốt lắm ạ. Bạn ấy còn được tuyển vào đại học rồi ấy ạ."

"Cháu cho bà xem một tấm hình của cậu ấy được không?"

Tôi cho bà xem một bức ảnh ở trong điện thoại, chụp hai bọn tôi ở trong xe ô tô. Cậu mặc áo len thợ săn màu xanh và trông rất đẹp trai. Nói chung tôi thích Peter mặc áo len, vì trông cậu như một con thú bông làm tôi muốn vuốt ve cưng nựng.

Bà nhìn kỹ bức ảnh. "Ừ," bà nói. "Đúng là cậu ấy rất đẹp. Nhưng bà không biết là cậu ta có đẹp bằng cháu trai của bà không. Cháu bà đẹp như Robert Redford* hồi trẻ."

*Robert Redford (sinh năm 1936) là một diễn viên và đạo diễn ở Mỹ.

Oa.

"Nếu cháu không tin, bà sẽ cho cháu xem ảnh nó," bà nói và đứng lên tìm ảnh. Bà mở mọi ngăn kéo, đảo lung tung. Bất kỳ cụ bà nào trong khu dưỡng lão này đều có ảnh cháu trai yêu quý của họ. Ảnh được đóng khung, đặt trên TV, hay trên lò sưởi. Nhưng bà Stormy thì không thể, bà chỉ đóng khung những bức ảnh của bà thôi. Ở gần cửa ra vào bà còn để một bức ảnh đen trắng của bà trong bộ quần áo cô dâu, to đến mực choán gần hết cả tường. Nhưng tôi nghĩ nếu tôi mà xinh đẹp như bà thì có lẽ tôi cũng làm vậy. "Hừm, bà không tìm thấy tấm hình nào cả."

"Để lần sau cũng được ạ," tôi nói. Bà Stormy ngồi xuống ghế.

Bà để chân lên ghế. "Thế giờ tụi trẻ các cháu thường đi đâu để thử giã? Bây giờ chắc chả có những điểm ngắm cảnh từ trên cao nữa cháu nhỉ?" Bà đang cố dò hỏi thêm thông tin, tôi chắc chắn thế. Bà Stormy khi đánh hơi được điều gì hay ho thì sẽ thích hỏi thêm, nhưng tôi cũng không dễ dàng để tiết lộ cho bà. Hơn nữa là tôi cũng đâu có nhiều chuyện hay ho mà kể cho bà đâu cơ chứ.

"Ừm, cháu không biết ạ... cháu không nghĩ thế." Tôi đang dọn chồng giấy dán.

Bà bắt đầu cắt giấy. "Ta nhớ cậu bạn trai đầu tiên ta đi chơi công viên cùng. Đó là Ken Newbery. Cậu ấy lái xe Chevy Impala. Rồi cảm giác rùng mình khi lần đầu tiên có một cậu con trai đặt tay lên người cháu, Chúa ơi. Chuyện ấy đã xảy ra với cháu chưa, cháu yêu quý?"\

"Hừm, chồng vé xem kịch Broadway của bà đâu rồi? Chúng ta cần phải làm gì đó với chúng."

"Chắc chúng ở trong hộp đựng của hồi môn của bà."

Cảm giác rùng mình khi lần đầu tiên có một cậu con trai đặt tay lên bạn.

Tôi cảm thấy thắt ruột. Tôi biết cảm giác rùng mình ấy lắm chứ. Tôi còn nhớ rất rõ ấy là khác. Đó là một kỷ niệm đẹp, bỏ qua những chuyện liên quan đến việc bị quay phim và những chuyện khác.

Bà nghiêng người lại gần tôi và nói, "Lara Jean, cháu hãy nhớ rằng con gái phải chủ động điều khiển chuyện tình cảm. Vì các cậu con trai luôn suy nghĩ theo kiểu việc-mà-ai-cũng-biết. Nên cháu phải biết chủ động và bảo vệ những gì là của cháu."

"Cháu không biết bà ạ. Ý bà nói là thành kiến về giới tính?"

"Cuộc sống vốn dĩ đầy rẫy thành kiến giới tính rồi cháu ạ. Khi cháu có thai, cuộc đời cháu thay đổi, chứ đâu có gì thay đổi với cậu bạn trai của cháu đâu. Cháu trở thành chủ đề được mọi người bàn tán. Ta đã xem trong chương trình Những người mẹ tuổi thiếu niên. Mấy cậu con trai đó chỉ toàn là dạng vô dụng, rác rưởi hết."

"Bà nói vậy có nghĩa là khuyên cháu không quan hệ?" Bà Stormy luôn là người khuyến khích tôi bước ra khỏi bóng tối, để sống tích cực, để yêu. Vậy mà giờ bà lại nói với tôi những điều này sao?

"Ta đang nói là cháu luôn phải cẩn thận. Cẩn thận như sự sống và cái chết, vì đó là điều cần thiết." Bà nhìn tôi trù mến. "Đừng bao giờ tin là hội con trai luôn mang bao cao su. Con gái cũng cần phải mang theo bao cao su."

Tôi húng hăng ho.

"Cơ thể cháu là của cháu, là để bảo vệ và để thỏa mãn." Bà nhướn mày "Khi cháu muốn chia sẻ cảm giác vui vẻ với ai đó, thì sự lựa chọn là của cháu, và hãy chọn một cách sáng suốt. Bất cứ ai được phép chạm vào thân thể bà thì đó là một vinh hạnh. Một đặc ân." Bà vẫy tay trước mặt tôi. "Đặc ân được bái vọng ngôi đền ấy, cháu hiểu ý ta không? Chứ không phải chàng ngốc nào cũng được chạm vào ngai báu. Nên hãy nhớ lấy lời bà, Lara Jean ạ. Cháu là người quyết định ai, tình cảm tiến triển xa đến đâu, và nếu có quan hệ thì là bao nhiêu lần."

"Cháu không hề biết bà lại theo chủ nghĩa nữ quyền," tôi nói.

"Người đấu tranh cho nữ quyền?" Giọng bà hơi khinh khỉnh. "Ta không phải kiểu người đó, thật đấy Lara Jean ạ."

"Stormy, bà đừng nổi nóng. Ý của bà là đàn ông và phụ nữ đều bình đẳng và có quyền bình đẳng như nhau."

"Ta không nghĩ có một người đàn ông nào lại có thể bình đẳng được với ta. Phụ nữ nhiều khi còn hơn cả đẳng quyền năng, và cháu nên nhớ điều đó. Cháu không nên quên bất cứ điều nào mà ta vừa nói với cháu. Mà có khi cháu nên ghi lại chúng cho ta vào quyển sổ." Rồi bà bắt đầu ngân nga "Trời có bão."

Trước đây, khi bọn tôi còn giả vờ thì chưa bao giờ xảy ra chuyện "quá đà". Còn bây giờ tôi mới nhận ra rằng mọi việc xảy ra thật là nhanh mà tôi còn chưa kịp nhận biết. Ví dụ như từ việc hôn cho đến chuyện luồn tay vào áo chỉ xảy ra trong vòng hai giây, và nó làm tôi bồn chồn, làm tôi nóng rạo rục. Giống kiểu như bạn đang ngồi trên tàu cao tốc để đi đâu đó, nhanh khủng khiếp. Tôi thích cảm giác ấy, thật sự rất thích, nhưng tôi cũng thích cả cảm giác được ngồi tàu chậm để thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài của đồng quê, của những tòa nhà, của núi non. Giống như kiểu tôi không muốn

nhảy cóc; tôi chỉ muốn cảm giác ấy được kéo dài. Nhưng rồi ngay lập tức tôi lại muốn mình lớn nhanh hơn, để được sẵn sàng, như mọi cô gái khác. Rồi tự hỏi tại sao những bạn gái tuổi tôi đã sẵn sàng sớm thế?

Tôi vẫn cảm thấy ngạc nhiên, có một chàng trai xuất hiện trong cuộc sống của mình. Tôi vẫn hồi hộp khi được cậu ấy choàng tay qua eo hay vươn ra nắm lấy bàn tay tôi. Tôi không nghĩ là tôi biết cách người ta hẹn hò trong những năm 2010 như hiện tại. Tôi vẫn lúng túng. Và tôi cũng không muốn giống như Margot và Josh hay Peter và Genevieve. Tôi muốn một cái gì đó khác,

Tôi đoán là bạn có thể gọi tôi là bông hoa nở muộn. Nhưng điều đó mặc định rằng có một thời điểm nhất định để nở hoa, rằng việc bạn mười sáu tuổi và hẹn hò với một chàng trai là chỉ có thể đúng hoặc sai.

Cơ thể tôi như một ngôi đèn linh thiêng mà không phải chàng trai nào cũng có thể bá vọng.

Tôi không làm nhiều hơn những gì mà tôi muốn làm.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 22

Peter và tôi ngồi cạnh nhau ở quán Starbucks để ôn tập cho kỳ thi môn Hóa học. Nhưng Peter đặt tay lên ghế tôi, rồi dùng bút chì quấn quanh tóc tôi làm tóc tôi tung hết ra. Tôi bỏ qua.. Rồi cậu ấy kéo ghế tôi lại gần và hôn vào cổ tôi làm tôi cười khúc khích. Nên tôi phải né người ra. "Tớ không thể tập trung học được."

"Cậu nói cậu thích khi tớ nghịch tóc cậu mà."

"Ừ, nhưng tớ đang cố tập trung." Tôi nhìn xung quanh và thì thầm, "Hơn nữa, chúng ta đang ở nơi công cộng."

"Nhưng ở đây có ai đâu."

"Có anh bồi bàn; và một chàng trai ở góc kia, chỗ cửa ấy." Tôi chỉ trỏ. Mọi việc ồn ào ở trường đã lắng xuống; và điều cuối cùng chúng tôi muốn lúc này là một hình meme khác bị tung lên.

"Lara Jean, sẽ không ai ở đây quay phim chúng ta, nếu như đó chính là điều đang làm cậu lo lắng. Bọn mình có làm gì đâu."

"Tớ đã nói ngay từ đầu tớ không thích phô trương trước mọi người mà," tôi nhắc nhở Peter.

Đến lượt Peter nhếch mép. "Thật sao? Thế cậu đừng quên lần đầu tiên ai là người hôn ai trước trong trường nhé. Theo đúng nghĩa đen thì chính

cậu đã nhảy vào tớ."

Tôi đỏ mặt. "Nhưng chuyện đó có lý do, cậu biết mà."

"Thế thì bây giờ cũng có lý do," Peter thêm vào. "Lý do là tớ đang cảm thấy chán và tớ muốn hôn cậu. Đó có phải là tội ác không?"

"Cậu đúng là đồ trẻ con," tôi nói, véo mũi Peter. "Nếu như cậu chịu ngồi yên và học thêm 45 phút nữa thì tớ sẽ để cậu hôn tớ trong xe."

Mặt Peter tươi rói trở lại. "Đồng ý!" Rồi điện thoại của Peter rung lên, cậu với tay ra lấy nó. Peter cau mày và gõ lại gì đó, khá vội vã.

"Mọi chuyện ổn chứ?" tôi hỏi.

Peter gật đầu nhưng trông như đang bị phân tán. Peter tiếp tục nhắn tin, mặc dù chúng tôi thống nhất là sẽ học với nhau. Giờ tôi cũng bị phân tán, vì đang tự hỏi xem điều gì đã xảy ra. Hay Peter đang nhắn tin cho ai.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 23

Tôi đẩy xe đẩy lòng vòng để tìm sữa đặc, vì tôi cần nó để làm bánh chanh, và nhìn thấy Josh đàn ở dây ngũ cốc. Tôi tiến lại gần anh và thúc vào anh bằng xe đẩy của mình.

"Xin chào hàng xóm," tôi nói.

"Xin chào. Em thử đoán xem điều gì vừa xảy ra nào!" Josh cười nhăn nhó, có đôi chút tự hào. "Anh được nhận vào Đại học Virginia."

Tôi hét lên và buông luôn xe đẩy. "Ôi anh Josh, thật tuyệt vời!" rồi tôi đặt tay lên vai anh, nhảy lên nhảy xuống. Tôi lắc vai anh, "Anh tươi lên nào chàng ngốc!"

Anh cũng cười to và nhảy cẫng lên mấy cái trước khi thả tôi ra. "Anh vui lắm. Bố mẹ anh thì sung sướng như phát điên vì họ không phải trả tiền học phí cho anh. Họ thậm chí đã không cãi nhau mấy hôm nay." Rồi anh hỏi tôi, "Em có thể nói với chị Margot được không? Vì anh không nghĩ là anh có thể tự mình thông báo với cô ấy, nhưng cô ấy xứng đáng được biết điều này. Chính Margot là người đã giúp anh học; nên chuyện này cũng có công của cô ấy."

"Em sẽ nói với chị ấy. Em biết là chị ấy cũng sẽ rất mừng cho anh, anh Josh ạ. Cả bố em và em Kitty nữa." Tôi giơ tay cao để đánh high-five và anh đập mạnh vào tay tôi. Tôi không thể tin được là Josh sẽ đi học đại học, và chỉ một thời gian nữa thôi anh sẽ không sống ở khu này nữa. Và sẽ

không như trước đây. Rồi khi tốt nghiệp, anh sẽ rời đi, rồi có thể bố mẹ anh sẽ li dị, và họ sẽ bán ngôi nhà, và anh sẽ không còn là hàng xóm của tôi nữa. Đạo này bọn tôi không gặp nhau thường xuyên, và đã lâu lắm rồi chúng tôi không đi chơi cùng nhau... nhưng tôi vẫn thích cái cảm giác là anh sống ở ngôi nhà bên đường kia, và luôn có mặt khi tôi cần. "Vậy là thời gian đã trôi đi," tôi bắt đầu, "Khi nào anh không ngại về chuyện xảy ra với chị Margot nữa, anh sẽ sang nhà em ăn tối như mọi khi chứ? Mọi người nhớ anh. Em biết là Kitty đang nóng lòng khoe với anh những tài năng mới của Jamie. Em đang mời anh đấy, dù lời mời này không phải hoa mỹ gì."

Miệng anh nhoẻn cười, và tôi rất quen với nụ cười hiền của anh. "Được rồi," anh nói.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 24

Những cô gái nhà Song chúng tôi luôn coi ngày Lễ Tình yêu Valentine đặc biệt quan trọng. Ngày Valentine thì giản dị và ngọt ngào và chân thành, và vì thế, những đồ vật tự làm ở nhà có ý nghĩa nhất. Tôi có rất nhiều nguyên liệu để trang trí khi làm quyển cắt dán, nhưng tôi còn có thói quen cất những mảnh vải cũ, dây ruy băng hay mấy chiếc khăn lót cốc. Tôi còn có một hộp đựng những hạt cườm và hạt trai và hạt kim cương giả nữa. Tôi có cả con dấu cũ, có hình thần tình yêu Cupid cùng với nhiều hình trái tim và hoa.

Theo truyền thống của gia đình tôi, bố thường được nhận quà Valentine từ ba chị em. Năm nay là năm đầu tiên chị Margot sẽ tự gửi quà cho bố. Cả anh Josh cũng có quà, nhưng tôi sẽ để Kitty chủ động và tôi chỉ ký một chữ ký ở dưới tên Kitty thôi.

Và tôi đã dành cả buổi chiều để nghĩ quà cho Peter. Đó là một thiệp hình trái tim màu trắng, có viền dây đăng ten trắng. Ở giữa tôi thêu CẬU LÀ CỦA TỚ, PETER K. bằng chỉ hồng. Tôi biết món quà sẽ làm Peter sung sướng lắm. Nó có vẻ vừa vô tư và đáng yêu, lại không quá nghiêm túc, giống hệt như con người Peter. Dù vậy, nó vẫn có ý nghĩa là cho ngày tình yêu và cho sự thật là Peter Kavinsky và Lara Jean Song Covey đang có tình cảm với nhau. Tôi còn định trang trí thêm cho mỹ miều hơn nữa nhưng Kitty nói như vậy sẽ là quá đà.

"Em đừng dùng hết mấy hạt ngọc trai của chị nhé," tôi nói với Kitty. "Chị mất hàng năm mới có được bộ sưu tập này đấy, bao nhiêu năm rồi."

Vẫn là Kitty với những câu hỏi thực dụng, "Thế chị làm bộ sưu tập làm gì nếu không dùng chúng? Chị mất ngàn ấy công sức chỉ để cất mấy viên này trong hộp, nơi mà chẳng ai có thể nhìn thấy à?"

"Chị nghĩ vậy," tôi nói, vì Kitty đã có ý đúng. "Ý của chị là em chỉ nên cho những hạt ngọc trai vào món quà tặng người nào em thật sự thích thôi."

"Thế còn hạt kim cương giả màu tím?"

"Em có thể dùng bao nhiêu mà em muốn," tôi nói với giọng từ tốn, giống như một bà địa chủ nói chuyện với người hàng xóm có hoàn cảnh khó khăn. Mấy hạt màu tím không hợp với kiểu của tôi. Tôi lựa chọn phong cách thời Victorian, còn mấy hạt màu tím thì giống đồ trang trí cho lễ hội hóa trang carnival Mardi Gras*. Nhưng tôi sẽ không nói điều đó cho Kitty. Khi thấy bạn không thích một thứ gì đó, thì với tính khí bốc đồng của mình, Kitty sẽ nghi ngờ và cuối cùng cũng sẽ không thích vật đó nữa. Đã có một thời gian tôi đã làm cho Kitty tin là tôi rất thích nho khô, và con bé không bao giờ nên ăn nhiều hơn phần của tôi; trong khi sự thật là tôi rất ghét nho khô, nên đã luôn nói vậy để Kitty ăn giùm. Kitty đã từng tích trữ rất nhiều nho khô; con bé giống hệt lũ nhóc ở nhà trẻ vậy.

*Mardi Gras, hay thứ Ba béo, là một ngày lễ của Thiên Chúa giáo diễn ra trước ngày lễ Phục sinh hằng năm. Trong ngày này, người theo đạo Thiên Chúa sẽ ăn nhiều đồ béo để chuẩn bị cho 40 ngày ăn chay kéo dài cho đến Lễ Phục sinh.

Trong lúc dùng keo nóng dán xung quanh hình trái tim, tôi nghĩ vẫn vợ rồi buột hỏi Kitty, "Thế bọn mình có phải làm một bữa sáng đặc biệt cho bố không? Chúng mình có thể mua một cái máy ép hoa quả ở siêu thị và

làm nước bưởi ép cho bố. Và chị nhớ là chị thấy trên mạng có bán một máy làm bánh waffle hình trái tim khôn đắt lắm."

"Bố đâu có thích bưởi đâu," Kitty nói. "Và nhà mình cũng không làm waffle thường xuyên. Mình cứ cắt bánh thành hình trái tim thôi cũng có sao?"

"Như thế trông rẻ tiền lắm," tôi càu nhàu. Nhưng Kitty nói đúng. Việc mua một chiếc máy để dùng có một năm một lần thì cũng không đúng, kể cả khi giá của nó chỉ 19,99 đô-la. Và tôi nhận ra là càng lớn, tính cách Kitty càng giống Margot hơn là giống tôi.

Nhưng rồi Kitty nói, "Thế nếu chúng ta dùng khuôn làm bánh quy để cắt pancake thành hình trái tim thì sao? Và dùng phẩm màu màu đỏ?"

Tôi nhìn em rạng rỡ. "Công nhận em giỏi thật đấy!" Lúc này thì con bé lại có chút ít tính cách của tôi.

Kitty tiếp tục. "Chúng ta có thể cho phẩm màu vào xi rô, làm nó có màu đỏ như máu. Một trái tim rỉ máu!"

Ôi, Kitty vẫn luôn Kitty với những tính cách của riêng con bé.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 25

Đêm trước ngày Lễ Tình yêu, tôi trăn trở nghĩ rằng chỉ tấm thiệp cho Peter không thôi thì chưa đủ, và một chiếc bánh ngọt nhân cherry sẽ là một ý tưởng hay ho. Nên sáng hôm sau, tôi thức dậy thật sớm để nướng bánh, và giờ thì bếp như một bãi chiến trường. Nước cherry vương đầy bàn bếp và bồn rửa. Bồn rửa bát trông giống như một bể máu, bể máu nước cherry. Lần này còn tệ hơn cả lần tôi làm bánh màu đỏ tím và phẩm màu nhuộm đỏ hết cả tấm kính ốp bếp. Tôi đã phải lau khắp các kẽ thì mới hết. Thậm chí tôi phải lấy cả bàn chải để cạo vết bẩn ở tường.

Nhưng bánh ra lò lại hoàn hảo, đẹp lung linh, màu vàng ruộm. Viên bánh đều đặn, và trên bánh có những lỗ nhỏ để nước bay hơi. Tôi có ý định sẽ mang bánh ra mời vào giờ ăn trưa; Peter, Gave và Darrell sẽ thích chúng. Tôi sẽ mời Lucas một cái. Và cả Chris nữa, nếu nó có ở trường.

Tôi nhắn tin cho Peter nói rằng cậu ấy không phải qua đón tôi hôm nay. Tôi muốn đến trước để bỏ quà Valentine vào tủ để đồ của Peter. Việc bỏ chiếc thiệp Valentine vào tủ cá nhân của ai đó, theo tôi, thật ngọt ngào. Ngăn tủ để đồ tự nhiên trở thành một thùng thư và lá thư được gửi vào ngăn tủ thì sẽ trở nên lãng mạn hơn rất nhiều là một lá thư được trao trực tiếp vào tay người nhận.

Kitty đi xuống nhà lúc bảy giờ. Hai chị em tôi chuẩn bị bàn ăn

ngày Valentine cho bố, và đặt quà của tôi, Kitty và Margot xung quanh đĩa. Tôi để phần cho bố hai chiếc bánh ngọt mới làm. Nhưng rồi tôi cũng

không nán lại ở nhà để xem bố phản ứng thế nào với

những món quà của tôi, vì tôi không muốn đến trường muộn hơn Peter. Peter thường hay đến muộn nên tôi áng chừng tôi chỉ cần đi sớm hơn bình thường năm phút.

Khi đến trường, tôi nhét tấm thiệp vào tủ đồ của Peter, rồi ra quán cà phê để chờ Peter.

Nhưng khi tôi bước vào quán thì Peter đã ở đó, đứng bên máy bán đồ uống tự động với... Genevieve. Tay cậu đặt trên vai Genevieve, và Peter đang chăm chú nói chuyện với cô ta. Genevieve đang gật đầu, mắt nhìn xuống dưới. Có chuyện gì thế nhỉ, chuyện gì đã làm cho con bé buồn thế? Hay là Genevieve lại đang diễn trò để níu kéo Peter?

Hôm nay là ngày lễ tình yêu và tôi muốn làm gì đó để làm gián đoạn cuộc nói chuyện giữa bạn trai tôi và cô người yêu cũ của cậu ấy. Họ chỉ là bạn tốt của nhau hay là có gì hơn nữa? Hay là họ đang tặng quà cho nhau như ngày xưa cũ? Hay là tại tôi quá lo lắng? Hay đây chỉ là chuyện bình thường giữa những người đã từng yêu nhau?

Genevieve trông thấy tôi, và nói gì đó với Peter rồi bước ra khỏi quán cà phê. Peter bước nhanh về phía tôi. "Chúc mừng cậu nhân ngày lễ tình yêu, Covey," rồi nhắc bổng tôi lên. Khi đặt tôi xuống, Peter hỏi, "Hôm nay là ngày lễ, bọn mình có thể hôn nhau ở nơi công cộng không?"

"Quà tình yêu của tớ đâu đã?" tôi hỏi, chìa tay ra.

Peter cười to. "Ở trong ba lô tớ. Trời ạ, sao cậu tham thế!" Tôi có thể nói là Peter đang háo hức để trao món quà ấy cho tôi, và làm cho tôi cũng háo hức theo. Peter cầm tay tôi, dẫn tôi ra bàn nơi đặt ba lô. "Trước tiên cậu ngồi xuống đã," Peter nói và tôi vâng lời. Peter cũng ngồi xuống cạnh tôi. "Bây giờ cậu nhắm mắt lại và giơ tay ra cho tớ. "

Tôi làm theo, và tôi nghe tiếng Peter kéo khóa cặp, rồi đặt vật gì đó lên tay tôi, một tờ giấy. Tôi mở mắt.

"Đây là một bài thơ," cậu nói. "dành cho cậu."

Vầng Trăng kia không ngăn nổi những vấn vương

Về bóng hình Lara Jean diễm tuyệt

Dù sao kia không mọc vẫn thấy nàng hiển hiện

Đôi vì sao sáng rực dưới chân mày.*

(*) Theo bản dịch của Tôn Thiệu Quỳnh Trâm

Tôi đưa tay chạm vào môi. Lara Jean xinh đẹp! Tôi không thể nào tin được. "Đây là món quà mà tớ thích nhất. Tớ có thể ôm cậu chặt đến mức làm cậu tắt thở thì thôi, vì chao ôi, tớ hạnh phúc quá." Tôi tưởng tượng cảnh Peter ngồi vào bàn, nguệch ngoạc viết thơ cho tôi với cây bút, và toàn tâm toàn ý sáng tác cho tôi. Chỉ nghĩ thế thôi đã làm tôi run lên, cảm thấy như có một dòng điện chạy từ đỉnh đầu xuống tận chân.

"Thật ư? Cậu thích chứ?."

"Tớ thích vô cùng!" Tôi choàng tay quanh người Peter và ôm siết lấy cậu. Tôi sẽ cho món quà này vào chiếc hộp màu xanh cổ vịt, để sau này khi tôi già như bà Stormy, tôi có thể lấy nó ra và nhớ lại khoảnh khắc này. Lúc này tôi quên hết chuyện về Genevieve, quên hết mọi thứ. Vì Peter Kavinsky đã viết thơ tặng tôi.

"Đây không phải là món quà duy nhất tớ dành cho cậu hôm nay đâu nhé! Và còn chưa phải là thứ hay ho nhất." Peter vói lấy chiếc hộp màu tím trong cặp. Tôi thở gấp. Rồi Peter nói với giọng ngọt ngào, "Cậu mở quà đi, nhanh lên nào."

"Có phải là một cái cặp tóc không?"

"Hơn thế nữa."

Tôi lấy tay che miệng đang há hốc vì ngạc nhiên. Đó là chiếc vòng cổ ở cửa hàng của mẹ Peter, có mặt khóa hình trái tim, chiếc vòng cổ mà tôi đã mong ước bao lâu nay. Đợt Giáng sinh bố nói rằng chiếc vòng đã bị bán, tôi đã nghĩ là tôi sẽ không bao giờ còn cơ hội có nó. "Tớ không thể nào tin được," tôi thì thầm, chạm vào viên kim cương đính ở giữa.

"Để tớ đeo nó cho cậu nhé." Tôi nâng tóc lên và Peter đeo chiếc vòng vào cổ tôi. "Tớ có thể giữ vật này ư?" tôi hỏi. "Chiếc vòng này đắt lắm, rất rất đắt mà."

Peter cười to thành tiếng. "Tớ không biết giá nó là bao nhiêu nữa cơ. Nhưng mà cậu đừng lo, đó là tiền công mẹ tớ trả cho những ngày cuối tuần tớ phải đi lấy đồ cho cửa hàng. Cậu không phải suy nghĩ gì cả, miễn là cậu thích nó."

Tôi chạm vào chiếc vòng. "Tớ có. Tớ rất thích nó. Rồi trong giây lát, tôi nhìn quanh quán cà phê. Một ý nghĩ thoáng qua, tôi ước gì Genevieve chứng kiến cảnh này.

"Mà thế quà Valentine của tớ đâu?" Peter hỏi tôi.

"Nó ở trong tủ đồ của cậu," tôi nói. Tôi ước gì đã không nghe lời khuyên của Kitty, và cho phép bản thân "quá đà" một tí trong ngày Lễ Tình yêu đầu tiên với bạn trai. Với Peter. Nhưng dù sao thì vẫn còn những chiếc bánh cherry mới làm còn đang nóng ở trong cặp. Tôi sẽ đưa hết bánh cho cậu ấy. Xin lỗi Chris, Lucas và Gabe nhé!

*****

Tôi không thể ngừng soi gương để nhìn ngắm chiếc vòng cổ. Tôi kéo nó ra bên ngoài áo lên để mọi người trong trường có thể chiêm ngưỡng nó. Về nhà, tôi khoe với bố và Kitty và cả chị Margot qua video chat. Tôi thậm chí còn khoe với cả Jamie Fox-Pickle. Mọi người đều đã rất ấn tượng. Tôi đeo nó không rời: Tôi vẫn đeo nó khi tắm; tôi đeo nó cả lúc đi ngủ.

Giống như trong truyện Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên, khi Laura được tặng một con búp bê vải*. Nó có đôi mắt tròn màu đen, môi và má đỏ hồng, chân đi tất màu đỏ, váy hoa màu hồng xanh. Laura không thể rời mắt khỏi con búp bê. Cô ấy lúc nào cũng ôm nó thật chặt và thế là cũng đủ để Laura quên hết mọi thứ. Mẹ Laura còn nhắc nhở cô bé là phải để cho các chị em khác trong nhà giữ con búp bê nữa.

(*) Truyện Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên là một cuốn tự truyện nổi tiếng của nhà văn Mỹ Laura. Trong truyện, cô bé Laura được tặng một con búp bê làm bằng vải vụn trong một dịp lễ Giáng sinh. Cô bé đã rất yêu quý con búp bê và đặt tên nó là Nettie.

Và giờ tôi muốn làm hệt như cô bé Laura trong truyện. Khi Kitty xin đeo thử, tôi đã ngần ngừ giây lát, nhưng rồi lại cảm thấy hơi bị ki bo nếu không đồng ý. "Em nhớ cẩn thận nhé," tôi nói với em, và tháo vòng ra khỏi cổ.

Kitty giả vờ làm mặt dây chuyền rơi xuống, và tôi rít lên. "Em chỉ đùa thôi," con bé khúc khích. Kitty chạy ra soi gương, nghiêng nghiêng đầu. "Không đến nỗi. Thế chị có vui khi chuyện của chị và anh Peter là nhờ em sắp xếp không?"

Tôi ném gối vào người Kitty.

"Thình thoảng khi có dịp gì đặc biệt thì cho em mượn nó được không?"

"Không!" Tôi lại nghĩ đến cô bé Laura. "Cũng được, nhưng phải là dịp thật đặc biệt. "

"Cảm ơn chị," Kitty nói. Kitty tự gõ vào đầu, rồi nhìn tôi và hỏi. "Lara Jean, em hỏi chị một câu được không?"

"Em hỏi đi, gì cũng được," tôi nói.

"Liên quan đến các cậu con trai ạ."

Tôi cố gật đầu bình thường. Thực ra tôi đang rất háo hức. Về các cậu con trai. Nào thì tôi đã sẵn sàng. "Chị nghe đây."

"Chị hứa với em là chị chỉ nói sự thật nhé! Chị thề đi!"

"Được rồi. Nào, em ngồi lại đây, Kitty." Con bé ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi khoác tay lên người Kitty, cảm thấy mình có đôi chút người lớn, ấm áp và mẫu tử nữa. Kitty đang bắt đầu trưởng thành.

Kitty nhìn tôi với đôi mắt ngây thơ. "Chị và anh Peter đang làm chuyện ấy à?"

"Em nói gì cơ?" tôi ấn con bé ra xa. "Kitty!"

Con bé giọng hân hoan, "Chị hứa là chị sẽ trả lời mà."

"Hừm, câu trả lời là không. Em thật láu cá quá! Đi ra khỏi phòng chị ngay đi nào!" Kitty chạy biến đi, cười khoái trá như một con linh cẩu. Tôi nghe thấy tiếng cười của em quanh nhà.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 26

Một phiên bản mới của video trong bể nước nóng lại xuất hiện đúng khi tôi nghĩ vụ video đã thực sự đi vào quên lãng. Theo tôi thì cơn ác mộng này sẽ không bao giờ kết thúc, vì chẳng phải người ta vẫn nói là những thứ đăng trên Internet không bao giờ biến mất hay sao. Chuyện lần này xảy ra khi tôi đang ở trong thư viện, và nhìn thấy hai cô gái ở lớp dưới đang đeo tai nghe, vừa xem vừa cười khúc khích. Trong video là tôi đang mặc váy ngủ, váy lưng bùng xung quanh Peter trông như một cái chăn. Trong vài giây, tôi ngồi yên, dẫn đo suy nghĩ nên làm gì. Tôi nên phản ứng hay im lặng. Tôi nhớ Margot nhắc là tôi phải vượt qua nỗi sợ hãi và thể hiện như tôi không nề hà gì chuyện đó. Nên tôi nghĩ, Phải tiến lên thôi.

Tôi đứng dậy, đi qua chỗ hai cô bé, và rút dây tai nghe ra khỏi chiếc laptop. Nhạc bài "Part of your world" phát ra từ loa vi tính.

"Chào chị," một cô bé nói, quay ghế ra phía tôi.

Khi thấy tôi, hai cô bé nhìn nhau sợ hãi. Một đứa đóng laptop lại. Tôi đứng khoanh tay và nói, "Các em cứ xem đi."

"Không đâu ạ," một cô nói.

Tôi rướn người qua rồi bật lại đoạn video lên. Kẻ nào đã làm lại đoạn video này đã ghép thêm những cảnh trong phim hoạt hình Nàng tiên cá. "Khi nào đến lượt của tôi? Chẳng phải em sẽ rất thích sao, thích được khám phá thế giới ở trên mặt biển kia.(*)" Tôi tắt máy tính. "Chị nói cho các em

biết là nếu các em xem video kiểu như thế này các em sẽ bị phạt vì xem phim khiêu dâm trẻ em nhé. Địa chỉ IP máy tính của em đã có sẵn trong hệ thống. Nên các em nên suy nghĩ trước khi gửi đoạn video tới người khác, vì mọi việc đều dưới tầm kiểm soát nhé."

Cô bé tóc đỏ hỏi, "Sao lại là phim khiêu dâm trẻ em?"

"Vì chị và Peter đều dưới mười tám tuổi."

Cô bé còn lại nhếch mép nói, "Em tưởng anh chị nói rằng anh chị đã không quan hệ."

Tôi nói giọng thách thức, "Ồ việc làm rõ thì có cơ quan pháp luật. Còn bây giờ thì chị sẽ thông báo trước với thầy Hiệu trưởng Lochlan."

"Nhưng bọn em có phải là duy nhất đâu?" Cô bé tóc đỏ nói.

"Các em thử tưởng tượng nếu các em là cô bé trong đoạn video," tôi nói.

"Thế thì em sẽ thấy rất tuyệt," cả hai cô lí nhí. "Chị may mắn đấy, Kavinsky rất hot. "

May mắn ư? Tất nhiên rồi.

(*) Là một đoạn trong ca khúc "Một phần của thế giới của anh", ca khúc chủ đề của bộ phim hoạt hình Nàng tiên cá.

*****

Khi tôi cho Peter xem đoạn video mới thì Peter lại vô cùng bức mình. Tôi thấy hơi lạ. Vì thường Peter không để bản thân bị bận tâm bởi những tiếng xì xào. Đó có lẽ chính là điểm đáng quý mà mọi người rất thích ở Peter. Cậu ấy luôn luôn tự tin, và luôn làm cho người ta thấy dễ chịu.

Nhưng cái video nàng tiên cá này lại làm Peter gần như phát điên lên. Hai đứa bọn tôi xem trong ô tô qua điện thoại của Peter, và cậu ấy đã cáu đến mức làm tôi nghĩ là cậu ấy sẽ ném luôn cả chiếc điện thoại ra ngoài cửa sổ. "Bọn khốn khiếp này, sao chúng nó lại dám!" Peter dấm vào vô lăng, lầm còi kêu ầm lên và tôi thì giật nảy cả người. Tôi chưa bao giờ thấy Peter giận dữ như vậy. Lúc ấy tôi chẳng biết nói gì, vì tôi lớn lên trong gia đình toàn con gái và người đàn ông duy nhất lại là bố quá đỗi hiền từ. Tôi không biết làm thế nào để giúp một cậu con trai tan cơn giận.

"Quý tha ma bắt!" Peter hét lên. "Tớ giận vì tớ đã không bảo vệ được cậu."

"Tớ đâu có muốn cậu làm thế, " tôi nói, và nhận ra đó chính là sự thật. Và tôi đang đi đúng hướng.

Peter nhìn thẳng vào tôi. "Nhưng tớ muốn bảo vệ cậu. Tớ đã nghĩ mình lo xong mọi việc đâu vào đấy rồi, nhưng giờ nó lại xuất hiện. Cứ như con virus herpes vậy."

Rồi Peter khởi động máy xe. "Cậu muốn đi đâu?"

"Đi đâu cũng được. Chúng ta cứ đi đã." Lúc này tôi không muốn chạm mặt ai, không muốn nhìn thấy mọi người đang rỉ tai nhau thầm thì. Tôi muốn trốn đi. Chiếc xe Audi của Peter chính là nơi bọn tôi đang ẩn náu. Và để giấu đi cái đầu đang trống rỗng của tôi, tôi mỉm cười thật tươi với Peter, đủ tươi để cậu cũng cười lại với tôi.

Rồi Peter cũng nguôi dần sau một lúc lái xe. Va khi chúng tôi về đến nhà tôi thì tâm trạng của Peter gần như đã trở lại bình thường. Tôi hỏi Peter liệu cậu ấy có muốn vào nhà và ăn pizza, vì hôm nay là ngày gia đình tôi sẽ ăn pizza vào bữa tối. Tôi nói rằng cậu ấy có thể chọn bất kỳ loại pizza nào mà cậu ấy muốn. Nhưng Peter lắc đầu, nói rằng phải về nhà. Và đó là lần đầu tiên từ khi yêu nhau Peter đã không hôn tạm biệt tôi, và tôi cảm thấy

hơi có lỗi. Một phần cũng là do tôi. Peter đã cố giải quyết mọi phiền toái cho tôi, và giờ cậu ấy đang vô cùng thất vọng vì biết mình đã không thể chấm dứt được câu chuyện về đoạn video.

*****

Bố đang ngồi ở bàn bếp chờ tôi trong nhà, bố chỉ ngồi và chờ đợi, đôi lông mày cau lại.

"Con xin lỗi bố... điện thoại con hết pin. Mọi việc ổn chứ ạ?" Chỉ nhìn bố nghiêm túc như vậy tôi cũng đủ hiểu là đã có chuyện.

"Bố con mình cần nói chuyện, Lara Jean. Con ngồi xuống đây."

Tôi cảm thấy sợ. "Sao hả bố? Có chuyện gì vậy ạ? Em Kitty đâu?"

"Em ở trên phòng." Tôi bỏ cặp xuống, chậm rãi bước vào bếp, chậm hết mức có thể. Tôi ngồi xuống cạnh bố. Bố thở dài, đan hai tay vào nhau.

Khi tôi mở miệng nói, "Có phải là vì tài khoản con lập cho bố không? Vì con vẫn chưa kích hoạt nó," thì bố nói ngay, "Tại sao con không kể với bố chuyện xảy ra ở trường?"

Tim tôi đập thình thịch. "Ý bố là sao ạ?" Tôi vẫn đang hy vọng và cầu nguyện. Chuyện gì cũng được, chuyện tôi không qua bài kiểm tra môn Hóa, gì cũng được, nhưng không phải là bể nước nóng.

"Đoạn video của con và Peter."

"Làm sao bố biết chuyện?" tôi thỏ thẻ.

"Cô giáo gọi điện cho bố. Cô ấy đã rất lo lắng cho con. Tại sao con không kể cho bố nghe về chuyện này, Lara Jean?"

Bố nhìn tôi nghiêm nghị, và rất buồn. Điều tôi ghét nhất là phải nhìn bố buồn. Tôi cảm thấy nặng nề ghê gớm. "Bởi vì. . . con đã xấu hổ. Con không muốn bố lại nghĩ về con như thế. Và con thề với bố tất cả những gì bọn con làm chỉ là hôn nhau thôi. Chỉ có vậy thôi ạ."

"Bố chưa xem đoạn video, và bố sẽ không xem, vì đó là chuyện riêng tư của con và Peter. Nhưng bố ước gì hôm đó con đã tỉnh táo hơn. Vì mọi việc làm đều để lại những hậu quả lâu dài."

"Con biết ạ." Nước mắt bắt đầu chảy trên má tôi.

Bố nắm lấy tay tôi. "Bố thấy buồn vì con không tìm đến bố khi con gặp khó khăn ở trường. Bố đã biết là con có vấn đề gì đó, nhưng bố không muốn ép con phải nói ra. Bố luôn cố đặt mình vào vị trí của mẹ và suy nghĩ xem mẹ sẽ xử lý thế nào trong những trường hợp này. Bố biết, việc tâm sự với bố nhiều khi khó khăn hơn là với mẹ" Giọng bố hơi lạc đi, và tôi thì khóc to hơn. "Nhưng bố vẫn cố, và bố thực sự đang cố gắng."

Tôi nhảy ra khỏi ghế và choàng tay ôm lấy bố. "Con cũng biết vậy mà bố," tôi nức nở.

Bố cũng ôm lấy tôi. "Lara Jean, con phải biết rằng, con có thể nói với bố về bất cứ điều gì. Bố đã nói chuyện với thầy Hiệu trưởng Lochlan. Thầy sẽ tuyên bố trước toàn trường vào ngày mai rằng nếu người nào xem hoặc phát tán đoạn video sẽ bị buộc thôi học."

Tôi thấy sự nhẹ nhõm như một dòng suối đang chảy qua cơ thể mình. Đáng nhẽ tôi đã phải nói chuyện này với bố ngay từ đầu. Tôi đứng thẳng lên, bố lau nước mắt cho tôi. "Nào, giờ thì nói bố nghe về trang web hẹn hò?"

"Ồ..." tôi ngồi xuống. "Con đặt một tài khoản cho bố trên trang singleparentloveconnection.com." Rồi tôi vội nói tiếp khi thấy bố nheo nheo mày, "Bà ngoại nghĩ là không ổn nếu một người đàn ông góa vợ cứ

phải sống một mình, và con đồng ý với bà. Con nghĩ là kết bạn qua mạng có thể giúp bố tìm giải pháp."

"Lara Jean, bố vẫn có thể tự tìm bạn cho bố được mà. Bố đâu cần con gái yêu của bố phải lo lắng chuyện hẹn hò cho bố đâu."

"Nhưng... bố có đi hẹn hò với ai bao giờ đâu."

"Đó là vấn đề của bố chứ đâu phải của con. Bố muốn con gỡ cái tài khoản đó xuống."

"Bọn con vẫn chưa kích hoạt nó mà bố; con chỉ đăng ký vậy thôi. Trên đây như một thế giới mới bố ạ."

"Được rồi, nhưng bây giờ bố con mình hãy nói chuyện với nhau về chuyện tình yêu của con nhé, Lara Jean. Chúng ta sẽ nói chuyện của bố sau. Bố muốn nghe chuyện của con."

"Được ạ." Tôi đặt tay lên bàn. "Bố muốn nghe chuyện gì ạ?"

Bố gãi cổ. "À... Chuyện của con và Peter có nghiêm túc không?"

"Con cũng không biết ạ. Ý con là con nghĩ là con yêu Peter. Nhưng vẫn hơi sớm để nói chắc chắn. Vì tình yêu học trò mà bố! Bố xem chị Margot và anh Josh đấy và giờ thì anh chị ấy đã ai đi đường nấy."

Bố nói giọng tiếc nuối, "Thằng bé giờ cũng không sang đây nữa."

"Đúng vậy. Con không muốn phải nằm khóc trong phòng ký túc xá trường đại học vì một cậu con trai." Rồi tôi đột nhiên dừng lại. "Đó hình như là điều mà mẹ dặn chị Margot. Mẹ đã nói là con gái không nên đi học đại học khi có bạn trai ở nhà vì sẽ bỏ lỡ gần như mọi cuộc vui."

Bố cười nụ cười quen thuộc. "Đúng là giọng điệu của mẹ con."

"Thế ai là bạn trai của mẹ hồi trung học ạ? Mẹ có yêu người ấy lắm không bố? Và bố đã bao giờ gặp người đó chưa?"

"Hồi đó mẹ con chưa yêu ai. Mẹ có một cô bạn cùng phòng tên là Robyn, chính là người mà mẹ vẫn hay kể. " Bố cười "Và cô ấy luôn làm mẹ con bực mình."

Tôi ngồi tựa lưng vào ghế. Tôi cứ tưởng chuyện mẹ kể trước đây là về mẹ.

"Bố nhớ lần đầu tiên bố gặp mẹ con. Mẹ tổ chức tiệc Lễ Tạ ơn giả trong ký túc xá. Bố đến đó cùng một người bạn. Đó là một bữa tiệc Tạ ơn tổ chức vào tháng Năm. Mẹ mặc váy đỏ và có mái tóc dài; hồi đó tóc mẹ vẫn dài như con nhìn thấy trong ảnh ấy." Bố ngừng lại và mỉm cười. "Mẹ đã làm bố bối rối một lúc vì bố mang đậu đóng hộp chứ không phải là đậu tươi. Có vẻ nếu mẹ thích ai đó thì mẹ sẽ trêu đùa người đó. Nhưng tất nhiên hồi xưa bố đâu có biết gì. Lúc đó bố vẫn chưa biết gì về phụ nữ."

Hồi xưa. "Con tưởng bố mẹ gặp nhau ở lớp Tâm lý?" tôi nói.

"Theo như mẹ nói thì có một học kỳ bố mẹ có học cùng nhau, nhưng bố không nhớ đã gặp mẹ. Vì giảng đường lúc đó phải có vài trăm sinh viên."

"Nhưng mẹ đã để ý bố?" tôi nói. Đó là điều tôi được nghe kể trước đây. Mẹ nói mẹ thích cách bố tập trung trong giờ học, rằng tóc bố hơi dài ở phía sau, như một vị giáo sư đang trí.

"Ơn Chúa là mẹ để ý. Nếu không có mẹ con thì không biết giờ này bố đang ở đâu?"

Lời bố nói làm tôi dừng lại một lúc. Bố có thể ở đâu được nhỉ?. Tất nhiên là bố sẽ không có bọn tôi, nhưng có lẽ bố cũng không phải là một

người góa vợ. Liệu bố có hạnh phúc hơn nếu như đã cưới một người phụ nữ khác hay đã quyết định làm việc khác hay không?

Bố xoa cằm tôi. Rồi bố nói giọng chắc chắn, "Bố sẽ không ở đâu hết nếu như không có mẹ con, vì bố sẽ không có ba thiên thần của bố."

***

Tôi gọi Peter để báo rằng cô Duval đã gọi điện cho bố và bố tôi đã biết về vụ video. Và rằng bố đã nói chuyện với thầy Lochlan và mọi việc giờ đã đâu vào đấy. Nghe vậy, giọng Peter có vẻ vẫn rất ức chế. Chứ không vui như tôi hy vọng. "Bây giờ chắc bố cậu phải ghét tở lắm," Peter nói.

"Không hề, bố tở không ghét cậu đâu," tôi an ủi Peter.

"Cậu nghĩ tở có nên nói chuyện với bố cậu không? Một lời xin lỗi, giữa hai người đàn ông với nhau?"

Tôi rùng mình. "Không cần đâu. Tính bố tở kỳ cục lắm."

"Ừ, nhưng..."

"Thôi cậu đừng lo lắng nữa Peter. Tở đã nói là bố tở thu xếp mọi việc rồi. Ngày mai thầy Lochlan sẽ thông báo trước toàn trường và mọi người sẽ để chúng ta yên thôi. Với cả tại sao cậu phải xin lỗi bố tở. Cả hai bọn mình đều xuất hiện trong video mà. Cậu đâu có ép tở phải làm gì đâu."

Rồi hai bọn tôi gác máy ngay sau đó. Mặc dù giờ tôi đã cảm thấy khá hơn về chuyện đoạn video nhưng lại bắt đầu thấy lo cho Peter. Tôi biết là cậu ấy thất vọng vì đã không bảo vệ được tôi, và lòng tự trọng của Peter phần nào đó cũng bị tổn thương, và điều đó thì chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi tự hỏi lòng tự trọng của các cậu con trai cũng mỏng manh dễ vỡ lắm nhỉ? Và có lẽ đúng là vậy.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 27

Có một bức thư cho tôi được gửi đến từ thứ Ba, nhưng sáng thứ Tư trước giờ đi học tôi mới nhìn thấy. Tôi ngồi ở bàn bếp, vừa ăn táo vừa xếp lại chồng thư báo trong lúc chờ Peter đến đón. Hóa đơn tiền điện, hóa đơn truyền hình cáp, catalogue của Victoria Secret, báo Những chú chó xinh xắn (cho trẻ em) hàng tháng của Kitty. Và cuối cùng là bức thư trong chiếc phong bì trắng gửi cho tôi. Nét chữ con trai. Gửi từ một địa chỉ mà tôi không quen.

Lara Jean thân mến,

Tuần trước có một cái cây bị đổ trước cửa nhà mình nên ông Barber đã đến để dọn nó. Gia đình Barber chính là gia đình đã chuyển vào nhà cũ của tớ ở Meadowridge. Tớ không nói quá nhưng nhà Barber sở hữu cả một công ty xây dựng. Và ông Barber đã mang bức thư của cậu đến. Tớ thấy dấu bưu điện trên thư từ tháng 9, nhưng vì được gửi đến nhà cũ nên chỉ đến tuần này tớ mới nhận được bức thư. Vì thế mà đến tận bây giờ tớ mới hồi âm cho cậu được.

Lá thư của cậu làm cho tớ nhớ đến những kỷ niệm mà giờ tớ đã quên từ lâu. Như lần cậu và chị gái cậu làm kẹo lạc trong lò vi sóng và các cậu đã đề nghị tổ chức một cuộc thi nhảy để xem ai được phần to hơn. Hay một lần vào buổi chiều, tớ không có chìa khóa vào nhà, tớ leo lên nhà trên cây và bọn mình đã nằm đọc sách cho đến lúc trời tối và phải dùng cả đèn pin chiếu sáng. Tớ nhớ hôm ấy hàng xóm nhà cậu nướng hamburger và cậu đã

thách tớ hỏi xin một chiếc để bọn mình chia nhau, nhưng mà tớ đã nhát gan. Rồi khi về đến nhà thì tớ lại bị ăn mắng vì cả nhà không biết tìm tớ ở đâu. Nhưng hôm ấy thật là thú vị.

Tôi ngừng đọc. Tôi nhớ hôm cả bọn chúng tôi không có chìa khóa vào nhà. Hôm đó có Chris, John và tôi, nhưng rồi Chris phải về trước nên chỉ còn lại hai đứa tôi. Bố tôi lúc đó đang bận họp; còn tôi không nhớ Kitty và chị Margot đã ở đâu. Bọn tôi đói meo, đến mức phải lục tìm gói kẹo Skittles mà Trevor giấu ở dưới sàn để ăn tạm. Có điều gì đó vô cùng thú vị khi được trở thành kẻ lang thang cùng với John Ambrose McClaren. Giống hệt như kiểu bọn tôi là những đứa trẻ chạy trốn.

Thư của cậu làm tớ vui không kể xiết. Vì khi mười ba tuổi, tớ vẫn chỉ là một cậu bé con, còn cậu thì đã như một người lớn với những cảm xúc và suy nghĩ phức tạp. Mẹ tớ lúc ấy vẫn còn phải gọt táo cho tớ ăn. Nếu ở tuổi ấy mà tớ cũng viết thư cho cậu thì chắc hẳn duy nhất tớ có thể nói là tóc cậu rất đẹp. Chỉ thế thôi. Tớ đã không để ý gì hơn được. Và tớ cũng không hề biết là hồi ấy cậu lại thích tớ.

Mấy tháng trước tớ đã nhìn thấy cậu ở buổi họp Mô phỏng Liên Hợp Quốc ở trường cậu. Tớ đã ngỡ ngợ là cậu nhận ra tớ, nhưng tớ phải ngồi yên ở ghế của đoàn đại biểu Trung Quốc. Khi cậu gửi cho tớ một mẫu tin nhắn, tớ đã gọi cậu, nhưng lúc ấy cậu lại bước đi thẳng. Sau đó tớ đã nán lại tìm cậu nhưng cậu đã đi mất rồi. Cậu có nhìn thấy tớ không?

Điều bây giờ làm tớ tò mò nhất là tại sao cậu lại gửi lá thư này cho tớ sau bao nhiêu năm. Vậy nên nếu muốn, cậu hãy gọi, hãy viết email, hay viết thư cho tớ nhé!

Thân mến, John

Tái bút: Với cả vì cậu đã hỏi, nên tớ trả lời là ở nhà chỉ có mẹ và bà tớ mới gọi tớ là Johnny thôi. Nhưng cậu có thể gọi tớ như vậy nếu cậu muốn.

Tôi thờ dài thườn thượt.

Hồi học cấp Hai, John Ambrose McClaren và tôi đã từng có hai cuộc chạm trán mùi mẫn; một lần là bọn tôi phải hôn nhau khi chơi trò quay chai, và một lần là bọn tôi cùng nhau nhật gậy bóng dưới trời mưa sau giờ Thể dục. Đến đầu năm nay, lần nhật bóng ấy vẫn là khoảnh khắc lẫm liệt nhất trong đời tôi. Tôi dám chắc chắn là John đã không nhớ về những sự kiện ấy như tôi, hoặc cậu ấy hẳn đã quên hết rồi. Nhận được hồi âm của John sau ngần ấy thời gian, tôi cảm giác như John vừa quay về từ cõi chết. Nó khác so với lần nhìn thấy John ở Hội nghị ở trường hồi tháng Mười Hai, vì lần đó tôi như trông thấy một con ma. Lần này lá thư làm cho tôi thấy một cảm giác rất thật, về một người mà tôi từng quen trong quá khứ.

Hồi ấy, John học giỏi; cậu ấy lúc nào cũng đạt điểm cao nhất trong số các bạn trai; còn tôi đứng đầu nhóm con gái. Chúng tôi thường được nhận khen thưởng cùng nhau. John thích học môn Lịch sử, cậu ấy lúc nào cũng chuẩn bị bài đọc trước ở nhà. Nhưng John cũng giỏi cả môn Toán và Khoa học. Tôi nghĩ cậu vẫn giữ được phong độ ấy.

Nếu Peter là cậu con trai nhỏ giở muộn nhất lớp thì John lại là người lớn nhanh nhất. Tôi nhớ là tôi đã rất thích mái tóc vàng như râu ngô của John. Cậu ấy trông ngây thơ và có bầu má phúng phính, gương mặt của một cậu bé hiền lành. Các bà mẹ ở trong khu phố đều rất yêu cậu. Gương mặt ấy như là tem bảo đảm cho John, và khiến cậu luôn là người bạn đồng hành lý tưởng trong các phi vụ. John và Peter hay hợp tác cùng nhau trong các phi vụ hồi đấy John là người thông minh và đầy ắp ý tưởng, có điều cậu ấy hay xấu hổ vì bị nói lắp.

John thường đóng vai phụ, còn Peter thì luôn muốn là ngôi sao. Chính vì thế, mọi người luôn dành những lời khen ngợi, và cả chê bai, cho Peter vì để John phải diễn vai tên xỏ lá. Hơn nữa, không ai nữ trách mắng gì một cậu bé thiên thần như John Ambrose McClaren.

Những cậu bé tuần tú luôn được lòng người lớn. Nên kể cả khi có chuyện gì không hay diễn ra, hay chỉ phải nhận một cái lắc đầu và một câu cảm thán, "Ôi Peter" thay vì một cái đét vào cổ tay. Cô Holt, giáo viên môn tiếng Anh, luôn gọi Peter và John là Butch Cassidy và Sundance Kid, đôi bạn trong một bộ phim mà bọn tôi còn không biết đến(*). Một hôm Peter xin phép cô được chiếu phim đó cho cả lớp xem. Sau đó hai cậu ấy đã cãi nhau vì không biết ai là Butch và ai là Sundance Kid, trong khi bọn tôi thì biết rõ ràng ai là ai khi xem phim.

(*) Bộ phim Cao bồi phiêu lưu - Butch Cassidy và Sundance Kid, là bộ phim Mỹ được sản xuất năm 1969, kể về cuộc phiêu lưu của hai người bạn, hai tên cướp nhà băng có thật ở Mỹ những năm 1930, là Butch Cassidy và Sundance Kid.

Tôi cá rằng các bạn gái ở trường rất hâm mộ John. Khi tôi trông thấy cậu ở Mô phỏng Liên Hợp Quốc, cậu trông rất chững chạc, các cậu ngồi thẳng lưng trên ghế, vai vuông vắn, và thái độ vô cùng tập trung. Nếu như tôi cũng học cùng trường với John, tôi chắc tôi cũng mang ống nhòm và một phong kẹo mà ngồi trấn thủ ở gần tủ đồ của John. Tôi sẽ thuộc lòng thời khóa biểu của cậu ấy; tôi sẽ biết cậu hay ăn gì vào buổi trưa. Tôi tự hỏi không biết cậu còn ăn bánh sandwich kẹp với bơ lạc và mút nữa hay không? Có quá nhiều điều về John mà tôi vẫn chưa biết hết.

***

Tiếng còi xe của Peter kéo tôi về thực tại. Tôi bật dậy rất nhanh. Trong giây lát, tôi định giấu bức thư, cho nó vào chiếc hộp màu xanh cổ vịt và không vương vấn gì thêm nữa. Nhưng nghĩ lại, nếu làm thế thì thật bất lịch sự. Tôi sẽ viết thư trả lời John Ambrose McClaren.

Tôi nhét thư vào cặp, khoác ra ngoài áo phao, và chạy ra chỗ xe Peter. Bên ngoài vẫn còn một ít tuyết đọng lại từ trận bão hôm trước, trông khá bản. Khi nói về thời tiết, tôi thuộc típ người hoặc tất-cả-hoặc-không-có-gì-

cả, tôi thích hoặc là tuyết tan hết hoặc là tuyết dày trắng xóa cao ngập cả chân.

Khi tôi chui vào xe Peter. Cậu đang nhắn tin điện thoại. "Có chuyện gì thế?" tôi hỏi Peter.

"Không có gì," Peter nói. "Đó là Gen. Cô ấy muốn đi nhờ xe, nhưng tớ nói với cô ấy là không được."

Tôi thấy gai gai. Genevieve và Peter vẫn nhắn tin qua lại thường xuyên; họ vẫn liên lạc với nhau, gần gũi đến mức có thể hỏi đi nhờ. Nhưng họ là bạn, có lẽ chỉ là bạn. Tôi vẫn thường tự nhắc mình như thế. Và rằng Peter luôn nói với tôi sự thật như đã hứa. "Cậu đoán xem tớ vừa nhận được thư của ai?"

Peter đang lái quay đầu xe. "Ai?"

"Cậu đoán đi."

"Ừm... chị Margot?"

"Thế thì ngạc nhiên gì chứ? Không, không phải là Margot. Đó là John Ambrose McClaren."

Peter bối rối. "McClaren 11? Tại sao cậu lại viết thư cho cậu ấy?"

"Vì tớ đã viết một bức thư cho cậu ấy mà, cậu nhớ không? Giống như tớ đã viết cho cậu. Tổng cộng có năm bức, và chỉ có bức thư gửi cho cậu ấy là không có hồi âm. Tớ đã nghĩ là nó bị thất lạc rồi, nhưng rồi có một cái cây bị đổ trước nhà John hôm bão tuyết và ông Barber đến để dọn nó đi, đem theo cả bức thư cho John."

"Ông Barber là ai?"

"Gia đình ông ấy đã mua lại ngôi nhà cũ của John. Ông ấy sở hữu một công ty xây dựng, nhưng điều này không quan trọng. Điều quan trọng là John mới chỉ nhận được thư của tớ tuần trước; đó Chính là lý do mà đến tận bây giờ cậu ấy mới hồi âm."

"Hừm," Peter nói, tay nghịch nghịch quạt sườn trong ô tô. "Vậy là cậu ấy viết thư giấy cho cậu? Chứ không phải là email?"

"Đó là một bức thư được gửi đến theo đường bưu điện." Tôi quan sát xem Peter có dấu hiệu gì đang ghen không, chỉ cần một dấu hiệu nhỏ thôi.

"Hừm." Cái hừm thứ hai này nghe có vẻ nhàm chán, nhưng không thể hiện chút nào của sự ghen tuông. "Thế dạo này Sundance Kid thế nào?" Peter cười khúc khích. "McClaren không thích khi bị tớ gọi như thế."

"Điều này tớ vẫn còn nhớ," tôi nói. Xe ô tô đang dừng ở chốt đèn đỏ cuối cùng trước khi vào đến trường.

"Thế cậu ấy viết gì?"

"Ồ, hồi thăm bình thường, kiểu 'cậu có khỏe không', kiểu vậy." Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi thấy hơi khó chịu vì phải chia sẻ thêm thông tin trong khi Peter chỉ nói được mấy chữ hừm. Ít ra thì cậu ấy cũng có thể giả vờ thể hiện đôi chút quan tâm chứ.

Peter gõ gõ tay trên vô lăng. "Chúng ta thỉnh thoảng nên đi chơi với cậu ấy."

Tôi nghĩ đặt Peter và John Ambrose McClaren ở cùng một nơi sẽ làm hỏng mọi việc. Lúc ấy thì tôi biết nhìn ai? Tôi nói trống rỗng, "Hừm, có thể." Có lẽ tôi đã sai khi nói chuyện với Peter về bức thư.

"Tớ nghĩ cậu ấy vẫn đang giữ chiếc găng tay bóng chày của tớ," Peter nói mơ màng. "Cậu ấy có hỏi gì về tớ không?"

"Hỏi như thế nào?"

"Kiểu như giờ tớ ra sao?"

"Không."

"Hừm." Peter nói với giọng phật ý. "Thế cậu sẽ viết gì để trả lời cậu ấy?"

"Tớ vừa mới nhận được thư sáng nay. Tớ chưa có thời gian trả lời."

"Vậy nhớ viết là tớ gửi lời chào cậu ấy," Peter nói.

"Được rồi," tôi nói. Tôi sờ sờ xung quanh cặp để biết chắc chắn thư của John vẫn ở trong đó.

"Mà khi cậu viết thư tình cho cả năm bọn tớ, cậu đã thích bọn tớ như nhau sao?"

Peter nhìn tôi đầy hy vọng. Tôi biết cậu ấy muốn tôi nói rằng tôi thích cậu nhất trong năm người, nhưng điều đó không phải là sự thật. "Ừ, tớ thích các cậu như nhau," tôi nói với Peter.

"Khỉ ạ. Thế nếu phải chọn, cậu thích ai nhất? Tớ phải không?"

"Đây là một câu hỏi mà tớ không thể trả lời. Peter, ý tớ là mọi chuyện đều có sự liên quan. Tớ có thể nói tớ thích John nhất, nhưng là vì tớ đã thích cậu ấy lâu nhất. Nhưng thời gian cậu thích một ai đó không thể dùng để đánh giá xem cậu yêu người đó nhiều nhất hay không."

"Yêu?"

"Thích," tôi nói.

"Cậu đã nói 'yêu'."

"À, nhưng ý tớ là 'thích'."

"Thế còn McClaren?" Peter hỏi. "Cậu đã thích cậu ấy như thế nào so với nhng người còn lại?"

Ái chà, vậy là cuối cùng chàng đã thể hiện chút ghen tuông. "Tớ thích cậu ấy..." Tôi định nói "như thích các cậu," nhưng tôi hơi lưỡng lự. Bà Stormy nói bạn không thể thích người này như thích người kia. Nhưng làm sao bạn định lượng được cảm xúc dành cho người này, ít hay người hơn người kia? Peter luôn muốn được là người được yêu quý nhất, và cậu ấy cũng đang mong đợi tôi nói ra điều đó. Vì thế, tôi nói tiếp, "Không thể phân định được. Nhưng giờ tớ thích cậu nhất."

Peter lắc đầu. "Với tư cách một cô nàng chưa có tình sử với ai trước đây thì cậu thật biết cách điều khiển đàn ông đấy."

Tôi nhướn mày. Tôi biết cách điều khiển đàn ông? Đó là lần đầu tiên trong đời tôi được nghe điều này. Genevieve, hay Chris, tụi nó mới là những cô gái biết điều khiển đàn ông. Không phải tôi, không bao giờ là tôi.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 28

Gửi John(ny)

Trước tiên, tớ muốn nói cảm ơn vì cậu và đã trả lời thư tớ. Đó thực sự là một ngạc nhiên rất thú vị. Và thứ hai... là chuyện tại sao có bức thư. Tớ viết nó từ hồi lớp Tám, nhưng tớ không chủ ý viết để gửi đi cho cậu. Cậu thấy buồn cười, phải không, nhưng tớ vẫn thường làm thế. Khi thích một ai đó, tớ sẽ viết thư cho cậu ấy và giấu nó trong chiếc hộp màu xanh cổ vịt. Những bức thư ấy được viết chỉ dành cho tớ. Nhưng rồi cô em út Kitty - cậu vẫn nhớ con bé chứ? Gầy gò và bướng bỉnh - đã gửi chúng đi tháng Chín năm ngoái. Một trong số ấy đã được gửi đến cậu.

Tớ vẫn nhớ cuộc thi nhảy lần ấy. Hình như Peter đã thắng. Nhưng dù gì thì gì, cậu ấy đã lấy phần kẹo lạc to nhất. Nhưng cậu nhớ là Peter đã luôn là người ăn phần bánh pizza cuối cùng không? Thật là xấu tính. Cậu có nhớ lần cậu ấy và Trevor đã tranh nhau và làm rơi miếng pizza và chẳng ai được ăn hết. Hay cậu có nhớ khi bọn tớ đến nhà cậu chia tay trước khi cậu chuyển đi. Tớ làm bánh sô-cô-la phủ bơ lạc. Tớ đã chỉ mang theo một con dao, và bát đĩa của nhà cậu thì đã bị gói đi sạch, nên bọn mình đã ăn bánh bằng tay ở thềm nhà cậu. Rồi khi về đến nhà, tớ mới nhận ra là xung quanh miệng tớ vẫn đầy sô-cô-la. Và tớ đã vô cùng xấu hổ. Chuyện xảy ra như thế đã lâu lắm rồi.

Tớ không tham gia Mô phỏng Liên Hợp Quốc, nhưng hôm ấy tớ đã có mặt ở đó và tớ đã trông thấy cậu.

Thành thật mà nói thì từ trước đó tớ đã có cảm giác là cậu sẽ tham gia, vì tớ nhớ cậu đã rất thích chương trình này từ hồi cấp Hai. Tớ xin lỗi vì đã không lại gần để chúng ta có cơ hội gặp nhau. Tớ nghĩ lúc đó tớ đã rất xúc động vì chúng ta đã không gặp nhau từ quá lâu rồi. Cậu trông vẫn như xưa. Trừ việc cậu đã cao hơn rất nhiều.

Tớ muốn hỏi cậu một điều - liệu cậu có thể đưa lại cho tớ bức thư không? Mấy bức kia đã tìm đường về lại được với tớ, và tớ đoán bức thư còn lại cũng đang mong chờ ngày trở về. Tớ rất muốn giữ những gì tớ đã viết.

Bạn của cậu, Lara Jean.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 29

Đã tối muộn và nhà tôi tối om. Bố đang ở bệnh viện còn em Kitty thì ngủ đêm ở nhà bạn. Tôi biết là Peter muốn vào trong nhà cùng tôi, nhưng một lúc nữa bố sẽ về và chắc sẽ bực mình nếu thấy trong nhà có mỗi hai đứa. Bố thường không nói nhiều, nhưng từ vụ video, bố đã có đôi chút thay đổi. Bây giờ, khi tôi đi chơi với Peter, bố sẽ hỏi mấy giờ tôi về nhà, hay bọn tôi sẽ đi đâu. Trước đây bố không làm vậy. Nhưng kể cả bây giờ, tôi nghĩ bố hỏi chỉ để hỏi thôi, chứ cũng không có nhiều lý do làm bố phải lo lắng.

Tôi quay sang Peter. Cậu vừa tắt máy xe. Rồi đột nhiên tôi nói, "Tại sao bọn mình không trèo lên nhà cây của Carolyn Pearce?"

Peter đồng ý ngay lập tức, "Chúng mình đi thôi."

Bên ngoài trời tối om; tôi chưa bao giờ leo lên cây khi trời tối như vậy. Thường thì lúc nào cũng có ánh đèn rọi sang từ bếp nhà Pearce hay từ gara ô tô hay hoặc trong nhà tôi. Peter trèo lên trước, rồi dùng điện thoại soi cho tôi.

Peter ngạc nhiên khi nhìn thấy bên trong không có gì thay đổi. Nó giống hệt như trước đây. Kitty thì không bao giờ thích trèo lên đây. Ngôi nhà này gần như bị bỏ rơi từ khi bọn tôi thôi không dùng nữa từ hồi lớp Tám. "Chúng tôi" là đám nhóc cùng tuổi gần nhà: Genevieve, Allie Feldman, thỉnh thoảng có Chris, hoặc hội con trai Peter, John Ambrose McClaren, Trevor. Đó là góc riêng tư của bọn tôi; và bọn tôi cũng không

làm chuyện gì xấu như uống rượu hay hút thuốc; bọn tôi chỉ lên trên đó ngồi và tán gẫu mà thôi.

Genevieve luôn là người đầu tiên trò Bọn sẽ chọn ai? Nếu như chúng ta đang ở trên sa mạc, bạn sẽ chọn ai trong chúng ta? Peter chọn Genevieve vì Genevieve là bạn gái của cậu ấy. Chris chọn Trevor vì cậu ấy là người mập nhất và hôi nhất, và ai biết được lúc nào thì con bé cần dùng đến người thích ăn nhiều thịt. Tôi thì chọn Chris vì nó không bao giờ làm tôi chán. Và Chris rất thích điều đó; còn Genevieve cau mày nhìn tôi. Nhưng tôi biết làm sao được khi con bé đã được chọn rồi. Với cả đó cũng là sự thật: Chris là người bạn đồng hành thú vị nhất trên đảo, và có khi là có ích nhất nữa. Tôi không nghĩ là Genevieve có thể giúp tôi lượm củ hay xiên cá. John là người dành nhiều thời gian suy nghĩ nhất. Cậu ấy xem xét một lượt, và đánh giá từng người. Peter thì nhanh nhẹn, Trevor thì khỏe, Genevieve thì nhiều mảnh khỏe, Chris thì sẵn sàng tay bo trong trường hợp có đánh nhau, và tôi thì là người không bao giờ hết hy vọng được giải cứu ra khỏi đảo, nên cậu ấy đã chọn tôi.

Đó là mùa Hè cuối cùng mà bọn tôi dành phần lớn thời gian đi chơi cùng nhau. Ngày nào cũng vậy. Đó là mùa Hè nóng nhất trong lịch sử mấy trăm năm như người lớn bảo. Bọn tôi đi xe đạp, đi bơi, chơi trò chơi cùng nhau. Khi lớn lên, thời gian cho những chuyến dã ngoại ngày càng ít đi. Không ai còn rủ bạn ra ngoài đi chơi nữa.

Peter ngồi xuống sàn, cởi áo khoác và trải ra làm chăn. "Cậu có thể ngồi xuống đây."

Tôi ngồi xuống, và Peter nắm lấy cổ chân tôi, nhẹ nhàng kéo tôi lại gần. Giờ thì khi chúng tôi đầu gối chạm đầu gối, Peter hôn tôi, mềm mại và dài như thể chúng tôi có tất cả thời gian trên thế giới. Người tôi run, nhưng không phải vì lạnh. Tôi thấy hơi bồn chồn. Peter cúi đầu và bắt đầu hôn lên cổ tôi, chạy dần xuống xương đòn trước cổ. Tôi cảm thấy thích thú; nó không như cảm giác buồn buồn khi bị ai đó chạm vào cổ. Hơi ấm từ làn

môi Peter làm cho tôi thấy thật tuyệt. Tôi nằm xuống, hai tay đặt sau lưng, và Peter tiến gần lại tôi. Có phải đây là lúc mà chuyện ấy sẽ xảy ra không? Trên sàn ngói nhà trên cây của Carolyn Pearce?

Rồi Peter luồn tay dưới áo tôi, đặt tay lên lớp áo con. Một suy nghĩ thoáng qua đầu tôi, một điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới - ngực Genevieve chắc chắn to hơn ngực tôi. Liệu cậu ấy có thất vọng không nhỉ?

Rồi tôi đột nhiên thốt lên, "Nhưng tớ chưa sẵn sàng làm chuyện đó với cậu."

Peter ngẩng đầu lên, nhanh như thể có báo động. "Trời đất, Lara Jean, cậu làm tớ sợ đấy."

"Xin lỗi cậu, tớ chỉ muốn cậu biết rõ điều đó."

"Ừ, tớ hiểu ý của cậu." Peter thoáng nhìn tôi hơi dỗi, rồi ngồi dậy. "Tớ đâu có phải là người không biết cư xử đâu cơ chứ!"

"Tớ biết," tôi nói. Tôi cũng ngồi dậy và chỉnh lại mặt dây chuyền ra phía trước. "Chỉ là... tớ hy vọng là cậu không nghĩ vì cậu đã tặng tớ dây chuyền mà..." Tôi ngừng nói vì Peter đang nhìn tôi chăm chăm. "Ôi, tớ xin lỗi. Nhưng mà... cậu có nhớ... chuyện ấy không? Tại vì cậu và Genevieve đã làm chuyện ấy thường xuyên mà." Học sinh trong trường đều về chuyện quan hệ của Kavinsky và Gen, khi hai người làm chuyện đó trong phòng ngủ của bố mẹ Steve Bledell vào buổi tiệc cuối năm học, hay việc Genevieve uống thuốc tránh thai từ khi lên lớp Chín. Nên làm thế nào để một cậu bạn trai kinh nghiệm đầy mình lại có thể "hài lòng" với tôi, một cô trinh nữ mà cậu còn chưa làm gì hơn được ngoài chuyện hôn? Có lẽ tôi dùng từ "hài lòng" là sai. Từ "vui vẻ" mới đúng.

"Bọn tớ không làm chuyện ấy thường xuyên lắm đâu. Với cả tớ không muốn nói chuyện này với cậu. Vì tớ thấy kỳ lắm."

"Thì tớ chỉ nói vậy thôi. Vì tớ chưa bao giờ làm việc ấy còn cậu thì đã trải qua, nên liệu cậu có thấy nhớ không? Ví dụ như nếu tớ chưa ăn kem sundae, tớ không biết mùi vị nó thế nào; nhưng khi đã ăn thử một chiếc thì tớ lại suốt ngày muốn ăn." Tớ cắn môi. "Liệu cậu có khao khát chuyện ấy lắm không?"

"Tớ không."

"Cậu nói thật đi!"

"Tớ có muốn chúng mình làm chuyện đó không ấy à? Ý tớ là, ừ, đúng thế. Nhưng không vì thế mà tớ gây áp lực với cậu về chuyện đó. Tớ thậm chí chưa bao giờ đề cập với cậu về chuyện đó. Với cả con trai bọn tớ có nhiều cách ..." Peter đỏ mặt. "Để tự xử mà."

"Thế... cậu xem phim sex à?"

"Lam Jean!"

"Tại tính tớ hay tò mò, cậu biết mà. Và cậu thường trả lời các câu hỏi của tớ."

"Đấy là trước đây thôi, còn giờ thì khác rồi."

Peter nhiều khi nói ra những lời sâu sắc mà chính cậu cũng không nhận ra. Giờ thì đã khác rồi. Mọi việc trước đây có vẻ dễ dàng hơn, khi chúng tôi chưa đề cập đến chuyện quan hệ.

Tôi lưỡng lự nói, "Trong hợp đồng chúng ta đã thỏa thuận sẽ luôn nói với nhau sự thật."

"Đúng vậy nhưng tớ sẽ không bàn với cậu về phim khiêu dâm." Tôi định hỏi thêm câu nữa thì Peter đã nói luôn, "Tất cả những gì tớ có thể nói

với cậu chỉ là: Bất cứ thằng con trai nào nói rằng mình không xem phim ngoài luồng thì đều là nói dối."

"VẬY CẬU ĐÃ XEM PHIM SEX." Tôi gật gù. Biết được điều đó cũng tốt. "Cậu có biết những con số thống kê người ta hay nhắc tới không, rằng các cậu thiếu niên nghĩ đến sex cứ mỗi bảy giây? Điều đó có đúng không?"

"Không đúng. Và tớ muốn nhắc cậu rằng chính cậu mới là người bám riết lấy chủ đề này đấy nhé. Tớ nghĩ con gái mới bị ám ảnh bởi sex hơn là con trai."

"CÓ LẼ VẬY," tôi nói và mắt Peter mở to, háo hức. Rồi tôi nhanh nhẩu nói thêm, "Ý tớ là, trong suy nghĩ, tớ rất tò mò về chuyện ấy. Nhưng tớ lại không muốn làm việc đó quá sớm, với bất kỳ ai, kể cả với cậu."

Peter xấu hổ, tôi dám chắc vậy, khi cậu vội vã nói, "Được rồi, được rồi, tớ hiểu ý cậu. Giờ bọn mình đổi chủ đề được chưa?" Rồi Peter thì thầm, "Ngay từ đầu tớ đã không muốn nói chuyện về tình dục với cậu."

Cái cách cậu ấy ngượng thật là ngọt ngào. Tôi đã không nghĩ một chàng trai đầy kinh nghiệm tình trường như Peter lại có thể đỏ mặt. Tôi kéo tay áo Peter. "Khi nào sẵn sàng, tớ sẽ nói cho cậu biết." Rồi tôi kéo cậu sát lại, ép môi tôi vào đôi môi mềm của Peter. Và tôi nghĩ, Tôi có thể hôn chàng trai này hàng giờ.

Giữa lúc hôn nhau, Peter nói, "Thế chúng mình sẽ không bao giờ quan hệ với nhau à? Như trước giờ vẫn thế?"

"Tớ không nói là không bao giờ. Chỉ là không phải là bây giờ thôi, cho đến khi tớ cảm thấy thật sự, thật sự chắc chắn. Cậu đồng ý không?"

Peter cười lớn. "Tất nhiên rồi. Cậu là người cầm lái mà. Ngay từ đầu tớ vẫn phải chạy theo cậu." Peter rúc lại gần hơn và hít hà tóc tôi. "Thế hôm nay cậu dùng dầu gội gì đấy?"

"Đồ tở lấy của chị Margot đấy. Hương lê. Mùi dễ chịu phải không?"

"Ừ. Nhưng cậu dùng lại dầu gội hay dùng trước đây ấy. Mùi dứa phải không nhỉ? Tở thích mùi hương đó." Gương mặt Peter thoáng mơ màng, như thể có một làn sương mỏng bay qua thành phố vào ban đêm.

"Tở sẽ dùng nếu tở muốn," tôi nói, làm Peter bĩu môi. Có lẽ tôi sẽ mua thêm cả một lọ ủ tóc mùi dứa nữa, nhưng tôi vẫn phải giữ Peter ở yên trên mặt đất. Như Peter đã nói, tôi là người đang cầm lái. Peter ôm lấy tôi từ phía sau, tôi ngả đầu lên vai và thả tay trên đầu gối Peter. Cứ thế này mãi thì thật thích. Thật ấm áp. Chỉ có tôi và Peter, trong giây lát, tách rời toàn bộ thế giới.

***

Chúng tôi ngồi yên như vậy cho đến khi tôi chợt nhớ ra một điều, một điều vô cùng quan trọng. Cái ống thời gian. Món quà sinh nhật cả bà John Ambrose McClaren cho cậu ấy hồi lớp Bảy. John đã xin một bộ trò chơi điện tử, nhưng cuối cùng cậu lại nhận được một cái ống thời gian. Cậu ấy nói là sẽ vứt nó, nhưng nhớ ra là có thể một trong mấy đứa con gái bọn tôi muốn có nó. Tôi nói tôi muốn nó, cả Genevieve cũng muốn, và tất nhiên là cả Chris. Nên tôi mới có ý tưởng là sẽ chôn nó dưới chân ngôi nhà cây này trong sân nhà Pearce. Tôi đã rất háo hức và nói rằng mỗi người phải để một vật gì đó vào trong. Tôi nói rằng đến ngày tốt nghiệp cấp Ba chúng tôi sẽ gặp lại nhau, mở cái ống thời gian và cùng nhau nhớ lại những kỷ niệm xưa.

"Cậu có nhớ cái ống thời gian mà bọn mình đã chôn không?" tôi hỏi.

"Ồ phải rồi, chiếc ống thời gian của McClaren. Hay bọn mình đào nó lên đi."

"Nhưng bọn mình không thể làm thế nếu không có các bạn khác," tôi nói. "Cậu nhớ không, bọn mình đã hẹn sẽ cùng đào nó lên sau khi tốt

nghiệp cấp Ba?" Lúc đó tôi vẫn nghĩ là đến giờ chúng tôi vẫn còn là những người bạn thân. "Cậu, tớ, John, Travor, Chris, Allie." Tôi không nói tên Genevieve.

Peter không nhận ra điều đó. "Được rồi, vậy chúng mình sẽ chờ, như ý cô gái của tớ."

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 30

Thân gửi Lara Jean

Tớ sẽ đưa bức thư cho cậu với một điều kiện. Cậu phải thề rằng cậu sẽ trả lại nó cho tớ sau khi đọc xong. Tớ cần một bằng chứng là đã có người thích tớ hồi học cấp Hai. Vì nếu không thì ai sẽ tin chứ?

Và một điều tớ nghĩ cậu muốn nghe, đó là chiếc bánh bơ sô-cô-la của cậu là chiếc bánh ngon nhất mà tớ từng ăn. Tớ chưa bao giờ ném một chiếc bánh nào ngon hơn thế, có cả tên của tớ được viết bằng những hạt sô-cô-la màu. Thịnh thoảng tớ vẫn nhớ về nó. Chẳng có cậu con trai nào có thể quên được nó.

Tớ có một câu hỏi cho cậu. Cậu đã viết bao nhiêu bức thư? Tớ muốn biết, với cậu tớ đặc biệt đến đâu thôi ấy mà.

John.

John thân mến,

Tớ, Lara Jean, xin thề trang trọng với cậu - một lời thề sắt đá là sẽ trả lại cậu bức thư, nguyên vẹn và không thay đổi. Giờ thì đưa nó lại cho tớ nhé!

Cậu đúng là đồ nói dối. Cậu biết rõ là hồi xưa cả tí cô gái thích cậu mà. Trong các bữa tiệc ngủ, hội con gái bọn tớ thường hỏi nhau về đội

Peter hay đội của John? Đừng có giả vờ là cậu không biết điều đó nhé, Johnny!

Trả lời câu hỏi của cậu, có tất cả năm lá thư. Năm chàng trai có ý nghĩa nhất trong "tiểu sử" của tớ. Mặc dù vậy khi đang viết những dòng này, tớ thấy năm có vẻ hơi nhiều, nhất là khi tớ mới mười sáu tuổi. Tớ tự hỏi sau này khi tớ hai mươi tuổi thì tớ sẽ thích bao nhiêu chàng trai. Ở trại dưỡng lão mà tớ đang làm tình nguyện có một bà lão. Bà có đến mấy đời chồng và đã sống rất nhiều cuộc đời khác nhau. Nhìn bà, tớ nghĩ chắc bà chẳng còn gì nuối tiếc, vì bà đã trải qua và chứng kiến mọi điều.

Tớ đã nói với cậu là chị gái tớ, chị Margot, đang học ở Scotland, ở St. Andrews chưa nhỉ? Đó chính là nơi Hoàng tử William và Kate Middleton gặp nhau. Có lẽ chị ấy cũng sẽ gặp một hoàng tử, ha ha! Cậu muốn học đại học ở đâu? Cậu đã chọn được ngành học chưa? Tớ nghĩ là tớ sẽ học ở ngay trong bang. Ở Virginia có nhiều trường công lớn, chi phí cũng thấp hơn. Nhưng lý do chính là vì tớ muốn ở gần gia đình, không muốn ở quá xa. Tớ từng luôn nghĩ sẽ học Đại học Virginia và sống ở nhà, nhưng giờ tớ lại nghĩ sống trong kí túc xá mới đúng là đích thực đi học Đại học.

Cậu đừng quên gửi lại bức thư cho tớ nhé, Lara Jean.

Bố đang ở viện nhưng trước khi đi làm bố đã nấu một nồi cháo yến mạch đầy ụ, trông như một nồi súp gà. Bây giờ thì nó đã thành một hỗn hợp đặc quánh. Tôi phải cho thêm nữa chai xi rô cây thích(*) và quả cherry khô thì mới ăn được, kể cả thế tôi vẫn không chắc mình thích được yến mạch. Tôi làm một bát cho tôi, với hạt hồ đào, và một bát cho Kitty, với mật ong. "Em xuống ăn cháo này," tôi gọi to. Con bé vẫn đang ngồi dán mắt xem ti vi.

(*) Si rô cây thích (tiếng Anh maple syrup) là một loại si rô được làm từ nhựa cây phong, loại cây đặc trưng của Canada và vùng Bắc Mỹ. Siro

thường chứa hơn 66% đường nên dùng kèm với được dùng với bánh kẹp, bánh quế, bánh mì nướng kiểu Pháp, hay cháo yến mạch để tạo độ ngọt.

Bọn tôi ngồi trên ghế cao ở bàn ăn sáng và ăn cháo ngũ cốc. Thật ra cái cách cháo dính dính trong miệng như hồ dán cũng có cái thú riêng. Tôi vừa ăn vừa nhìn ra cửa sổ.

Kitty hươ hươ tay trước mặt tôi. "Chị này, em vừa hỏi chị đấy."

"Thư hôm nay đã đến chưa nhỉ?" tôi hỏi.

"Vào thứ Bảy, thư không bao giờ đến trước mười hai giờ trưa," Kitty nói, liếm mật ong trên thìa. Nhìn tôi, con bé hỏi, "Mà sao cả tuần chị lại cứ mong thư vậy?"

"Chị đang chờ một bức thư," tôi nói.

"Từ ai?"

"À... không phải ai quan trọng đâu." Lập tức tôi nhận ra mình hơi nặng. Đáng lẽ tôi phải bịa ra cái tên nào đó. Giờ thì mắt Kitty đã nheo lại vì tò mò.

"Nếu không quan trọng thì chị đã không như bà già hoài cổ ngồi nhìn ra cửa sổ thế này. Thư của ai vậy chị?"

"Nếu em cứ nằng nặc muốn biết, thì thật ra chính là bức thư chị viết. Một trong những bức thư đã bị em gửi đi." Tôi vươn người sang bên phía bên kia bàn và véo em một cái. "Nó đang quay trở về với chị."

"Từ một anh tên kỳ cục. Ambrose? Sao lại có người tên là Ambrose nhỉ?"

"Em có nhớ cậu ấy không? Cậu ấy từng sống ở khu phố nhà mình."

"Anh ấy tóc vàng," Kitty nói. "Anh ấy có cả ván trượt, và anh ấy đã cho em trượt thử một lần."

"Có vẻ chính là anh ấy đấy," tôi nói và nhớ lại. Trong số các bạn trai thì John là người kiên nhẫn với Kitty nhất, cho dù con bé rất hách dịch.

"Chị thôi cười đi nào," Kitty ra lệnh. "Giờ chị đã có bạn trai. Chị không cần đến hai người đâu."

Nụ cười của tôi trở nên méo xệch. "Bọn chị chỉ viết thư cho nhau thôi. và cũng đừng bắt bẻ chị nữa." Tôi lại rướn người định véo em thêm cái nữa, nhưng lần này em đã nhanh hơn. "Hôm nay em sẽ làm gì?"

"Có Rothschild nói sẽ đưa em và Jamie ra công viên," Kitty vừa nói vừa đi bỏ bát vào bồn rửa. "Giờ em sẽ sang nhắc cô ấy."

"Dạo này em hay qua lại với cô ấy nhỉ." Kitty nhún vai, và tôi nhẹ nhàng nói tiếp, "Em đừng làm phiền cô ấy quá, nhớ chưa? Ý chị là cô ấy năm nay đã bốn mươi; và chắc vào ngày cuối tuần cô ấy cũng thích làm những việc khác nữa, như đi thử rượu hay đi spa. Và cô ấy cũng không cần em thúc giục về việc hẹn hò với bố."

"Cô Rothschild thích chơi với em, nên chị cứ giữ mấy ý kiến đấy cho chị nhé." Tôi nhìn em cau mày. "Nghiêm túc mà nói thì tính em rất xấu, Kitty." "Thế thì chị đổ lỗi cho chị, chị Margot và bố nhé. Vì em được cả ba người dạy dỗ mà."

"Nói thế thì chẳng có gì trên đời là lỗi của em cả vì em đã được nuôi nấng sai cách."

"Đúng rồi đó."

Tôi hét lên tức giận, còn Kitty thì nhảy ra khỏi ghế, lăm lăm một mình, hả hê vì đã làm tôi nổi đóa.

Lara Jean thân mến,

Vì lời khen của cậu, tớ phải đính chính rằng lý do duy nhất tớ được các cô gái để ý là vì tớ là bạn thân của Peter. Đó là lý do tại sao Sabrina Fox đã đề nghị tớ làm bạn hẹn tại buổi dạ hội khối Tám. Cô ấy thậm chí đã cố chen vào ngồi cạnh Peter ở quán Tôm Hùm Đỏ trước buổi lễ.

Về chuyện chọn trường đại học, vì bố tớ đã từng học Đại học Bắc Carolina nên bố vẫn muốn tớ vào học ở đó. Mẹ thì vẫn muốn tớ học trong bang. Còn tớ thì chưa nói với ai hết, nhưng tớ muốn đi học trường Georgetown(*). Trộm vía trộm vía. Giờ tớ đang ôn SATs như tớ đã nói với cậu.

Tớ gửi lại cho cậu bức thư của cậu đây. Đừng quên lời cậu đã hứa. Tớ rất thích đọc đi đọc lại những bức thư. Nhưng cậu có thể cho tớ số điện thoại được không? Rất khó tìm được cậu trên mạng.

(*) Trường Đại học Georgetown là trường đại học tư nhân thành lập năm 1789 nằm ở thủ đô Washington D.C. Cựu Tổng thống Mỹ Bill Clinton đã từng học ở đây.

Điều đầu tiên mà tôi nghĩ đến đó là John vẫn chưa xem đoạn Video kia. Chắc chắn là chưa thể xem nó. Nếu không cậu ấy đã không nói rằng khó tìm ra tôi trên mạng. Tôi cảm thấy được giải tỏa, biết rằng ấn tượng của cậu ấy về tôi vẫn nguyên vẹn, như tôi vẫn nghĩ về cậu ấy. Mà thật sự thì, một người như John Ambrose McClaren sẽ không lên mạng xem mấy thứ của Anonybitch. Ít nhất không phải là John Ambrose McClaren trong trí nhớ của tôi.

Tôi nhìn xuống bức thư. Ở cuối mặt giấy có số điện thoại của John.

Tôi nháy mắt. Viết thư có vẻ vô hại, nhưng nếu tôi và John bắt đầu nói chuyện điện thoại với nhau thì có bị coi là một dạng phản bội không? Có gì khác nhau giữa chuyện nhắn tin và viết thư tay không nhỉ? Viết tin nhắn thì

có phản hồi ngay. Còn viết thư thì là cả một chuỗi hành động, từ việc chọn giấy bút, viết địa chỉ lên phong bì, chọn tem, chọn câu chữ... hơn cả sự thận trọng. Má tôi ửng đỏ. Việc đó... lãng mạn hơn nhiều. Bức thư là thứ có thể cất giữ.

Vấn vợ suy nghĩ, tôi lấy ra mẫu giấy thứ hai từ phong bì. Tờ giấy có những nếp gấp làm tôi nhận ra ngay. Tờ giấy màu kem khá dày dặn trên có dập nổi chữ LJSC màu xanh nước biển. Một món quà sinh nhật của bố vì tôi thích tất cả các thể loại chữ lồng.

John Ambrose McClaren thân mến,

Tớ vẫn nhớ ngày hôm ấy. Mùa Thu, năm lớp Tám. Bọn mình bị mắc mưa khi đang thu gậy đánh bóng sau giờ thể dục. Bọn mình chạy vào khu nhà, và tớ đã không thể chạy nhanh bằng cậu, nên cậu đã dừng lại và túm lấy túi của tớ kéo đi. Sẽ còn tốt hơn nếu cậu túm tay tớ đấy. Tớ vẫn nhớ lúc ấy trông cậu thế nào - áo phông cậu ướt dính vào người, tóc cậu ướt như thể cậu vừa bước ra khỏi phòng tắm. Rồi đến khi mưa nặng hạt hơn, cậu hò hét vui sướng như một cậu bé. Và rồi chính là khoảnh khắc ấy - khi cậu quay lại nhìn tớ, ánh mắt rạng rỡ như gương mặt của cậu vậy. Cậu nói, "Thôi nào Lara Jean."

Ngay sau khoảnh khắc ấy. Đó chính là lúc tớ nhận ra. Tớ yêu cậu, John Ambrose McClaren. Tớ thực sự yêu cậu. Đáng lẽ tớ phải yêu cậu trong cả những năm Trung học. Tớ nghĩ là cậu cũng sẽ yêu lại tớ. John, ước gì cậu đã không chuyển nhà! Thật không công bằng khi mọi người chuyển đi. Duờng như chỉ có bố mẹ mới được quyền quyết định và không ai có thể cừ nự gì chuyện đó. Tớ không được tham gia đã đành - vì tớ không phải là bạn gái cậu hay gì cả nhưng ít ra thì cậu cũng nên được có ý kiến mới phải.

Tớ đã hy vọng là ngày nào đó tớ sẽ được gọi cậu là Johnny. Một lần mẹ cậu đến đón cậu ở trường, và bọn tớ thì đang túm tụm trước cổng. Và vì cậu không nhìn thấy xe ô tô, nên mẹ cậu đã bấm còi và gọi to, "Johnny." Tớ

thích cách gọi đó. Johnny. Tớ đoán là một ngày nào đó bạn gái cậu cũng sẽ gọi cậu là Johnny. Cô ấy thật sự rất may mắn. Mà biết đâu cậu đang có bạn gái rồi. Nếu vậy thật, thì tớ mong cậu hãy nhớ rằng, ngày xưa ngày xưa ở Virginia đã có một cô gái phải lòng cậu.

Tớ sẽ chỉ nói ra điều này lần này thôi, vì chẳng lẽ nào cậu cũng chưa bao giờ biết điều đó.

Tạm biệt Johnny.

Thân mến

Lara Jean.

Tôi hét lên một tiếng thật to đến nỗi làm Jamie sủa inh ỏi. "Xin lỗi cún cưng," tôi thì thầm, rồi nằm ngửa ra trên gối.

Tôi không tin được là John Ambrose McClaren đã đọc lá thư đó. Tôi đã không nhớ là lá thư lại... trần trụi đến thế. Với quá nhiều... ham muốn. Trời đất, sao tôi lại là một cô gái với nhiều ham muốn vậy chứ. Thật kinh khủng! Một sự kinh khủng hoàn hảo! Tôi chưa bao giờ "trần trụi" theo nghĩa đen trước mặt một bạn khác giới, vậy mà bây giờ tôi lại cảm thấy như vậy. Tôi không dám nhìn về... bức thư, thậm chí là không dám nghĩ thêm nữa. Tôi trườn lên phía trước và nhét lá thư vào phong bì, giấu nó xuống dưới đệm để nó biến mất. Ra khỏi tầm mắt, ra khỏi tâm trí.

Nhưng một điều hiển nhiên là John sẽ không bao giờ có lại bức thư. Bây giờ tôi cũng đang nghĩ xem mình có nên viết thư trả lời cậu ấy nữa hay không. Bức thư cũ đã làm cho tâm trạng tôi hơi hơi thay đổi.

Tôi phải quên bức thư đi. Tôi đã khao khát John đến ngần nào. Tôi đã thật quả quyết, đã tuyệt đối tin tưởng rằng bọn tôi là của nhau. Kỷ niệm ấy làm cho tôi run lên; và thậm chí nó làm cho tôi cảm thấy mất thăng bằng và không chắc chắn tí nào hết. Như một con tàu bị buông neo. Sao ngày ấy

John có gì đặc biệt mà làm cô bé tôi lại có thể chắc chắn về tình cảm của mình đến vậy?

Và cũng thật lạ là trong thư tôi đã không hề nhắc đến Peter. Như lời tôi viết thì tôi bắt đầu thích John từ mùa Thu năm lớp Tám. Năm ấy tôi cũng đã thích Peter, như vậy chắc phải có khoảng giao thoa nào đó. Chuyện với Peter bắt đầu khi nào và lúc nào tình cảm tôi dành cho Ambrose kết thúc?

Và người biết điều này lại là người mà tôi không bao giờ có thể hỏi.

Con bé là người đã tiên đoán trước rằng tôi sẽ thích John.

Genevieve thường ngủ lại nhà tôi mùa Hè năm ấy. Allie chỉ được ngủ lại trong những dịp đặc biệt, nên thường chỉ có hai bọn tôi. Bọn tôi nói với nhau về các bạn trai và những chuyện xảy ra, rất chi tiết. "Đây sẽ là nhóm của bọn mình," con bé nói với tôi mà môi gần như không cử động. Đêm hôm đó bọn tôi đang đắp mặt nạ Hàn Quốc mà bà gửi, có tinh dầu, vitamin và những thứ kiểu spa. "Khi lên trung học thì tớ và Peter là một cặp, cậu và McClaren là một cặp, Chrissy và Allie có thể chia nhau Trevor. Chúng ta sẽ là những cặp đôi quyền lực."

"Nhưng tớ và John không thích nhau theo kiểu đó," tôi nói, không dám mở miệng to vì sợ rơi mặt nạ.

"Cậu sẽ," Gen nói, như thể đó là một điều đã được định trước. Và tôi đã tin vào Genevieve. Tôi đã từng luôn luôn tin Gen.

Nhưng giờ thì cả cặp đôi nào thành cả, trừ việc Genevieve và Peter đã từng là của nhau.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 31

Tôi và Lucas ngồi vắt chân trong sảnh, chia nhau một thanh kẹo dâu tây. "Cậu lấy đúng phần của cậu nhé," Lucas nhắc nhở khi tôi chuẩn bị cắn thêm một miếng.

"Tớ là người đã mua kẹo mà," tôi cự nự. "Lucas... cậu nghĩ là có phải là phản bội không nếu cậu viết thư cho ai đó? Không phải tớ nhé, tớ chỉ hỏi cho một người bạn."

"Không hề," Lucas nói. Rồi đột nhiên cậu nhướn mày. "Nhưng khoan đã, nhưng có phải là những bức thư tán tỉnh không?"

"Không!"

"Kiểu như thư cậu viết cho tớ không?"

Tôi nói "không" một cách vô cùng nhu mì. Lucas nhìn tôi theo kiểu Cậu qua mặt ai đấy hả. "Thế thì cậu không sao đâu. Vì cậu viết khá rõ ràng. Mà cậu đang viết thư cho ai vậy?"

Tôi lưỡng lự. "Cậu nhớ John Ambrose McClaren không?"

Lucas đảo mắt. "Tất nhiên là tớ có. Tớ đã thích cậu ấy hồi lớp Bảy."

"Còn tớ thì thích cậu ấy hồi lớp Tám."

"Dĩ nhiên rồi. Tất cả bọn mình đều thế. Hồi đấy ở trường chỉ có hai lựa chọn chính, hoặc thích John hoặc thích Peter. Giống như Betty và Veronica. Và tất nhiên, John là Betty còn Peter là Veronica." Lucas lấy hơi. "Cậu nhớ John từng nói lắp không?"

"Tớ có. Thật tình là tớ hơi buồn khi John không còn tật ấy nữa. Vì nó rất ngọt ngào và trẻ con. Cậu nhớ tóc cậu ấy có màu như màu bơ không? Như màu bơ tươi được đánh đều lên."

"Tớ thì thấy nó giống như dải lụa văng dưới ánh trăng. Mà giờ cậu ấy thế nào?"

"Tớ không biết... thật là lạ khi có một John tớ nhớ từ hồi cấp Hai, trong kỷ ức của tớ và có cả một John khác của thực tại."

"Thế hai cậu có từng đi chơi với nhau kể từ hồi đó chưa?"

"Ồ không, chưa bao giờ."

"Ra thế, thế nên cậu mới tò mò về cậu ấy."

"Tớ đâu có nói là tớ tò mò."

Lucas nhìn tôi. "Về cơ bản là cậu có. Và tớ không trách cứ gì cậu đâu, vì tớ cũng tò mò lắm."

"Chỉ là thấy thú vị khi nghĩ về điều đó thôi."

"Cậu thật may mắn," Lucas nói.

"May mắn sao?"

"May mắn là cậu có nhiều sự lựa chọn. Ý tớ là tớ chưa "come out", nhưng ngay cả khi thừa nhận chuyện gay, thì cũng chỉ có hai người khác

trong trường cũng gay mà thôi. Mark Weinberger, cái cậu mặt tròn như pizza, và Leon Butler." Lucas rùng mình.

"Leon thì có vấn đề gì?"

"Đừng ra vẻ bề trên thế. Tớ chỉ ước gì trường mình to hơn một chút. Vì chả có ai dành cho tớ ở đây cả." Lucas nhìn vào khoảng không một cách tâm trạng. Thịnh thoảng khi nhìn Lucas và quên đi rằng cậu ấy gay, tôi lại thích cậu như hồi xưa vậy.

Tôi chạm vào tay Lucas. "Một ngày khi cậu lớn lên ra ngoài thế giới rộng lớn kia, cậu cũng sẽ có vô vàn lựa chọn, thậm chí cậu không biết sẽ phải làm gì với chúng. Mọi người sẽ phải lòng cậu, vì cậu vô cùng điển trai và quyến rũ. Lúc ấy, cậu sẽ nhìn lại thời trung học chỉ như một tiếng nổ lép bép mà thôi."

Lucas mỉm cười, và trông cậu không còn vẻ tâm trạng nữa. "Kể cả thế thì tớ sẽ không quên cậu đâu."

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 32

"Nhà Pearce đã bán nhà," bố nói, gắp thêm salad vào đĩa cho Kitty.
"Chúng ta sẽ có hàng xóm mới trong vòng một tháng nữa."

Kitty hứng khởi. "Nhà họ có trẻ con không bố?"

"Bác Donnie nói họ đã về hưu hết rồi."

Kitty giả làm giọng nôn ọe. "Người già thật chán ngắt! Nhưng có lẽ họ sẽ có cháu nhỏ?"

"Bác ấy không nói gì nhưng bố không nghĩ thế. Và họ có lẽ sẽ dỡ ngôi nhà trên cây."

Tôi ngay lập tức dừng nhai thức ăn trong miệng. "Họ sẽ phá ngôi nhà ấy ấ ả?"

Bố gật đầu. "Bố nghĩ họ sẽ làm một cái vụng lâu."

"Một cái vụng lâu." tôi nhắc lại. "Bọn con đã chơi bao trò vui ở đó. Genevieve và con đã chơi trò Rapunzel nàng công chúa tóc vàng đến hàng giờ. Gen lúc nào cũng muốn làm công chúa, còn con thì ở dưới mặt đất và gọi với lên." Tôi ngừng lại để chỉnh giọng nói sang giọng Anh. "Rapunzel, Rapunzel cô ơi, cô hãy thả tóc xuống đây."

"Chị nói giọng gì đấy?" Kitty hỏi.

"Giọng Cockney(*), chị đoán thế. Sao? Không giống lắm hả?"

(*) Cockney là giọng phát âm của những người sống ở phía Đông London, thủ đô nước Anh. Đây là âm điệu phổ biến thứ hai trên đất nước này.

"Không đến nỗi."

"Ồ." Rồi tôi quay ra bố. "Khi nào họ sẽ dỡ ngôi nhà đó ạ?"

"Bố không rõ. Bố đoán là trước khi họ chuyển vào. Nhưng ai mà biết, được."

Có một lần tôi nhìn ra cửa sổ và thấy John Ambrose McClaren đang ở trên đó một mình. Cậu ấy ngồi một mình và đọc sách. Tôi chạy ra, cầm theo mấy lon nước ngọt cùng một quyển sách và bọn tôi đã ngồi đọc cả buổi chiều trên đó. Về sau thì có Peter và Trevor Pike cùng tới. Bọn tôi cất sách và chơi bài. Đó là giai đoạn tôi đang thích Peter mê mết, nên tôi không có cảm giác lãng mạn với John. Nhưng tôi vẫn nhớ cảm xúc của mình khi buổi chiều yên lặng của chúng tôi bị phá vỡ, rằng tôi đã ước được yên tĩnh đọc sách Cùng John.

***

"Bọn chị đã chôn một cái ống thời gian ở dưới ngôi nhà trên cây," tôi kể với Kitty khi đang bóp kem đánh răng ra bàn chải. "Genevieve, Peter, Chris, Allie, Trevor, chị và John Ambrose McClaren. Bọn chị định sẽ đào nó lên khi tốt nghiệp cấp Ba."

"Thế các anh chị phải tổ chức tiệc đào cái ống thời gian đó trước khi ngôi nhà bị dỡ đi," Kitty nói vọng ra từ góc bồn cầu. Em đang đi tè còn tôi thì đang đánh răng. "Chị có thể mời mọi người và nó sẽ là một sự kiện thú vị. Một cuộc khai quật."

Tôi nhổ bọt kem đánh răng. "Về lý thuyết là như vậy. Nhưng Allie đã chuyển đi, và Genevieve thì là một..."

"Một mù phù thủy."

Tôi cười khúc khích. "Đúng vậy, một mù phù thủy."

"Chị ấy thật đáng sợ. Em nhớ một lần hồi em còn bé, chị ấy đã khóa em trong tủ để khăn tắm. Kitty giặt nước và đứng lên. "Chị có thể tổ chức bữa tiệc nhưng đừng mời chị Genevieve. Hơn nữa, nếu chị mời bạn gái cũ của bạn trai chị thì cũng không hay ho lắm."

Kitty nói như thể có cả các chuẩn mực để mời khách tham dự, và như thể bữa tiệc phải quan trọng lắm. "Chị là người mở tủ đưa em ra," tôi nói và đặt bàn chải đánh răng xuống. "Em rửa tay đi."

"Em đang làm đây."

"Và nhớ đánh răng nữa nhé." Trước khi Kitty kịp mở mồm cãi lại, tôi nói luôn, "Đừng có nói là em đang định làm nhé, vì chị biết là em không định đánh răng đâu."

Kitty thường trốn không đánh răng trước khi đi ngủ.

***

Chúng tôi không thể để ngôi nhà cây bị phá đi mà không làm một lễ chia tay. Không thể để việc đó trôi qua lặng lẽ như thế. Chúng tôi đã hẹn sẽ quay lại đây. Tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc và sẽ lấy đó làm chủ đề - "ngày trở lại". Genevieve sẽ bị bai, rằng chuyện đó thật trẻ con, nhưng tôi không định mời cô ta, nên ai quan tâm Gen nghĩ gì. Sẽ chỉ có Peter, Chris, Trevor, và cả John nữa. Tôi phải mời John. Với tư cách bạn bè, tất nhiên chỉ là bạn bè thôi.

***

Hè năm ấy bọn tôi thường ăn gì nhỉ? Bim bim Cheez Doodles? Sandwich kem có vỏ quế luôn dính vào tay. Nước hoa quả của Hawaiian Punch hay Capri-Suns. John lúc nào cũng có bánh sandwich với bơ lạc và mút do mẹ cậu làm gói trong túi ziplock. Tôi chắc chắn sẽ phải chuẩn bị đầy đủ những thứ ấy cho bữa tiệc.

Gì nữa nhỉ? Hồi đó Trevor hay vác theo một chiếc loa xách tay. Bố cậu ấy là một fan cuồng nhạc Rock miền Nam nên mùa Hè năm ấy, Trevor cứ bật đi bật lại bài Sweet home Alabama, nhiều đến nỗi Peter đã không chịu nổi mà ném chiếc loa ra khỏi nhà cây và Trevor đã không nói chuyện với cậu ấy suốt mấy ngày. Trevor Pike tóc màu hạt dẻ, xoắn tít khi bị ướt; cậu mũm mĩm như hội con trai choai choai khác, ngay trước khi râu ria bắt đầu mọc rần rần và nhổ giò. Trevor lúc nào cũng kêu đói và luôn lờn vờn quanh tủ đồ ăn của mọi người. Nếu cậu ấy phải đi vệ sinh, thì khi quay lại cậu ấy phải vớ ngay cây kem hay quả chuối, hoặc bánh quy pho mát, bất cứ thứ gì trong tầm với. Trevor là bạn thân thứ hai của Peter sau John. Nhưng giờ thì họ cũng chẳng hay chơi cùng nhau nữa. Trevor thích chơi với mấy cậu ở đội đua xe. Chúng tôi cũng chẳng học chung lớp nào. Tôi thường học lớp nâng cao, cho học sinh giỏi, còn Trevor thì không phải là người thích học hành hay quan tâm tới điểm chác. Nhưng tính Trevor khá hay.

Tôi nhớ cái hôm Genevieve đến nhà tôi khóc inh ỏi, nói rằng sẽ chuyển nhà đi. Không xa lắm, Gen vẫn học cùng trường với bọn tôi; chỉ có điều nó sẽ không thể đạp xe hay đi bộ đến nhà tôi nữa. Peter đã rất buồn và cố an ủi Genevieve, ôm chặt con bé. Nhớ lại lúc đó, tôi đã thấy hai người họ mới người lớn làm sao, giống như một cặp đôi trưởng thành yêu nhau thực sự vậy. Rồi Chris và Gen cãi nhau về chuyện gì đó, cãi nhau to ấy. Tôi không nhớ lý do, hình như chuyện gì đó về bố mẹ bọn nó. Cứ mỗi khi bố mẹ hai đứa có vụ gì là y như rằng cả hai đủ thứ xích mích.

Rồi Genevieve cũng chuyển nhà đi, bọn tôi vẫn duy trì tình bạn, cho đến khoảng thời gian diễn ra buổi dạ hội khối Tám thì con bé nghỉ chơi với tôi luôn. Tôi đoán là không còn chỗ dành cho tôi trong cuộc sống của Genevieve nữa. Tôi đã tưởng Genevieve sẽ là bạn của tôi mãi mãi, như những người bạn dù trải qua chuyện gì cũng sẽ mãi là bạn. Nhưng mọi chuyện đã không diễn ra theo cách ấy. Giờ thì sau ba năm, quan hệ của bọn tôi còn tệ hơn giữa những người xa lạ. Tôi biết Genevieve chính là người đã quay đoạn video; tôi biết chính con bé đã gửi nó cho Anonybitch. Làm sao tôi có thể tha thứ được cho hành động đó?

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 33

Josh có bạn gái mới: Liza Booker, một cô gái trong câu lạc bộ truyện tranh của anh. Liza có mái tóc nâu xoăn, đôi mắt đẹp, ngực to và đeo niềng răng. Chị ấy là học sinh năm cuối như Josh và cũng thông minh như Josh. Tôi vẫn chưa thể tin được chuyện Josh lại sánh đôi cùng một cô gái khác mà không phải là Margot. Nếu đứng cạnh chị gái tôi thì đôi mắt đẹp và bộ ngực đầy của Liza Booker cũng chẳng là gì cả.

Gần đây tôi để ý có một chiếc xe lạ hay đậu trước cửa nhà Josh. Trong lúc ra lấy thư hôm nay, tôi bắt gặp Liza và Josh bước ra khỏi nhà, anh ấy dẫn Liza ra xe và hôn tạm biệt. Giống hệt như trước đây anh hôn chị Margot.

Tôi chờ đến khi Liza lái xe đi khỏi và Josh chuẩn bị bước vào nhà thì mới cất tiếng gọi. "Giờ anh và Liza là một cặp à?"

Josh quay người lại, ít nhất cũng còn tỏ vẻ xấu hổ. "Ừ, bọn anh đang qua lại. Chưa có gì nghiêm túc. Nhưng anh thích cô ấy." Josh bước lên trước vài bước.

Tôi không thể kìm được nên nói luôn, "Đúng là không thể hiểu khẩu vị của từng người. Ý em là, ai ngờ được anh lại chọn chị Liza thay vì Margot?" Rồi tôi bật ra một tiếng cười dẫn dỗi, khiến chính tôi cũng ngạc nhiên, vì tôi với Josh đang rất ổn - dù không được như xưa nhưng cũng ổn. Ý tôi cũng không phải chê bai gì Liza, người tôi thậm chí còn chả quen. Tôi

chỉ là nói thế vì chị gái tôi, vì những gì mà Josh và Margot đã có cùng nhau.

Josh từ tốn nói, "Anh không chọn cô ấy thay vì Margot và em biết điều đó. Bọn anh còn gần như không quen nhau cho đến hồi tháng Một."

"Được rồi, thế thì tại sao không phải là chị Margot?"

"Vì mọi việc đâu có xảy ra như anh muốn. Anh vẫn quan tâm đến Margot. Anh vẫn mãi mãi yêu cô ấy. Nhưng cô ấy đã đúng khi quyết định chia tay anh trước khi đi học. Níu kéo thêm chỉ làm cho mọi việc trở nên khó khăn hơn mà thôi."

"Nhưng chuyện đó không đáng để thử xem sao à? Ít nhất cũng để biết rằng có đến đâu không?"

"Thực ra chuyện bọn anh cuối cùng cũng sẽ kết thúc thế thôi, ngay cả khi Margot không đi Scotland chẳng nữa."

Mặt Josh đanh lại; cằm thu vào trong. Tôi biết là anh sẽ không nói thêm gì nữa. Cuối cùng thì đây cũng chẳng phải việc của tôi, không thực sự là chuyện của tôi. Đó là chuyện giữa anh Josh và chị Margot, và có lẽ chính Josh còn chưa hiểu hết.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 34

Chris xuất hiện trước cửa nhà tôi với mái tóc màu tím sẫm. Kéo mũ áo khoác ra, nó hỏi tôi, "Mày thấy tóc tao thế nào?"

"Cũng đẹp," tôi nói.

Kitty thì nhăn mặt, Trông như quả trứng Phục sinh.

"Tao làm vậy cốt để trêu tức mẹ tao." Nghe giọng Chris như thể con bé đang giấu giếm điều gì đó.

"Nhưng trông mày người lớn hơn đấy," tôi nói. Tôi với tay chạm vào mái tóc mới của Chris, cảm giác giống như là sờ vào sợi tổng hợp, kiểu như tóc của búp bê Barbie khí bị ướt.

Kitty lại thốt lên, Trông như bà nội, và tôi phải lờm em một cái.

"Trông chị tởm lắm hả?" Chris hỏi Kitty, cắn môi bối rối.

"Đừng nói mấy từ đấy trước mặt Kitty, nó mới mười tuổi thôi."

"Chị xin lỗi. Trông chị xấu lắm hả?"

"Vâng," Kitty thành thật. Cảm ơn Chúa vì Kitty luôn nói sự thật, kể cả những sự thật khó nghe nhất. "Sao chị không ra tiệm và để người ta làm cho chị?"

Chris luồn tay chải tóc. "Chị làm ở tiệm mà." Rồi nó lại thở hắt ra. "Vãi, ý tao là, tề thật. Có lẽ tao nên cắt một ít phần đuôi."

"Tao thì thấy tóc ngắn hợp với mày hơn," tôi nói. "Nhưng thật tình thì màu tím này cũng không quá tệ đâu, đẹp là khác. Màu giống như mặt trong vỏ sò í." Nếu như tôi cũng dũng cảm như Chris, tôi sẽ cắt tóc ngắn như Audrey Hepburn trong phim Sabrina. Nhưng vì nhát gan nên tôi không bao giờ dám làm thế. Hơn nữa, tôi sẽ lại ngồi tiếc nuối tóc đuôi ngựa, tóc tết hay tóc uốn.

"Được rồi. Thế thì tao sẽ để nguyên vài hôm xem sao."

"Chị nên dùng dầu xả nhiều vào, để xem nó có giúp làm mềm tóc hơn không," Kitty gợi ý, làm Chris nhìn con bé chăm chăm.

"Tao có mặt nạ dưỡng tóc Hàn Quốc của bà mua cho đấy," tôi nói, đặt tay lên vai Chris.

Hai bọn tôi đi lên tầng, và Chris vào phòng khi tôi đang lúi húi trong nhà tắm tìm lọ mặt nạ dưỡng tóc. Khi tôi quay vào phòng với cái lọ trên tay thì Chris đã xếp bằng trên sàn và lục lọi chiếc hộp màu xanh cổ vịt của tôi.

"Chris, đó là đồ riêng tư của tao mà."

"Nó chả đang mở toang hoác ra í!" Chris giơ lên quà Valentine của Peter, bài thơ của Peter viết tặng tôi. "Cái gì đây?"

Tôi nói tự hào, "Đó là bài thơ Peter viết tặng tao nhân ngày lễ tình yêu."

Chris trân trối nhìn xuống tờ giấy. "Cậu ta nói là cậu ta đã sáng tác nó à? Tên lừa đảo! Đây là thơ của Edgar Allan Poe mà."

"Không thể nào, chắc chắn là thơ của cậu ấy mà."

"Bài thơ này tên là Annabel Lee. Tao học ở lớp phụ đạo tiếng Anh hồi cấp Hai. Tao vẫn nhớ bài thơ này vì bọn tao đã đi tham quan Bảo tàng Edgar Allan Poe, và rồi đi thuyền trên sông, chiếc thuyền tên là Annabel Lee. Và bài thơ đã được đóng khung treo trong bảo tàng."

Tôi thật không thể tin nổi. "Nhưng... Peter nói là cậu ấy viết tặng tao."

Chris cười khoái chí. "Đúng là Kavinsky!" Thấy thái độ bất bình của tôi, Chris vớt vát, "Ờ thôi sao cũng được, ít ra thì cậu ta cũng nghĩ thế, phải không?"

"Trừ việc đó không thật sự là suy nghĩ của cậu ấy." Tôi đã hạnh phúc biết bao khi đọc bài thơ đó. Tôi chưa từng được ai viết tặng thơ tình. Và giờ thì bài thơ tình đầu tiên của tôi lại là tác phẩm đạo văn, một sự sao chép.

"Thôi mà y hạ hỏa đi nào. Tao nghĩ cậu ấy làm thế cũng đáng yêu, chứng tỏ cậu ta đang cố gây ấn tượng với mà y."

Đáng lẽ tôi phải biết đó không phải bài thơ của Peter chứ. Cậu ta ít khi đọc sách, sáng tác thơ lại càng không. "Ừ, thôi thì ít nhất cái vòng cổ cũng là đồ thật," tôi nói.

"Mày có chắc không?"

Tôi ném cho Chris cái nhìn cảnh cáo.

***

Trong cuộc gọi tối hôm đó, tôi đã sửa soạn để bắt Peter thú nhận về chuyện đạo thơ, ít nhất cũng phải giễu cậu ấy vài câu. Nhưng rồi bọn tôi lại bàn về trận đấu bóng vào thứ Sáu tới của Peter. "Cậu sẽ đến phải không?" Peter hỏi.

"Tớ muốn lắm. Nhưng tớ đã hứa với bà Stormy sẽ đến nhuộm tóc cho bà ấy tối hôm đó."

"Cậu không làm vào thứ Bảy được à?"

"Không được, vì bữa tiệc đào cái ống thời gian vào thứ Bảy mà. Với cả, bà Stormy có cuộc hẹn ngày hôm sau, nên tối thứ Sáu bọn tớ phải sửa sang tóc cho bà..." Lý do của tôi không thuyết phục lắm, nhưng tôi không muốn phải lái xe bốn mươi phút, đến một ngôi trường mà tôi chưa đến bao giờ. Hơn nữa là Peter đâu có cần tôi như bà Stormy.

Peter im lặng.

"Trận tới tớ sẽ đến, tớ hứa đấy," tôi nói.

Giọng Peter gần như vỡ òa, "Bạn gái của Gabe trận nào cũng đến. Cô ấy còn vẽ số áo của Gabe lên mặt trong tất cả các trận đấu. Và cô ấy thậm chí còn không học cùng trường với bọn mình."

"Cậu mới chơi tất cả bốn trận và tớ đến hai trận rồi còn gì." Tôi bắt đầu thấy bực mình. Tôi biết bóng vợt là sở thích của Peter nhưng công việc của tôi ở Belleview cũng quan trọng lắm. "À mà tớ đã biết bài thơ cậu tặng bố ngày lễ tình yêu không phải là do cậu viết. Mà đó là thơ của Edgar Allan Poe."

"Tớ chưa bao giờ nói là tớ sáng tác nó," Peter tự vệ.

"Có, cậu có. Cậu đã xử sự như thể chính cậu là người sáng tác vậy," tôi nói.

"Tớ không định làm như vậy, nhưng rồi tớ thấy cậu đã rất vui vì bài thơ. Ừ thì xin lỗi vì đã cố làm cậu vui vậy."

"À há! Tớ đã định nướng bánh quy chanh cho cậu vào hôm cậu đấu bóng. Nhưng bây giờ tớ không chắc nữa."

"Không sao. Nhưng tớ cũng không biết là liệu tớ có tham gia buổi tiệc với các cậu vào thứ Bảy được không, vì có lẽ tớ sẽ bị mệt sau trận đấu."

Tôi lo lắng. "Cậu nên tham gia." Đó là chỉ là một bữa tiệc nhỏ, và Chris thì không chắc có đến hay không. Nên nếu chỉ có tôi, Trevor và John thì nó không thể gọi là bữa tiệc được.

Peter hăng giọng. "Ồ, vậy thì tốt nhất là tớ sẽ có một ít bánh quy chanh trong tủ để đồ vào hôm trận bóng."

"Được thôi."

"Được thôi."

***

Ngày thứ Sáu, tôi mang theo bánh quy vừa nướng xong và vẽ lên mặt số áo của Peter. Và hiển nhiên điều này đã làm cậu ấy rất vui. Peter đã nhắc bóng tôi lên tung, miệng cười hớn hỡ. Sự phấn khích đó làm tôi cảm thấy hơi có lỗi vì đã không làm điều này sớm hơn thì thật ra để làm cậu ấy vui chẳng khó khăn gì với tôi. Giờ tôi đã nhận ra rằng chính những quan tâm nhỏ bé mới là điều giúp một mối quan hệ phát triển. Và tôi cũng nhận ra, phần nào đó, tôi nắm trong tay quyền lực có thể làm tổn thương Peter, đồng thời cả quyền lực khiến tình cảm hai đứa tốt hơn. Phát hiện này khiến tôi cảm thấy hơi chững chặc, nhói lên ở ngực, một cảm giác lạ lùng mà tôi không giải thích được.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 35

Tôi đã lo rằng trời quá lạnh để bọn tôi tổ chức bữa tiệc trên nhà cây. Nhưng nhiệt độ bất ngờ ấm lên và bố lại bắt đầu điệp khúc về Biển đổi khí hậu trước khi bị tôi và Kitty ùn ra ngoài.

Sau khi bố đi khỏi, tôi vào gara lấy một chiếc xẻng đào đất. Đất khá cứng, nên tôi phải loay hoay một lúc mới vào nhịp. Cuối cùng tôi cũng đào trúng một vật kim loại. Cái ống thời gian bé như cái hộp giữ nhiệt mang đi picnic, hay một phích cái đựng cà phê kiểu hiện đại. Theo thời gian, lớp vỏ kim loại bên ngoài đã bị ăn mòn, nhưng nó trông cũng không đến nỗi quá tệ so với ngần ấy năm nằm dưới đất. Tôi nhặt cái ống lên, và mang vào cọ trong bồn rửa. Giờ nó đã sáng choang trở lại.

Đến gần trưa, tôi bỏ vào cái túi mua đồ siêu thị một ít sandwich kem, nước hoa quả Hawaiian Punch, bim bim Cheez Doodle, rồi mang ra chỗ nhà cây. Đang băng qua sân nhà Pearce, linh kinh với túi đồ ăn, loa và điện thoại, thì tôi nhìn thấy John Ambrose McClaren đứng phía trước nhà cây, khoanh tay quan sát nó. John luôn dễ dàng bị nhận ra từ phía sau nhờ mái tóc vàng.

Tôi đơ ra, bỗng dừng cảm thấy hơi hộp và bối rối. Tôi đã nghĩ khi John đến thì Peter hoặc Chris đã có mặt và điều đó sẽ xua tan cảm giác kỳ quặc. Nhưng không được may mắn như thế!

Tôi đặt đồ đạc xuống và tiến lại gần John, định vỗ nhẹ vào vai cậu ấy. Nhưng John đã quay lại trước khi tôi kịp hành động. "Xin chào!" tôi nói.

"Chào cậu!" John nhìn tôi một lúc. "Là cậu thật đấy hả?"

"Chính là tớ đây."

"Bạn viết thư của tớ, cô nàng thích lãng tránh Lara Jean Covey, người đã xuất hiện ở buổi Mô phỏng Liên Hợp Quốc và biến mất tiêu mà không thèm chào một câu đây à?"

Tôi tự cắn vào má. "Tớ chắc chắn là đã chào cậu mà."

John nói giọng trêu chọc. "Không, tớ lại chắc chắn là cậu đã không chào tớ. "

Cậu ấy nói đúng: Tôi đã không chào John. Hôm ấy tôi đã rất bối rối. Giống như lúc này vậy. Đó hẳn là cảm xúc khi thật sự đứng trước một người đã lớn hơn rất nhiều, nhưng không thực sự là trưởng thành, trong khi đã quen với những ký ức khi cả hai còn bé. Chưa kể giữa chúng tôi còn bao năm xa cách và những lá thư. Tất cả khiến tôi không biết cư xử thế nào cho phải.

"Được rồi. Mà cậu trông... cao hơn." John không chỉ "trông" cao hơn. Giờ khi có thời gian nhìn cậu ấy kỹ, tôi nhận thấy nhiều điều hơn. Với mái tóc vàng nhạt, làn da trắng và đôi má hồng, John trông giống như con trai một bác nông dân người Anh. Nhưng vì cậu ấy gầy, nên giống một cậu con trai nhạy cảm trốn bố ra chuồng gia súc đọc sách. Nghĩ đến đó tôi chột mím cười, và John thì nhìn tôi tò mò nhưng không hỏi tại sao.

Với một cái gật đầu, John nói, "Cậu thì trông... hết như ngày xưa. "

Hừm, hết như xưa là xấu hay tốt đây? "Thật thế hả?" tôi kiễng chân lên. "Tớ nghĩ ít nhất cũng phải cao hơn hai centi so với hồi lớp tám đấy." Và cả ngực tôi cũng có to ra chút ít, dù không nhiều. Nói thế thôi chứ tôi cũng không muốn John nhận ra thay đổi này.

"Không, cậu trông giống hệt như trong trí nhớ của tớ." Nói rồi John vươn tay ra. Tôi tưởng là để ôm lấy tôi nhưng cậu chỉ đỡ túi đồ cho tôi. Tôi đã hơi giật mình nhưng may là Josh không để ý thấy. "Cảm ơn cậu đã mời tớ."

"Cảm ơn cậu đã tới mới đúng."

"Cậu muốn tớ xách đồng hồ này cho cậu không?"

""Tất nhiên rồi," tôi nói.

John cầm túi đồ ăn và nhìn vào trong. "Oa, toàn những món ăn vặt ngày xưa! Sao cậu không trèo lên trước rồi tớ chuyền qua cho." Và tôi đã làm thế: Tôi trèo lên thang trước, John trèo sau tôi, rồi tôi cúi xuống, đưa tay ra đón lấy túi đồ.

Nhưng được nửa thang, John dừng lại, nhìn tôi và hỏi, "Thế cậu vẫn giữ kiểu tết tóc đáng yêu này đến tận bây giờ à?"

Tôi chạm tay vào bím tóc. Thì ra đó là ấn tượng của cậu ấy trong tất cả những đặc điểm của tôi. Khi tôi còn nhỏ, Margot thường là người tết tóc cho tôi. "Cậu nghĩ nó đáng yêu à?"

"Ừ, như là... một chiếc bánh mì(*) loại đắt tiền vậy."

(*) Ở nước ngoài có hai loại bánh mì to, ở mặt trên có hình các bím tết như tóc.

Tôi cười vang. "Bánh mì?"

"Ừ. Hay là như công chúa tóc dài Rapuzel. "

Tôi nằm sấp xuống sàn, gập người ở thành sàn gỗ, giả vờ thả tóc ra cho John trèo lên. John trèo lên đến hết thang, chuyền qua cho tôi túi đồ, nhăn nhó nhìn tôi và giật nhẹ bím tóc tôi. Tôi vẫn nằm yên nhưng cảm giác

như có một dòng điện chạy vụt qua. Tôi chợt cảm thấy háo hức nghĩ về những thế giới đang sắp hòa vào nhau này: Quá khứ và hiện tại, người bạn qua thư và bạn trai, trong ngôi nhà cây này. Đáng lẽ ra tôi phải nghĩ ra những chuyện này từ trước. Đáng này tôi chỉ chăm chăm nghĩ đến cái ống thời gian, đến mấy thứ đồ ăn vặt, ý tưởng của bữa tiệc, rằng hội bạn cũ gặp lại để làm một việc đã hứa với nhau. Và bây giờ, chúng tôi đang có mặt ở đây, như những gì đã định.

"Mọi việc ổn cả chứ?" John hỏi, giơ tay ra kéo tôi đứng lên.

Tôi lờ đi không nắm tay cậu. Tôi sợ lại bị "giật điện" lần nữa. "Mọi việc rất tuyệt," tôi nói vui vẻ.

"Mà cậu vẫn chưa đưa lại cho tớ bức thư nhé," John nói. "Cậu đã phá vỡ lời thề 'sắt đá'."

Tôi cười ngượng nghịu. Tôi đã hy vọng John sẽ không nói gì về chuyện này. "Mấy thứ tớ viết ra thật là mất mặt. Tớ không chịu nổi ý nghĩ ai đó đọc chúng."

"Nhưng tớ đọc rồi mà." John nói.

May mắn cho tôi là đúng lúc này thì Chris và Trevor Pike đến và cắt ngang câu chuyện về lá thư. Hai đứa lôi ngay đồ ra bóc ăn. Trong khi đó Peter lại đến muộn. Tôi nhắn tin nhắc, Tốt hơn là cậu đang trên đường đến. Và liền sau đó Đừng nhắn lại nếu cậu đang lái xe. Nguy hiểm.

Khi tôi đang nhắn dở thì Peter ló đầu qua cửa và trèo vào trong. Tôi đã định ôm lấy Peter thì chợt nhìn thấy Genevieve phía sau cậu ấy. Người tôi lạnh toát.

Ánh mắt tôi chuyển từ Peter sang Genevieve. Con bé đi lướt qua tôi rồi chạy ra ôm chầm lấy John. "Johnny!" tiếng Gen the thé, và John cũng

bật cười lớn. Tôi quặn cả ruột vì ghen tức. Chẳng lẽ cậu con trai nào cũng bị cô ta mê hoặc sao?

Khi Genevieve đang ôm John, Peter nhìn tôi với ánh mắt van xin. Cậu ấy lăm bắm, Cậu đừng cẩu nhé, và chấp tay như đang cầu nguyện. Tôi cũng mấp máy, Quỷ tha ma bắt cậu đi, và Peter nhăn mặt. Tôi chưa bao giờ nói ra miệng là không mời Genevieve, nhưng tôi nghĩ điều đó là rõ ràng. Rồi tôi tự nhủ, Khoan đã nào. Họ đến đây cùng nhau, hai người ấy. Peter đã ở cùng Gen mà không hề nói với tôi một lời, và rồi cậu ấy mang cô ta đến đây, đến đây, nhà của tôi. Ngôi nhà cây đặc biệt của hàng xóm tôi. Cô ả đã xúc phạm, đã làm tôi tổn thương.

Rồi John và Peter ôm lấy nhau, đập tay, vỗ vào lưng nhau, như những người bạn cựu chiến binh hay anh em đi lạc lâu ngày gặp lại. "Lâu quá rồi nhé anh bạn," Peter nói.

Genevieve đã nhanh nhẩu cởi khóa áo khoác kiểu bomber và tìm một chỗ thoải mái. Như vậy là tôi không còn có cơ hội tống Peter và Genevieve ra khỏi bữa tiệc nữa rồi. "Chào chị Chrissy," cô ta ngọt nhạt, nở nụ cười khi ngồi xuống sàn. "Tóc đẹp đấy!"

Chris lờm Genevieve. "Em có việc gì ở đây?" Tôi muốn ôm hôn Chris vì đã nói ra điều đó - tôi yêu con bé.

"Peter và em đi với nhau, và cậu ấy kể về bữa tiệc hôm nay " Bỏ hẳn áo khoác ra, Genevieve nói với tôi, "Tớ đoán thư mời của tớ lẫn trong hòm mail."

Tôi không trả lời, vì tôi biết nói gì đây trước mặt tất cả mọi người? Tôi chỉ kéo đầu gối vào ngực. Lúc này đây khi ngồi cạnh cô ta, tôi mới nhận ra ngôi nhà cây này đã trở nên bé nhỏ thế nào, chẳng đủ chỗ để duỗi chân duỗi tay, và hội con trai giờ đã cao lớn hết rồi. Ngày xưa bọn tôi, cả con trai lẫn con gái, đều nhang nhác nhau.

"Trời ơi, chỗ này hóa ra bé thế thôi à?" Genevieve nói với mọi người. "Hay là tại bọn mình giờ đã lớn hết cả rồi?" Gen cười. "Chỉ trừ có cậu thôi, Lara Jean. Cậu thì vẫn bé hạt tiêu." Cô ta nói giọng ngọt ngào. Như sữa đặc có đường. Ngọt và đặc quánh.

Tôi cũng diễn với cô ả. Tôi sẽ không để cô ta đắc ý.

John đảo mắt. "Vẫn là Gen ngày xưa." Cậu ấy nói khô khốc, vẻ chán nản, còn cô ta lại nhăn mũi cười điệu đà, như thể đó là một lời khen. Nhưng John đã nhìn sang phía tôi, nhướn một bên lông mày ra vẻ mỉa mai, và chỉ thế thôi cũng khiến tôi thấy tốt hơn nhiều. Nói cho cùng thì sự có mặt của Genevieve cũng làm cho nhóm bọn tôi đủ bộ như xưa. Cô ta có thể lấy bất cứ thứ gì mà cô ta đã bỏ vào cái ống kia, và chuyện giữa chúng tôi kể như xong.

"Trev, ném cho tớ một miếng sandwich kem lạnh đi," Peter nói, rồi ngồi xuống giữa tôi và Gen. Mọi người xung quanh cũng dành cho cậu một chỗ để duỗi chân vào giữa vòng tròn.

Tôi gạt chân Peter lệch sang một bên để đặt cái ống thời gian vào giữa. "Nó đây. Tất cả những kỷ vật quý giá của chúng ta hồi lớp Bảy." Tôi cố nạy cái vỏ nhôm bên trên nhưng có vẻ như nó bị kẹt từ bên trong. Tôi luôn móng tay vào khe nắp hộp nhưng không tài nào cậy ra được. Tôi quay sang nhìn Peter thì cậu ấy đang mài mê ngọam cây kem, thế nên John nhóm dậy và giúp tôi cậy cái nắp ra. Người cậu ấy thoang thoang mùi xà bông gỗ thông. Tôi thêm chi tiết này vào danh sách những điều mới mẻ về cậu ấy.

"Thế giờ bọn mình sẽ làm gì với nó?" Peter nói, miệng đầy kem. "Bọn mình đổ hết ra đi."

Tôi đã nghĩ đến tình huống này từ trước. "Tớ nghĩ là bọn mình nên lấy từng thứ ra một. Giống như khi lễ mở quà vào buổi sáng sau Giáng sinh, chúng mình có thể kéo dài cuộc vui.

Gen trườn người lên phía trước để tham gia. Không thèm nhìn sang cô ta, tôi cho tay vào trong cái ống và kéo ra vật đầu tiên mà tôi chạm vào. Cảm giác thật thích thú, tôi không nhớ tôi đã nhét vật gì vào đó. Nhưng giờ thì tôi nhận ra ngay lập tức mà không cần phải nhìn xuống tay mình. Đó là chiếc vòng tình bạn mà Genevieve đã làm cho tôi trong giờ học thủ công hồi lớp Năm. Một chiếc vòng tết họa tiết chữ V màu hồng, trắng và xanh nhạt. Tôi cũng làm một chiếc cho Gen, nhưng màu tím vàng. Cô ta chắc hẳn cũng không nhớ. Khi tôi nhìn sang Gen, mặt cô ta trống rỗng, vẻ không biết nó là gì.

"Đây là cái gì?" Trevor hỏi.

"Nó là của tớ," tôi nói. "Đó là... đó là một chiếc vòng tay mà tớ từng đã đeo."

Peter chạm giày vào chân tôi. "Mấy thứ dây dợ này mà cậu bảo là vật quý báu nhất của cậu sao?" Peter trêu tôi.

John vẫn quan sát tôi. "Cậu đã thường xuyên đeo nó," John nói. John thật ngọt ngào vì kể cả điều này cậu ấy vẫn nhớ.

Một khi điều gì đó đã thành thói quen, đáng lý ra không nên từ bỏ nó. Nhưng tôi đã hy sinh chiếc vòng tình bạn của tôi, nhét nó vào cái ống thời gian, vì tôi đã quá yêu chiếc vòng ấy. Phải chăng vì điều này mà tình cảm của tôi và Gen trở nên tệ hại? Chiếc vòng chính là lời nguyện của tình bạn của chúng tôi chẳng? "Đến lượt cậu," tôi nói với John.

John cho tay vào cái ống và kéo ra một quả bóng chày.

"Nó là của tớ," Peter reo lên. "Quả bóng đó tớ giữ lại sau cú "homerun" thành công trong trận bóng chày ở Công viên Claremont(*)." John ném quả bóng qua cho Peter, và Peter nhanh tay chụp lấy nó. Mân mê kiểm tra lại quả bóng, Peter nói, "Các cậu thấy không, tớ còn ký tên và ghi ngày hôm đấy nữa."

(*) Claremont Park là một công viên giải trí ở quận Bronx, thành phố New York.

"Tớ nhớ hôm đó," Gen nghiêng đầu nói. "Cậu đã chạy ra khỏi sân bóng và hôn tớ trước mặt mẹ cậu. Cậu nhớ không?"

"Ừm... tớ không nhớ lắm," Peter lẩm bẩm. Peter nhìn xuống quả bóng, rồi xoay nó trên tay như thể bị quả bóng làm cho mất hồn. Tôi thật không tin nổi Peter, thật không thể tin nổi.

"Thật khó xử quá," Trevor nói với giọng cười vang.

Rồi với một giọng mềm mại, như thể không có ai ở xung quanh, Genevieve nói với Peter, "Tớ giữ nó được không?"

Tại Peter ửng đỏ. Peter nhìn tôi, vẻ hoảng loạn. "Covey, cậu muốn giữ nó không?"

"Không," tôi nói quả quyết, không thèm nhìn cả hai người họ. Tôi vơ vội một gói bim bim Cheez Doodles và nhét đầy một miệng. Tôi đang giận điên người nên nếu không tống đầy bim bim vào miệng, tôi sẽ hét vào mặt Peter.

"Ok, vậy thì tớ sẽ giữ nó vậy," Peter nói, nhét quả bóng vào túi áo khoác. "Owen có lẽ sẽ muốn giữ nó. Xin lỗi nhé, Gen." Rồi Peter cho tay vào trong ống, sục sạo, và lôi ra một chiếc mũ bóng chày đã cũ. Orioles(*). Rồi Peter nói như hét, "McClaren, xem tớ tìm thấy gì này!"

(*) Baltimore Orioles là tên một đội bóng chày nhà nghề của Mỹ được thành lập ở bang Maryland vào năm 1901.

Một nụ cười thắp lên trên mặt John như bình minh đang lên. John nhận chiếc mũ từ Peter và đội nó lên, từ từ chỉnh lại cái mai.

"Đây chính là một tài sản có giá nhất của cậu," tôi nói. John cũng đã từng đội nó rất thường xuyên. Có lần tôi xin bố mua cho một chiếc áo phông của Orioles, vì muốn gây ấn tượng với John. Tôi mặc nó mấy lần nhưng tôi nghĩ là John đã không để ý. Rồi nụ cười tôi nhạt đi khi tôi thấy Genevieve đang nhìn tôi. Ánh mắt bọn tôi chạm nhau, có gì đó trong ánh mắt của con bé làm tôi cảm thấy sờ sợ. Rồi con bé nhìn ra chỗ khác; và cười một mình.

"Đội Orioles chán phèo!" Peter nói, dựa vào tường để với lấy một chiếc bánh sandwich kem.

"Cho tớ một cái nào," Trevor nói.

"Xin lỗi nhưng đây là cái cuối cùng," Peter nói và cắn vào miếng bánh.

John bắt gặp ánh mắt tôi và nháy mắt lại. "Vẫn là Kavinsky ngày nào," John nói còn tôi thì cười. Tôi biết là cậu ấy đang nghĩ về bức thư giữa hai đứa.

Peter cười ngoác miệng với John, và nói, "Ồ cậu cậu đã hết nói lắp."

Tôi điếng cả người. Sao Peter lại có thể vô ý thế? Hồi cấp Hai chưa ai trong bọn tôi dám nói về tật nói lắp của John. Vì John lúc nào cũng xấu hổ vì nó. Nhưng vui vẻ cười và nhún vai, John nói, "Tớ đã sửa được tật đó hồi lớp Tám nhờ tham gia lớp sửa tật giọng nói với cô Elaine." John thật tự tin!

Peter chớp mắt, và tôi biết là Peter đang bất ngờ lắm. Peter bắt đầu nhận ra trước mặt cậu là một John hoàn toàn mới. Peter đã từng là "đại ca", John thường theo ý cậu ấy. Nhưng Peter có thể vẫn như xưa, còn John thì đã thay đổi. Giờ Peter lại có vẻ lép vế hơn.

Tiếp đến là Chris. Con bé lấy ra một chiếc nhẫn đính ngọc trai. Nó là của Allie, món quà dì con bé tặng vào lễ Kiên Tín(*) của con bé. Con bé đã

rất quý chiếc nhẫn. Tôi sẽ gửi nó lại cho Allie. Trevor kéo tiếp ra một món đồ của cậu ấy, một tấm thẻ có hình của một vận động viên bóng chày. Genevieve là người lấy được món đồ của Chris, một phong bì có tờ 20 đô la bên trong.

(*) Lễ Kiên Tín (tiếng Anh: confirmation) là một lễ nghi của Thiên Chúa giáo. Lễ này thường được thực hiện cho các con chiên ở lứa tuổi thiếu niên, 7 đến 9 tuổi, để ban phước lành và can đảm cho người đó. Ở các gia đình Thiên Chúa giáo, lễ Kiên Tín có vai trò quan trọng cho đức tin của con cái họ, và thường được tổ chức ở nhà thờ sau đó là tiệc mời các thành viên trong gia đình và họ hàng.

"Yes!" Chris hét lên. "Mình đúng là thiên tài." Và chúng tôi đánh tay high-five.

"Thế đồ của cậu đâu Gen?" Trevor hỏi.

Cô ta nhún vai. "Có lẽ là tớ không để gì vào bên trong đó cả."

"Có, cậu có," tôi nói, xoa xoa tay để rơi bột bánh bánh bim bim bị dính. "Cậu đã có mặt ở đó ngày hôm ấy." Tôi vẫn nhớ là hôm ấy cô nàng dẫn đo chọn giữa một bức ảnh chụp cùng Peter và bông hồng Peter tặng sinh nhật. Nhưng tôi không tài nào nhớ cuối cùng Gen đã để món gì.

"Ồ, không có gì bên trong cả, nên tớ đoán là tớ đã không cất gì. Sao cũng được."

Tôi nhìn lại để kiểm tra. Quả thật là bên trong đã không còn gì.

***

"Các cậu nhớ bọn mình đã từng chơi trò Assassins thế nào không?" Trevor nói, tay cố rút những giọt nước quả cuối cùng từ hộp Capri Sun.

Ôi, tôi nhớ là tôi đã rất thích chơi trò này. Tên của người chơi được viết ra giấy và để vào một cái mũ; mỗi người phải bốc lấy một tờ giấy, và tên người được viết trên giấy chính là mục tiêu cần bị tiêu diệt; khi bạn đã tiêu diệt được mục tiêu, thì bạn phải tiêu diệt tiếp mục tiêu của người vừa bị tiêu diệt. Như vậy, trò chơi đòi hỏi vô số tính toán lén lút và ẩn náu. Một lần chơi có thể kéo dài đến mấy ngày.

"Tớ đã là góa phụ đen," Genevieve nói. Cô ta làm điệu rung rung vai với Peter. "Tớ đã thắng nhiều hơn tất cả mọi người."

"Xin cậu," Peter nói giọng giễu cợt. "Tớ mới thắng nhiều."

"Cả tớ cũng vậy mà," Chris thêm vào.

Rồi Trevor chỉ vào tôi, "L'il J, cậu là người chơi tệ nhất. Tớ không nghĩ là cậu đã thắng lần nào hết."

Tôi làm mặt méo. L'il J. Tôi đã quên biệt danh mà Trevor vẫn thường gọi tôi. Và cậu ấy cũng nói đúng, rằng tôi chưa bao giờ thắng. Thậm chí là một lần. Một lần tôi đã gần tới đích thì chị Margot lại kéo tôi đến buổi tập bơi của Kitty. Tôi nghĩ mình sẽ an toàn vì lúc đó cũng muộn rồi. Tôi đã rất gần với chiến thắng, tôi đã gần như cảm nhận được nó.

Tôi bắt gặp Chris đang nhìn tôi. Tôi nghĩ là con bé cũng nhớ những ngày xưa của bọn tôi. Con bé nháy mắt, và tôi nhìn nó một cách chua cay.

"Lara Jean không có bản năng sát thủ," Genevieve nói, mắt nhìn xuống móng tay.

Tôi nói, "Chúng ta không thể đều là góa phụ đen."

"Đúng vậy," cô ta nói, còn tôi thì nghiêng răng.

John nói với Peter, "Có nhớ cái lần tớ chắc mẫm đã tóm được cậu, và tớ đã đứng nấp ở phía sau xe của bố cậu lúc bác chở cậu đến trường. Nhưng bố cậu lại ra trước, chứ không phải cậu. Và tớ đã làm cho bố cậu chết khiếp, và cả tớ và bố cậu đều hét váng lên?"

"Rồi bọn mình đều bị loại khi Trevor đến cửa hàng của mẹ tớ với một chiếc mặt nạ trượt tuyết," Peter cười nghiêng ngả.

Mọi người đều cười to trừ tôi. Tôi vẫn đang quanh quẩn với suy nghĩ về bản năng sát thủ của Genevieve.

Trevor thì cười đến mức không nói nổi nữa. "Mẹ cậu đã định gọi cảnh sát!" Trevor cố thều thào vài từ.

Peter thúc chân tôi bằng chân của cậu ấy. "Bọn mình phải chơi lại trò ấy."

Peter đang cố làm tôi vui, nhưng tôi vẫn chưa nguôi giận với Peter, nên tôi chỉ nhún vai lấy lệ. Tôi ước gì tôi đã không cáu với Peter, vì tôi muốn chơi Assassins lắm. Tôi cũng muốn chứng tỏ mình có "bản năng sát thủ", rằng tôi không phải là một sát thủ thảm hại.

"Chúng mình nên chơi lại trò này," John nói. "Vì ngày xưa yêu dấu." John đã bắt được ánh mắt tôi. "Trận chiến cuối cùng, Lara Jean."

Tôi mỉm cười.

Chris nhú mày. "Mà người thắng cuộc sẽ được gì nhỉ?"

"Ồ... chẳng có gì," tôi nói. "Chỉ là để vui thôi." Trevor làm mặt ngờ ngác.

"Phải có giải thưởng gì chứ," Genevieve nói. "Không thì chơi làm gì?"

Tôi nhẩm tính. Thế giải thưởng có thể là gì? "Một đôi vé đi xem phim? Một chiếc bánh nướng theo yêu cầu của người thắng cuộc?" Tôi nói. Không ai nhúc nhích động đậy gì.

"Bọn mình có thể đóng góp mỗi người 20 đô la," John nói. Tôi nhìn John cảm kích, và cậu ấy cười lại với tôi.

"Không, phần thưởng bằng tiền thì chán lắm," Genevieve nói, đuổi người ra như một chú mèo.

Tôi đảo mắt. Ai thèm cô ta đóng góp chứ? Tôi thậm chí còn không mời cô ta tham gia hôm nay.

Trevor nảy ra ý tưởng, "Thế hay là người thắng cuộc sẽ được ăn sáng trên giường hằng ngày trong vòng một tuần thì sao? Thứ Hai ăn pancakes, thứ Ba ăn trứng omelet, thứ Tư ăn bánh xốp,... Bọn mình có 6 người, vì thế..."

Genevieve rùng mình nói, "Nhưng tớ không ăn sáng." Cả lũ bọn tôi phản đối.

"Thế sao cậu không đề đạt gì đó thay vì gạt hết ý kiến của mọi người đi," Peter nói. Tôi giấu miệng vào bím tóc cười.

"Ok." Genevieve nghỉ một phút, rồi cười. Có vẻ như Gen đã có một ý tưởng ra trò. Tôi cảm thấy hơi lo lắng. Ra vẻ từ tốn, con bé nói, "Người thắng cuộc sẽ được đáp ứng một mong muốn."

"Từ ai?" Trevor hỏi. "Từ tất cả mọi người?"

"Từ bất kỳ ai trong số những người tham gia."

"Từ từ đã," Peter chen ngang. "Tóm lại chúng ta định ký kết gì ở đây?"

Genevieve nhìn Peter hài lòng. "Một lời ước, và cậu phải đảm bảo thực hiện nó." Con bé trông như một nữ hoàng bóng tối.

Mắt Chris hơi mơ màng khi nói, "Điều ước gì cũng được à?"

"Phải là một điều hợp lý," tôi nói vội mà không suy nghĩ. Vì tôi biết, ai trong bọn tôi cũng đang muốn chơi lại trò đó.

"Nhưng lý do thì chủ quan lắm," John nói.

"Về cơ bản, ví dụ như Gen không thể ép Peter làm 'chuyện ấy' lần cuối," Chris nói. "Đó có phải là điều mọi người đang nghĩ không?"

Người tôi cứng đờ. Tôi đã không hề nghĩ đến khả năng ấy. Giờ thì tôi lo lắng.

Trevor ôm bụng cười và bị Peter huých vào người. Genevieve thì lắc đầu, "Chị thật kinh, Chrissy."

"Chị chỉ nói điều mà mọi người đang nghĩ thôi mà!"

Nhưng lần này tôi cũng không để ý câu nói của Chris. Điều tôi muốn là cả bọn được chơi trò chơi lần nữa và tôi sẽ thắng. Một lần trong đời, tôi muốn đánh bại Genevieve.

Tôi có một chiếc bút nhưng không có tờ giấy nào, nên John xé hộp sandwich thành từng miếng nhỏ. Bọn tôi lần lượt ghi tên mình vào những mảnh giấy. Rồi ai nấy thả tên mình vào cái ống cỡ máy thời gian giờ đã rỗng. Tôi lắc đều lên, rồi lần lượt đưa cho mọi người bốc. Tôi bốc cuối cùng. Hồi hộp lấy mảnh bìa, ép vào ngực, tôi mở nó ra.

JOHN.

Thế đấy, thế đấy, câu chuyện đang thêm phần phức tạp. Tôi quan sát Peter dò xét. Peter đang cẩn thận nhét miếng bìa vào túi quần bó. Xin lỗi

cậu nhé, nhưng tớ sẽ cho cậu biết tay! Rồi tôi đưa mắt nhìn mọi người xung quanh xem có manh mối liệu ai có tên tôi, nhưng ai nấy đều cố gắng giữ mặt lạnh tanh.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 36

Những quy định của trò chơi là: Nhà là nơi an toàn. Trường học cũng an toàn nhưng bãi đỗ xe của trường thì không. Chỉ cần bạn bước chân ra khỏi cửa xe, bạn sẽ trở thành con mồi. Và nếu bị chạm vào người bằng hai tay, coi như bạn đã bị tiêu diệt, và không được chơi nữa.

Và nếu bạn bội ước, cuộc đời của bạn sẽ phải trả giá. Quy định cuối cùng này là do Genevieve đề ra. Nó làm cho tôi thấy run lên vì sợ. Cả Trevor Pike cũng vậy. Cậu nói, "Con gái thật đáng sợ."

"Không, con gái nhà này mới đáng sợ," Peter nói, chỉ trỏ Chris và Genevieve. Cả hai cùng cười, trông họ đúng là có vẻ giống nhau. Rồi Peter nhìn sang tôi, nói với giọng đầy hy vọng, "Cậu thì không đáng sợ tẹo nào. Cậu rất ngọt ngào, đúng vậy không?" Nó làm tôi đột nhiên nhớ đến câu nói của bà Stormy. Cháu phải làm sao để cậu ta không thể chắc chắn về cháu. Peter hiểu rất rõ về tôi. Chắc chắn như hiểu bản thân cậu ấy vậy.

"Tớ có thể trở nên đáng sợ chứ," tôi nói nhẹ nhàng, làm mặt Peter tái lại. Rồi tôi nói với mọi người, "Nhưng bọn mình hãy chơi thoải mái vui vẻ thôi."

"Ồ, sẽ như thế," John trấn an tôi. Rồi cậu đội chiếc mũ Orioles lên đầu, chỉnh lại mai, và tuyên bố, "Cuộc chơi bắt đầu." Ánh mắt tôi và John chạm nhau. "Nếu cậu nghĩ tớ đã nói rất cừ ở Mô phỏng Liên Hợp Quốc, hãy chờ xem khả năng Truy tìm khủng bố(*) của tớ."

(*) Zero Dark Thirty, bộ phim Truy tìm khủng bố Osama Bin Laden, năm 2006, của Mỹ.

Tôi tiễn mọi người ra tận xe ô tô. Tôi nghe Peter nói với Genevieve đi về với Chris, làm cho hai chị em họ cự nự. "Hai cậu thống nhất với nhau nhé" Peter nói, "Tớ còn phải đi chơi với bạn gái tớ."

Genevieve trợn trừng mắt, còn Chris thì lẩm bẩm, "Thôi được rồi." Rồi con bé quay ra nói với Genevieve, "Lên xe thôi."

Khi Chris lái xe ra khỏi sân, John mới hỏi Peter, "Ai là bạn gái của cậu?" Bụng tôi quặn lại.

"Đó là Covey." Peter nhìn John, nói tiếp, "Cậu không biết à? Lạ thật."

Giờ thì cả hai nhìn tôi. Peter thì hơi lúng túng, còn John thì có vẻ như đã hiểu ra vấn đề. Tôi đáng lẽ đã phải nói với John trước về điều này. Tại sao tôi không làm thế nhỉ?

***

Mọi người đều đã về hết, còn lại mỗi Peter.

"Thế bọn mình có định nói chuyện với nhau không? Peter hỏi, theo chân tôi vào trong bếp. Tôi tự xách túi rác nhét đầy giấy bọc kem và vỏ hộp nước Capri Suns, từ chối để Peter giúp. Túi rác to làm tôi luống cuống, suýt trượt chân khi leo xuống thang. Dù vậy, tôi vẫn không nề hà gì.

"Được chứ." Tôi quay một vòng, túi rác cũng quay theo trong tay tôi. Peter đầu hàng "Tại sao cậu lại mang cả Gen đến hôm nay?"

Peter nhăn nhó. "Ôi Covey, tớ xin lỗi."

"Thế cậu đã đi chơi với con bé hả"? Tại sao cậu không đến sớm để giúp tớ chuẩn bị cho bữa tiệc?"

Peter lưỡng lự. "Ừ, tớ đã gặp cô ấy. Cô ấy gọi cho tớ, khóc lóc, nên tớ mới chạy qua, và tớ không thể bỏ cô ấy ở nhà một mình được, nên tớ... tớ đã đưa cô ấy đến đây."

Khóc ấy hả? Tôi chưa bao giờ biết Genevieve có thể khóc cơ đấy. Thậm chí là khi con mèo của cô ta, Nữ hoàng Elizabeth, chết, con bé còn không khóc nữa là. Chắc Gen lại giả vờ để giữ chân Peter ở lại. "Thế tại sao cậu không thể để con bé ở một mình?"

"Không được," Peter nói. "Cô ấy đang phải trải qua một giai đoạn khó khăn. Nên tớ chỉ muốn động viên cô ấy, giống như một người bạn thôi. Mọi việc chỉ có vậy."

"Trời ạ, Peter, Gen rất biết cách dụ cậu đấy!"

"Không phải thế mà."

"Không phải lúc nào cũng vậy. Nhưng cô ta kéo sợi dây và cậu thì chỉ..." Tôi giơ tay và nghiêng đầu, làm động tác như một con rối.

Peter cau mày. "Cậu như thế là hơi nhỏ mọn đấy."

"Ồ, vì tớ đang muốn thế mà. Cậu cẩn thận đấy!"

"Nhưng cậu không phải là người nhỏ mọn. Ít ra thì cậu không phải như thế."

"Thế tại sao cậu không nói cho tớ biết lý do đi. Cậu biết là tớ sẽ không nói với ai mà. Tớ rất muốn hiểu được chuyện này."

"Vì tớ không thể nói ra. Đừng bắt tớ mà, tớ không thể."

"À vậy là Gen đang làm mọi cách để điều khiển cậu. Đó chính là lý do." Tôi nghe thấy giọng mình đầy ghen tuông. Tôi ghét cái giọng ghen tuông của mình, vì đó không phải là con người tôi.

Peter thở dài. "Giữa tớ và Genevieve không có chuyện gì cả. Cô ấy chỉ cần một người bạn thôi."

"Nhưng Gen có hàng tá bạn."

"Cô ấy cần một người bạn cũ."

Tôi lắc đầu. Peter vẫn không hiểu. Con gái bọn tôi hiểu nhau nhanh lắm, trong khi bọn con trai không bao giờ nhìn ra. Chính lúc đó, tôi nhận ra tất cả chỉ là một trò khác của Genevieve. Việc có mặt ở nhà tôi hôm nay chẳng qua là một cách khác để con bé thể hiện sự áp đảo với tôi.

Rồi Peter nói, "Mà nói về bạn cũ, tớ không nhận ra là cậu và John thân thiết thế."

Tôi đỏ mặt. "Tớ đã nói với cậu bọn tớ là bạn viết thư mà."

Nhướn mày, Peter nói, "Hai cậu là bạn viết thư, vậy mà cậu ấy lại không biết cậu là bạn gái của tớ?"

"À, vì chưa có dịp nói." Khoan đã. Đáng lý ra tôi mới là người điên lên với cậu ấy chứ không phải ngược lại. Bằng cách nào đó tình thế đảo ngược và tôi là người bị đánh úp.

"Thế mấy tháng trước, khi cậu đi Mô phỏng Liên Hợp Quốc ở trường, tớ đã hỏi về McClaren, và cậu nói là không trông thấy cậu ấy. Nhưng hôm nay thì cậu ấy lại nhắc về buổi họp, và cậu rõ ràng đã nhìn thấy cậu ấy. Cuối cùng là có hay không?"

Tôi nuốt nước bọt. "Cậu biến thành công tố viên từ bao giờ thế? Ừ, thì tớ có nhìn thấy cậu ấy nhưng bọn tớ chẳng nói chuyện với nhau. Tớ chỉ đưa cho cậu ấy một mẫu giấy..."

"Một mẫu tin? Cậu đưa cho cậu ta một tin nhắn giấy?"

"Không, không phải thế. Đó là một câu hỏi từ đại biểu của một nước khác gửi cho đoàn Trung Quốc, cậu biết đấy." Khi Peter mở miệng định hỏi thêm một câu hỏi khác, tôi vội nói thêm, "Tớ không kể với cậu vì nó chẳng liên quan gì cả."

Peter hoài nghi, "À, vậy là cậu muốn tớ luôn phải kể sự thật với cậu, còn cậu thì lại không muốn thành thật với tớ ư?"

"Không phải vậy mà!" tôi rên lên. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sao cuộc cãi vã lại trở nên to chuyện nhanh thế?

Rồi trong chốc lát, cả hai bọn tôi đều im lặng. Rồi Peter nói chậm rãi, "Thế cậu muốn bọn mình chia tay sao?"

Chia tay? "Không." Tôi thấy mình mất thăng bằng, như kiểu sắp khóc đến nơi. "Còn cậu?"

"Không!"

"Nhưng cậu là người hỏi trước."

"Vậy là xong. Cả hai bọn mình đều không muốn chia tay nhau, nên bọn mình sẽ tiếp tục." Peter ngồi xuống ghế ở bàn ăn, đặt đầu lên bàn.

Tôi ngời đôi điện Peter, cảm giác như cậu ấy đang ở rất xa. Tay tôi ngứa ngáy muốn đưa lên chạm vào và vuốt mái tóc của Peter, để kết thúc cuộc tranh cãi này, để nó trôi qua.

Peter ngẩng đầu lên; đôi mắt buồn và mở to. "Bọn mình có thể ôm nhau được không?"

Tôi run run gật đầu. Bọn tôi đứng dậy và tôi đặt tay lên eo Peter. Peter ôm chặt lấy tôi. Giọng cậu nghẹn lại trên vai tôi khi cậu nói, "Bọn mình sẽ không bao giờ cãi nhau nữa, được không?"

Tôi cười, một nụ cười yếu ớt nhưng nhẹ nhõm. "Tớ đồng ý."

Rồi Peter hôn tôi; môi cậu hấp tấp tìm kiếm môi tôi, như thể cậu ấy đang tìm một sự cam đoan, một lời hứa mà chỉ tôi có thể đảm bảo. Và như câu trả lời, tôi hôn lại Peter - được, tớ hứa với cậu, tớ hứa, rằng bọn mình sẽ không bao giờ cãi nhau nữa. Rồi tôi bắt đầu cảm thấy mất thăng bằng khi Peter vòng tay khóa chặt cơ thể tôi, và cứ thế Peter hôn tôi cho đến khi tôi không thở được nữa.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 37

Tối hôm ấy, Chris hỏi tôi qua điện thoại, "Nói tao nghe, mày bốc được tên của ai?"

"Tao không nói đâu." Trước đây, tôi đã mắc sai lầm là lúc nào cũng khai với Chris mục tiêu, nên chỉ giúp nó thắng dễ dàng hơn.

"Thôi nào. Mày giúp tao rồi tao sẽ giúp mày. Tao muốn điều ước của tao!" Sức mạnh của Chris trong trò chơi này là con bé muốn thắng. Nhưng thành ra, đó lại chính là điểm yếu của nó. Trò Assassins đòi hỏi người chơi phải tinh táo và tính toán đường đi nước bước cẩn thận, chứ không phải hừng hực đánh nhanh thắng nhanh. Tôi đang nói điều này với tư cách người quan sát những người chơi khác chứ không phải từ kinh nghiệm bản thân vì tôi đã bao giờ thắng đâu. Tất nhiên là vậy!

"Chắc mày bắt được tên tao chứ gì. Mà tao muốn thắng lần này."

"Bọn mình giúp nhau đi mà," con bé ngon ngọt. "Tao không bắt phải tên mày, tao thề đấy."

"May dám thề trên cái chặn của mày hồi bé mà mày đã không cho mẹ mày vứt đi không?"

"Tao thề trên chiếc chặn Fredrick yêu quý của tao, và tao thề với cả chiếc áo da mới của tao. Giá trị của nó thậm chí còn gấp đôi cái ô tô ghê của tao đấy. Thế mày có bắt được tên tao không?"

"Không."

"Thề trên đồng mũ bê rê xấu xí của mày đi."

Tôi làm giọng phản đối. "Tao thề trên bộ sưu tập mũ quuyến rũ và đầy tự hào của tao! Thế mày bắt phải ai?"

"Trevor."

"Của tao là John McClaren."

""Thế thì bọn mình cùng nhau ủn hai đứa nó ra đi," Chris đề nghị. "Bọn mình chỉ thông đồng với nhau vòng đầu thôi, rồi đứa nào lại chơi phần của đứa ấy."

Hìtm, con bé đang nói thật hay lại đang dùng chiến thuật gì với tôi? "Thế nếu mày đang nói dối để đẩy tao ra thì sao?"

"Tao đã thề với Fredrick mà!"

Tôi lưỡng lự trong giây lát, rồi nói, "Chụp ảnh tấm bìa mày bốc được rồi gửi cho tao, rồi tao sẽ tin lời mày nói."

"Được rồi. Cả mày cũng gửi cho tao nữa nhé."

"Đồng ý. Tạm biệt mày. "

"Mà này! Nói tao nghe sự thật! Trông tóc tao tởm lắm à? Chỉ là do con Gen troll tao điên cuồng thôi đúng không?"

Tôi lưỡng lự trong giây lát. "Ừ."

***

Tôi và Chris đang ngồi nấp trong xe con bé. Bọn tôi đang ở cách nhà tôi một khu phố; Trevor thường lái xe qua đây để đi tắt đến trường. Bọn tôi

đang đỗ xe trước một ngôi nhà. Chris hỏi, "Nói tao nghe điều ước của mày nếu mày thắng." Nghe giọng của nó, tôi biết là con bé không nghĩ là tôi sẽ thắng.

Thực ra thì cả đêm qua tôi đã nghĩ đến điều ước đó trước khi đi ngủ. "Có một Hội chợ đồ thủ công ở Bắc Carolina vào tháng Sáu. Tao có thể hỏi Peter đưa tao đến đó. Vì nếu không thì cậu ấy cũng không tự dưng mà đưa tao đi. Bọn tao sẽ hỏi mượn chiếc xe tải chở hàng của mẹ Peter, đủ chỗ để đựng đồ mà tao sẽ mua."

"Hội chợ đồ thủ công?" Chris nhìn tôi như thể tôi là con gián vừa bay vào trong xe ô tô của nó. "Mày phí phạm một điều ước vào một Hội chợ đồ thủ công sao?"

"Tao vừa mới nghĩ đến chuyện ấy tối qua," tôi nói dối. "Với cả, mày thông minh vậy, thì mày nói tao nghe nếu mày là tao, mày sẽ ước gì?"

"Tao sẽ ước là Peter không bao giờ được nói chuyện với Gen nữa. Mày thấy đấy, tao là một thiên tài độc ác, phải vậy không?"

"Ừ, độc ác thì đúng, còn thiên tài thì hơi khó." Chris ừn người tôi ra, còn tôi thì khúc khích cười. Hai đứa đẩy nhau cho đến khi Chris dừng lại và nói, "Hai giờ năm lăm, đã đến giờ ra trận." Chris mở cửa xe và chạy ra trốn sau thân cây sồi.

Adrenalin trong máu tôi bắt đầu lên cao. Tôi nhảy ra khỏi xe Chris, lấy chiếc xe đạp của Kitty giấu trong cốp xe và đẩy chiếc xe đạp lên phía trước cách đó vài căn nhà. Rồi tôi đặt xe xuống bãi cỏ, ngồi lên đó, bắt đầu chuẩn bị đạo cụ. Tôi lôi ra một chai chứa chất lỏng màu đỏ làm máu giả, vẩy vẩy lên quần bò - chiếc quần bò cũ tôi định mang ra cửa hàng đồ cũ Goodwill bán. Ngay khi nhìn thấy chiếc xe của Trevor đi tới, tôi bắt đầu giả vờ kêu. Từ phía sau cây, Chris thì thầm, "Mày giảm thanh đi một tẹo." Vậy nên tôi ngừng kêu và đổi bài sang rên rỉ.

Trevor dừng xe lại cạnh tôi. Hạ cửa kính xe, cậu hỏi, "Lara Jean, cậu không sao chứ?"

Tôi thút thít. "Không... tớ nghĩ là tớ bị bong gân. Tớ đau quá. Cậu đưa tớ về nhà được không?" Tôi định khóc để diễn cho sâu, nhưng hóa ra giả vờ rơi nước mắt lại không dễ dàng như tôi nghĩ. Tôi cố nghĩ đến những chuyện buồn - như Titanic, hay những người cao tuổi bị bệnh Alzheimer, hay con Jamie Fox-Pickle chết nhưng vẫn không khóc được.

Trevor hỏi tôi, một cách nghi ngờ, "Tại sao cậu lại đi xe đạp ở khu này?"

Ôi không, cậu ấy có vẻ đã đoán ra rồi. Tôi bắt đầu mở miệng, nhưng không quá hấp tấp. "Đây không phải là xe đạp của tớ, mà của em gái tớ. Con bé là bạn của Sara Healey. Cậu có biết cô em gái của Dan Healey không? Nhà của họ kia kìa." Tôi chỉ ra phía ngôi nhà. "Tớ đang mang xe đạp đến cho em gái tớ. Ái, tớ đau quá Trevor! Mà cậu không tin tớ à? Cậu định không đưa tớ về nhà thật đấy à?"

Trevor nhìn quanh. "Cậu có thể đây không phải là trò lừa đảo không?"

Cá đã cắn câu!!! "Ừ, tớ thề cậu không phải là người tớ phải tiêu diệt. Giúp tớ đứng lên đi, tớ đau quá."

"Thế thì cho tớ xem mắt cá chân cậu trước đã."

"Ôi Trevor! Chỉ nhìn thôi làm sao cậu biết mắt cá bị bong gân!" Tôi thút thít và giả vờ cố đứng dậy, còn Trevor thì tắt máy ô tô và bước ra khỏi xe. Cậu cúi người xuống, và kéo tôi đứng lên, còn tôi thì cố làm cho người nặng hơn để khó kéo hơn. "Cậu nhẹ tay thôi," tôi nói. "Thấy chưa, tớ đã nói tớ không bắt được tên của cậu mà."

Trevor kéo căng tay tôi giúp tôi đứng dậy. Rồi từ phía sau, Chris xuất hiện như một ninja. Con bé nhào người ra phía trước, hai tay vươn ra, và

đập mạnh vào lưng Trevor. "Tớ bắt được cậu rồi!" con bé hét lên.

Trevor giật mình, và buông tay tôi ra. Lần này thì tôi bị ngã thật.. "Quý tha ma bắt!" cậu ấy rít lên.

Chris hoan hỉ, "Cậu xong rồi nhé nhóc!" Tôi và con bé đập tay high-five và ôm nhau sung sướng. "Các cậu làm ơn không ăn mừng trước mặt tớ được không?" Trevor lí nhí đề nghị.

Chris giơ tay ra. "Nào, giờ thì đưa tớ tờ giấy, đưa nó cho tớ nào."

Thở dài, Trevor lắc đầu ngao ngán và nói, "Tớ không tin được mình bị sập bẫy của cậu, Lara Jean."

Tôi vỗ vai Trevor. "Tớ xin lỗi nhé, Trevor yêu quý."

"Mà nếu tớ có tên cậu thì sao?" Trevor hỏi tôi. "Thật thế thì cậu sẽ làm thế nào?"

Hừm, tôi chưa bao giờ nghĩ đến khả năng ấy. Tôi lờm lờm Chris. "Này Chris, thế nếu Trevor bắt được tên của tao thì sao?"

"Thì đó là việc mà chúng ta đành phải chấp nhận chứ sao," con bé hỏi nhẹ nhàng. "Này Trev, vậy lời ước của cậu là gì vậy?"

"Cậu không phải nói ra nếu cậu không muốn," tôi nói với Trevor.

"Tớ ước có vé đi xem trận bóng bầu dục của Đại học Virginia. Bố của McClaren có vé cho cả mùa bóng. Quý tha ma bắt cậu đi Chris."

Tôi thấy có lỗi vô cùng. "Có thể bác ấy vẫn sẽ cho cậu đi cùng mà. Cậu thử hỏi xem..."

Rồi Trevor cho tay vào túi, lôi ví ra và lấy mẫu giấy bìa ghi tên mục tiêu của Trevor, và đưa cho Chris. Trước khi Chris mở nó ra, tôi vội nói

nhanh. "Đừng quên nếu đúng là tên tao thì mày không được giết tao nhé. Đây là khu vực không an toàn mà."

Chris gật đầu, và mở tờ bìa, rồi nhe răng cười.

Không đợi được, tôi hỏi. "Có phải là tao không?"

Chris nhét vội mẫu giấy vào túi áo.

"Nếu đó là tao, thì mày không được đá tao ra khỏi cuộc đấu này nhé." Tôi từ từ lùi lại. "Bọn mình đã đồng ý làm đồng minh trong vòng đấu mà, và mày còn chưa giúp tao trừ khử mục tiêu của tao."

"Tao biết, tao biết mà. Với cả tờ giấy không viết tên mày."

Lời của Chris vẫn chưa hoàn toàn thuyết phục tôi. Vì con bé đã từng làm kiểu này với tôi trước đây. Trong trò chơi này, Chris không phải là một đứa đáng tin cậy. Tôi đáng lẽ phải nhớ điều ấy, rằng tin tưởng Chris chính là lý do làm cho tôi luôn bị thua cuộc; tôi vẫn chưa biết nhìn xa trông rộng để đối phó với Chris.

"Lara Jean, tao đã nói với mày rồi mà, rằng đó không phải là tên mày!"

Tôi lắc đầu. "Thôi lên xe đi Chris. Tao sẽ đi xe đạp của Kitty về nhà."

"Thật hả?"

"Ừ, vì tao cần phải thắng lần này."

Chris nhún vai. "Vậy thì như nàng muốn! Mà thế thì tao sẽ không giúp mày tiêu diệt mục tiêu đâu, nếu như mày không tin tao."

"Tự tao lo được," tôi nói, và vắt chân ngồi lên xe đạp của Kitty.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 38

Tôi và Peter sẽ chỉ nói chuyện với nhau qua điện thoại và ở trường cho đến khi một trong hai đứa bị đá ra khỏi cuộc chơi. Và tất nhiên, đó sẽ không phải là tôi. Tôi đang cực kỳ cẩn thận. Tôi tự lái xe đến trường, rồi tự lái về nhà. Tôi nhìn xung quanh trước khi ra khỏi xe ô tô và chạy như ma đuổi đến trước cửa lớp. Tôi còn lệnh cho Kitty làm trinh thám cho tôi - con bé thường chạy ra xe ô tô trước để xác nhận là không có ai rồi tôi mới đi ra. Tôi đã hứa với Kitty là nếu tôi thắng, tôi sẽ chia sẻ với con bé một phần quà của lời hứa.

Nhưng cho đến giờ thì những gì tôi làm chỉ là để tự vệ, chứ chưa nghĩ được cách tiêu diệt John McClaren. Không phải vì tôi sợ, vì đây chỉ là trò chơi thôi mà. Chỉ là vì tôi không biết sẽ phải nói gì với cậu ấy. Tôi xấu hổ. Mà có khi tôi chẳng cần phải nói gì; hoặc có khi tôi đã quá tự phụ khi nghĩ rằng cậu ấy quan tâm đến tôi.

Sau giờ ăn trưa, Chris chạy ào từ trên tầng xuống, phanh gấp khi nhìn thấy tôi và Lucas ở tầng trệt, cạnh tủ để đồ khi bọn tôi đang ăn kem. Chris ngồi bệt xuống sàn. "Tao toi rồi," con bé nói.

Tôi há hốc. "Ai đã tiêu diệt mày vậy?"

"John McClaren!" Con bé cướp lấy que kem từ tay Lucas, và ăn hết sạch luôn chiếc kem.

"Thật thô lỗ," Lucas nói.

"Kể cho bọn tao nghe xem nào," tôi giục Chris.

"Sáng nay John đã đi theo tao trên đường đến trường. Tao phải dừng lại để bơm xăng, cậu ta nhảy ra khi tao vừa quay người lại. Tao không biết là đã bị John theo dõi."

"Nhưng làm sao cậu ấy biết cậu phải dừng lại bơm xăng?" Lucas hỏi. Lucas biết về chuyện bọn tôi đang chơi trò Assassins. Thế cũng tốt vì nếu Genevieve là mục tiêu sắp tới của tôi, thì tôi sẽ có thể nhờ vả Lucas vì cậu ấy ở cùng khu với cô ta.

"Cậu ta hút xăng từ bình xe tở."

"Ái chà chà," tôi thở sâu. Vậy là John đang chơi trò này hết sức nghiêm túc, và điều đó làm tôi thấy rất thích thú. Tôi tưởng là mọi người không ăn thua lắm, vậy mà thực ra ai cũng đang ngấm ngấm tính toán. Tôi tự hỏi điều ước của John là gì nhỉ? Chắc phải là một điều gì đó lớn lao lắm, vì thế mà cậu ấy mới phải bỏ công sức tiêu diệt đối thủ như thế này.

"Cậu ấy vẫn chơi đúng luật." Lucas gật đầu nói.

"Tở thậm chí đã không thể nổi cẩu vì trình cậu ấy cao quá." Con bé thối tóc phù phù. "Tở chỉ hơi thất vọng vì đã không thể bắt con bé Gen đưa cho tở chiếc xe của bà."

Lucas trợn trừng mắt nhìn Chris. "Đó là điều ước của cậu sao? Một chiếc ô tô?"

"Chiếc xe đó là vật rất có giá trị với tở," Chris nói. "Trước đây bà thường đưa tở đến tiệm thẩm mỹ với bà bằng chiếc xe đó vào mỗi chiều Chủ Nhật. Nên chiếc xe ấy đáng ra phải thuộc về tở. Con bé Gen đã đầu độc những ý nghĩ của bà về tở."

"Mà đó là xe gì vậy?" Lucas hỏi.

"Đó là một chiếc Jaguar cũ."

"Màu gì?" Lucas muốn biết thêm.

"Màu đen."

Nếu tôi không phải là người hiểu Chris, thì tôi sẽ nghĩ là con bé đang khóc. Tôi choàng tay ôm lấy con bé. "Mày muốn tao mua cho mày một que kem khác không?"

Con bé lắc đầu. "Tối nay tao phải mặc áo croptop. Nên tao không muốn béo bụng."

"Thế nếu cậu đã thua thì giờ John phải tiêu diệt ai?" Lucas hỏi.

"Kavinsky," Chris đáp. "Tớ đã không thể tiêu diệt cậu ta vì cậu ta lúc nào cũng kè kè với con Gen, và tớ đã nghĩ chắc chắn tớ là mục tiêu của Gen." Chris nhìn tôi, "Tao xin lỗi nhé, Lara Jean."

Lucas và Chris nhìn tôi với ánh mắt thương cảm.

Nếu Chris phải tiêu diệt Peter nhưng giờ đã thua John, thì giờ Peter sẽ là mục tiêu của John. Có nghĩa tôi sẽ là mục tiêu của hoặc Peter hoặc Genevieve. Và bởi vì mục tiêu của tôi là John, có nghĩa là hoặc Peter hoặc Genevieve có nhiệm vụ tiêu diệt người còn lại, tức là họ đang bè cánh với nhau, nghĩa là họ nói với nhau tên người mà họ phải thủ tiêu.

Nuốt nước bọt, tôi nói, "Tao vẫn biết ngay từ đầu là họ vẫn là bạn. Và Gen đang trải qua một giai đoạn khó khăn."

"Nó phải trải qua chuyện gì?" Chris hỏi, nhướn một bên mày.

"Peter nói đó là chuyện gia đình." Chris nhìn chẳng hiểu gì cả. "Mày không biết chuyện gì sao?"

"Thì hôm sinh nhật dì Wendy tuần trước, tao thấy nó cứ xử hơi lạ, kiểu khó chịu hơn bình thường. Nó gần như không mở mồm nói với ai câu nào." Rồi Chris nhún vai. "Nhưng nếu có chuyện gì thật thì tao cũng không rõ." "Rồi Chris lại thổi tóc vương trên mặt. "Trời ạ, tao vẫn chưa tin là tao không thể giành lại chiếc xe."

"Tao sẽ đánh bại John McClaren vì mày," tôi thề thốt. "Sự hy sinh của mày sẽ không vô ích đâu!"

Con bé nhìn tôi trách móc. "Nếu mà mày tiêu diệt cậu ta sớm hơn thì tao đâu có tiêu đời."

"Cậu ấy ở cách nhà tao tận 30 phút lái xe. Tao còn không biết đường đến nhà cậu ấy nữa là."

"Dù gì thì một phần vẫn là lỗi do mày." Chuông reo, Chris đứng dậy. "Hẹn gặp lại, chicas(*)" Rồi con bé chạy vào sảnh, nhưng theo hướng ngược lại với hướng đi đến lớp học.

(*) Chica (số nhiều: chicas) là từ tiếng Tây Ban Nha, có nghĩa là cô gái, hay bạn gái. Ở đây Chris dùng từ Chicas để chào Lara Jean và Lucas, ám chỉ Lucas gay.

"Cậu ấy vừa gọi tớ là chica," Lucas nói, chau mày nhìn tôi. "Cậu nói với cậu ấy tớ là gay à?"

"Đâu có!"

"Ok, vì tớ đã yêu cầu cậu giữ bí mật cho tớ. Nhớ không?"

"Tất nhiên tớ nhớ mà Lucas." Tôi thấy hơi lo lắng, vì không biết là tôi có lỡ lời nói gì với Chris về Lucas không? Tôi nghĩ gần như một trăm phần trăm là không, nhưng giờ tôi lại đang nghi ngờ bản thân đôi chút.

"Được rồi," Lucas nói với tiếng thở dài. "Không sao cả." Rồi cậu đứng dậy, đưa tay ra cho tôi bám. Lucas luôn cư xử như một quý ông.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 39

Đó là buổi tiệc cocktail đầu tiên vào tối thứ Sáu trong giai đoạn thực tập của tôi, và buổi tối hôm đó đã không diễn ra tốt đẹp như tôi mong đợi. Bởi vì ba mươi phút sau khi buổi tiệc bắt đầu, chỉ có bà Stormy, ông Morales, Alicia và ông Nelson - một người mắc Alzheimer và được cô y tá đưa đi tham dự bữa tiệc chỉ để thay đổi không khí. Nhưng ông mặc áo khoác màu xanh nước biển rất sang trọng với những chiếc cúc bằng đồng. Mà trước đây khi chị Margot tổ chức tiệc cocktail thì không phải lúc nào cũng đông người đến dự - có bà Maguire là thường xuyên nhất, nhưng tháng trước bà đã chuyển đi sang một nhà dưỡng lão khác, và bà Montero thì vừa mất trong dịp nghỉ lễ Giáng sinh năm mới vừa rồi.

Tôi đã khá mạnh mẽ với cô Janette về bữa tiệc hôm nay, rằng tôi sẽ đưa làn gió mới vào buổi tiệc cocktail, giờ thì chỉ có nhón vài người tham gia. Tôi thấy lo thắt ruột, vì nếu cô Janette biết chuyện là số người tham gia chỉ ít thế này, có lẽ cô sẽ hủy luôn các chương trình gặp gỡ tối thứ Sáu, trong khi tôi đã có một ý tưởng rất tuyệt cho tiệc USO(*), nhưng nếu tối nay thất bại, thì Janette sẽ không để tôi tổ chức thêm nữa. Với lại, việc tổ chức buổi tiệc rồi chỉ có bốn người đến, một người thì gần như đang lơ mơ ngủ quả là không dễ chịu tí nào. Bà Stormy thì không hề nhận ra sự lo lắng của tôi, hoặc chẳng quan tâm gì đến số lượng người tham gia, bà vẫn hát và chơi đàn piano. Cuộc vui phải được tiếp tục, mấy ông bà nói vậy.

(*) USO (viết đầy đủ United Services Organizations) là một tổ chức phi lợi nhuận đưa các hoạt động giải trí tới phục vụ quân đội Mỹ đóng

trong giai đoạn Chiến tranh thế giới thứ hai. Ở đây, Lara Jean cũng muốn tổ chức tiệc USO cho những người cao tuổi ở trong viện dưỡng lão.

Tôi cố gắng làm mình bận rộn và gương mặt tươi cười: Tra-la-la mọi điều đều thật thú vị. Tôi sắp xếp lại ly rượu thành hàng trông như ở quán bar, bày biện những thứ để mang từ nhà một chiếc khăn trải bàn (vừa được giặt sạch, là trơn tru), một lọ nhỏ đựng bánh bơ lạc (lúc đầu thì tôi cũng hơi dẫn chuyện dùng bơ lạc, vì sự gây dị ứng, nhưng rồi tôi nhớ ra là những người già thường không hay bị dị ứng thức ăn), một bình đựng đá lạnh bằng bạc có in chữ nổi tên của bố và mẹ, và một đĩa bát bạc đựng những lát chanh đã được thái mỏng.

Tôi đã đi một vòng bên trong trại dưỡng lão để mời các ông bà ra tham gia cùng, nhưng hầu hết họ đều không có ở nhà. Tôi đoán rằng nếu như bạn là một người già ưa hoạt động, bạn cũng sẽ không muốn ngồi trong nhà vào tối thứ Sáu.

Tôi đang đổ lạc rang muối vào một chiếc bát pha lê hình trái tim (chiếc bát của bà Alicia cho tôi mượn, bà còn cho mượn một cái gắp đá khi John Ambrose McClaren bước vào. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi kiểu Oxford màu xanh nước biển nhẹ, và một áo khoác trẻ trung kiểu com lê màu xanh nước biển, không khác so với cái áo của ông Nelson là mấy. Tôi ngạc nhiên đến suýt nữa thì hét lên. Đặt tay lên miệng, tôi ngồi sụp xuống sàn, nấp phía sau chiếc bàn. Nếu cậu ấy nhìn thấy tôi thì chắc cậu ấy sẽ chạy đi. Tôi không biết tại sao John lại ở đây, nhưng có lẽ đây là cơ hội cho tôi "tiêu diệt" John, đưa cậu ấy ra khỏi trò chơi của bọn tôi. Tôi bò phía sau chiếc bàn, đầu tính toán các phương án khả thi.

Rồi tiếng dương cầm tắt đi, tôi nghe tiếng bà Stormy gọi to, "Lara Jean? Lara Jean, cháu ở đâu rồi? Cháu đừng nấp phía sau bàn nữa. Ra đây, ta muốn giới thiệu cháu với một người."

Tôi chậm rãi đứng lên. John McClaren đang chăm chăm nhìn tôi. "Cậu đang làm gì ở đây?" John hỏi tôi, sửa lại cổ áo.

"Tớ làm tình nguyện ở đây," tôi nói, và vẫn giữ khoảng cách. Tôi không muốn đùa cợt với John lúc này.

Bà Stormy vỗ tay. "Vậy là hai cháu quen nhau hả?"

John nói, "Bọn cháu là bạn của nhau bà ạ. Hồi xưa nhà bọn cháu còn ở gần nhau."

"Bà Stormy là bà của cậu ư?" Tôi gần như bị rối trí. Vậy hóa ra John chính là đứa cháu trai mà bà muốn giới thiệu cho tôi. Thế đấy, trong hàng ngàn nhà dưỡng lão trong hàng ngàn thị trấn trên thế giới này, thì chúng tôi gặp nhau ở đây. Tôi nhớ câu nói của bà, Cháu trai của bà trông giống hệt ông diễn viên Robert Redford hồi trẻ. Đúng là vậy, thực sự giống.

"Thực ra bà là cụ của tớ, sau khi cưới ông cố tớ." John nói.

"Khẽ nào! Ta không muốn mọi người biết bà là cụ hay cố của cháu đâu nhé."

John nói thấp giọng xuống. "Bà là vợ thứ hai của cụ tớ."

"Đó là người chồng mà ta yêu nhất," bà Stormy nói. "Hy vọng ông ấy đang yên nghỉ trên thiên đàng, Con chim ó già nua tội nghiệp của tôi." Rồi bà nhìn John, rồi nhìn sang tôi, "Johnny, cháu yêu đem cho bà cốc soda vodka với thật nhiều chanh nhé." Nói rồi bà lại ngồi lên ghế chơi piano, và bắt đầu chơi bản When I fall in love(*).

(*) When I fall in love, tạm dịch là Khi tôi yêu, là một bản ballad nổi tiếng về tình yêu được sáng tác bởi Victor Young và Eduard Heyman năm 1952. Bài hát được hát bởi nhiều ca sỹ nổi tiếng, trong đó có Nat King Cole và Celine Dion.

John tiến đến gần tôi. Tôi chỉ tay ra lệnh, "Cậu dừng lại đó John Ambrose McClaren. "Cậu bắt được tên tớ không?"

"Không, tớ thề, tớ không... Tớ bắt được... Tớ sẽ không nói với cậu tên người đó đâu." Rồi John nghi lấy hơi. "Mà khoan đã, thế cậu bắt được tên tớ không?"

Tôi lắc đầu, ngây thơ như một chú cừu non bị lạc đàn. John có vẻ nghi ngờ, nhưng tôi đang bận pha đồ uống cho bà Stormy. Vì tôi biết cách pha soda mà bà thích: Ba viên đá, đổ vodka trong tám giây, và một ít nước soda, vắt thêm ba lát chanh mỏng rồi thả chúng vào trong cốc. "Của cậu đây," tôi nói, giơ tay đưa ly cocktail.

"Cậu có thể đặt nó lên trên bàn!" John nói.

"John, tớ đang nói với cậu là tớ không bắt được tên cậu mà." John lắc đầu, "Trên bàn."

Tôi đặt ly xuống bàn. "Tớ không tin được là cậu không tin tớ. Tớ nhớ là cậu thường rất tin tưởng vào những điểm tốt của người khác."

Vẫn điềm đạm như một quan tòa, John nói, "Cậu chỉ... cần đứng ở đó."

Ái chà! Làm sao tôi có thể tiêu diệt John nếu cậu ấy cứ giữ khoảng cách với tôi cả tối thế này?

Rồi tôi nói, "Được rồi. Với lại tớ cũng không biết nên tin cậu không nữa! Ý tớ là lần gặp mặt này thật quá trùng hợp. Cậu tự nhiên đến đây."

"Stormy nói là bà sẽ giận nếu tớ không đến."

Tôi nhìn ra phía bà Stormy; bà vẫn đang chơi đàn, và nhìn ra chỗ bọn tôi cười hiền hòa.

Rồi đột nhiên ông Morales chen vào giữa bàn bar, và hỏi tôi "Liệu ông có thể nhảy với cháu bạn này được không Lara Jean?"

"Được a," tôi nói. Nhìn sang John tôi nhắc nhở, "Cậu đừng tới gần tớ nhé."

John khoát khoát tay theo kiểu đẩy tôi đi nhảy. "Cậu đừng tới gần tớ nhé!".

Và rồi khi ông Morales dẫn tôi nhảy theo nhịp chậm, tôi nép đầu vào vai ông để giấu đi việc miệng tôi đang cười toe toét. Tôi đúng là giỏi giang quá mà. John đang ngồi ở ghế tình yêu, xem bà Stormy đánh đàn, đồng thời nói chuyện với bà Alicia. Vậy là, tôi đã gặp được John ở nơi mà tôi muốn. Tôi không thể tưởng tượng được là mình lại may mắn đến vậy. Ở Mô phỏng Liên Hợp Quốc lần trước, tôi đã định xuất hiện trước mặt John, nhưng chuyện John xuất hiện đêm nay ở đây lại hay hơn nhiều.

Tôi đang nghĩ đến việc vòng ra phía sau John và tóm gọn cậu ấy, thì bà Stormy đứng dậy khỏi ghế chơi đàn piano, nói rằng bà cần nghỉ chơi một lúc, và giờ bà muốn nhảy với cháu bà. Tôi đi ra máy chơi nhạc, và bắt một đĩa CD đã chọn từ trước.

John đang cự nự, "Bà, cháu không nhảy mà." John hay bị chóng mặt khi quay nên đó chính là lý do mà cậu ấy ghét khiêu vũ.

Nhưng bà Stormy dường như không muốn nghe những điều đó. Bà kéo John đứng dậy khỏi ghế và bắt đầu dạy ông cháu từng bước đi fox-trot. "Đặt tay cháu lên eo bà nào," bà đề nghị. "Bà không đi giày cao gót chỉ để ngồi đánh piano cả đêm, cháu hiểu chưa?" Bà Stormy đang cố dạy John từng bước từng bước, còn cậu chàng thì cứ liên tục dẫm lên chân bà. "Ái!" bà mắng.

Cả tôi và ông Morales cùng cười. Ông Morales kéo tôi ra nhảy gần chỗ bà Stormy, "Ông nhảy với bà cháu được không?" ông hỏi.

"Vâng, ông!" John gần như đẩy bà Stormy vào vòng tay ông Morales.

"Johnny, cháu hãy cư xử như một quý ông, và hãy mời Lara Jean nhảy đi nào," bà Stormy nói khi ông Morales bắt đầu những vòng quay.

John nhìn tôi dò xét. Tôi cảm giác như cậu ấy vẫn chưa tin tôi lắm, vẫn đang nghi ngờ xem cậu ấy có phải là mục tiêu của tôi hay không.

"Cháu mời cô ấy nhảy đi," ông Morales giục, quay ra cười với tôi. "Cháu muốn khiêu vũ, đúng không nào Lara Jean?".

Tôi gật đầu, một cái gật đầu chao ôi là buồn. Một cô gái xinh đẹp đang chờ được mời khiêu vũ.

"Ông muốn xem những người trẻ tuổi khiêu vũ với nhau!" ông Norman cổ vũ.

John nhìn tôi, nhướn một bên mày. "Nếu bọn mình chỉ bước tiến và lùi thì có lẽ tớ sẽ không dẫm lên chân cậu đâu."

Tôi giả vờ lưỡng lự, và rồi gật đầu. MẠch tôi đập nhanh dữ dội. Con mồi đã cắn câu.

Chúng tôi tiến lại gần nhau, và tôi đặt tay vòng quanh cổ John, còn cậu ấy thì đặt tay lên eo tôi, và chúng tôi bắt đầu quay, chẳng theo nhạc tí nào. Tôi thấp, chưa đến một mét sáu mươi, còn John thì cao tầm một mét tám mươi, nhưng với đôi giày cao gót của tôi thì hai chúng tôi trở thành một cặp khiêu vũ xứng đôi. Từ phía bên kia phòng, bà Stormy cười nhìn tôi, nhưng tôi giả vờ không thấy gì. Lúc này thì tôi có thể giải quyết John và cho cậu ấy ra khỏi trò Assassins, nhưng mọi người trong phòng lại đang xem bọn tôi nhảy. Nên tôi nghĩ chắc cũng không sao nếu như tôi tiếp tục nhảy thêm một lúc thế này.

Rồi khi bọn tôi quay, tôi chợt nhận ra là hồi lớp Tám, khi các bạn tìm người để ghép đôi khiêu vũ, đã không có ai rủ tôi nhảy cùng. Tôi đã nghĩ là Genevieve và tôi sẽ nhảy với nhau, nhưng con bé nói là mẹ Peter sẽ qua đón họ đi ăn tối trước như là hẹn hò thật, thế nên tôi đi cùng thật không tiện. Nhưng hóa ra cuối cùng cả hội Genevieve, Peter, Sabrina Fox và John đi với nhau. Tôi cũng đã hy vọng John sẽ mời tôi nhảy cùng điệu slow, nhưng cậu ấy đã không làm thế, và cậu ấy cũng đã không nhảy với ai trong cả buổi tối hôm đó. Người duy nhất khiêu vũ là Peter: Peter là trung tâm, giữa những vũ công giỏi giang quyến rũ.

Tay John vẫn đặt phía sau eo tôi, dẫn tôi bước đi, và tôi nghĩ cậu ấy đã quên hết về trò chơi. Giờ thì tôi đang nắm giữ con mồi của mình trong tầm tay, ngay trước mặt.

Trình độ khiêu vũ của cậu không tồi," tôi nói. Bản nhạc đã chơi được nửa bài. Đã đến lúc tôi nhảy lên và vỗ vai John. Tớ sẽ có cậu trong năm, bốn, ba, hai -

"Thế... cậu và Kavinsky thì sao?"

John đã làm tôi mất tập trung hoàn toàn và quên luôn về trò chơi của bọn tôi. "Ừ..."

Hăng giọng, John nói, "Tớ đã rất ngạc nhiên khi biết hai cậu là một đôi."

"Tại sao? Vì tớ không phải là tuýp con gái cậu ấy thích sao?" Tôi nói tự nhiên như không. Nhưng thực tình câu nói của John làm tim tôi đau nhói như vừa bị ai ném đá.

"Không, cậu là tuýp người của cậu ấy."

"Vậy tại sao cậu lại nói vậy?" tôi đã chắc chắn John sẽ nói là "Vì tớ không nghĩ cậu ấy là tuýp con trai của cậu," như Josh đã từng nói.

Nhưng John đã không trả lời ngay lập tức. "Hôm thấy cậu ở Mô phỏng Liên Hợp Quốc, tớ đã có đi theo cậu đến tận bãi đỗ xe, nhưng cậu đã đi mất rồi. Rồi khi tớ nhận được thư của cậu, và bọn mình viết thư qua lại với nhau, rồi cậu mời tớ đến dự tiệc ở ngôi nhà trên cây. Tớ đã không biết phải cư xử ra sao. Cậu hiểu ý tớ không?" John nhìn tôi chờ đợi, và tôi nghĩ tôi nên nói Có.

Máu đổ dồn lên mặt tôi và tai tôi thì nghe tiếng mạch đập thành thịch, mà sau đó tôi nhận ra đó chính là tiếng tim tôi đang đập rất nhanh. Dù vậy tôi vẫn giữ được cơ thể chuyển động theo điệu nhảy.

Rồi John tiếp tục nói. "Có lẽ tớ cũng hơi khờ khi nghĩ vậy, bởi vì tất cả mọi chuyện đã lâu quá rồi.

Tất cả mọi chuyện? Tôi tò mò muốn biết John định nói gì, nhưng có lẽ bây giờ không phải là thời điểm hợp lý. "Cậu biết tớ nhớ điều gì không?" tôi đột ngột hỏi John.

"Chuyện gì cơ?"

"Đó là khi Trevor bị rách quần đùi khi các cậu đang chơi bóng rổ. Tất cả mọi người đã cười rũ rượi làm cho Trevor rất cáu. Duy nhất có cậu đã không cười. Cậu lấy xe đạp và đạp về nhà mang cho Trevor một chiếc quần khác để mặc. Tớ đã rất ấn tượng lần đó."

John cười xấu hổ. "Cảm ơn cậu."

Rồi bọn tôi im lặng và chỉ bước chân theo tiếng nhạc. Trong không gian yên tĩnh, John quả thật là một người đồng hành lý tưởng. "John này?"

"Hả?"

Tôi ngược nhìn lên. "Tớ có một điều muốn nói với cậu."

"Điều gì cơ?"

"Cậu là mục tiêu tiêu diệt của tớ. Ý tớ là, tớ đã bắt được tên cậu. Trong trò chơi."

"Thật sao?" John nhìn khá thất vọng, và điều này làm tôi cảm thấy có lỗi.

"Ừ thật. "Tớ xin lỗi." Tôi ấn chặt hai tay vào vai John. "Chỉ điem!"

"Ồ được rồi, giờ thì cậu phải tiêu diệt Kavinsky. Tớ đã hy vọng sẽ cho cậu ấy thua. Tớ đã tính toán tất tần tật các bước từ trước"

Tôi háo hức hỏi, "Vậy kế hoạch của cậu là gì?"

"Tại sao tớ lại phải nói điều đó với cô gái vừa tiêu diệt tớ chứ?" John vắn vẹo. Nhưng thực ra cậu chỉ vắn vẹo để thể hiện chút thôi, vì cả hai bọn tôi đều biết là cậu ấy sẽ nói cho tôi nghe.

"Đi mà Johnny. Tớ không chỉ là người vừa tiêu diệt cậu, mà tớ còn là bạn tốt của cậu cơ mà."

John cười. "Được rồi, được rồi. Tớ sẽ giúp cậu."

Bản nhạc kết thúc và chúng tôi dừng lại, cúi chào nhau. "Cám ơn cậu vì điệu nhảy," tôi nói. Như vậy là sau ngần ấy năm, tôi cuối cùng đã có dịp khiêu vũ với John Ambrose McClaren. "Thế cậu ước gì nếu cậu thắng cuộc?"

John đã không ngần ngại thậm chí chỉ một giây. "Bánh sô-cô-la bơ lạc với tên tớ được làm bằng những hạt sô-cô-la Reese Pieces."

Tôi ngạc nhiên nhìn John chăm chăm. Đó là điều ước của cậu ấy sao? Cậu ấy có thể ước bất cứ thứ gì và cậu ấy lại chỉ mong được ăn bánh tôi làm. Tôi nhún đầu gối, cúi thấp người. "Tớ rất hân hạnh."

"Thật tình là chiếc bánh ấy rất ngon," John nói.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 40

Một buổi tối sau đấy vài ngày, Peter gọi tôi và đột nhiên hỏi, "Cậu có tên tớ, phải không?"

"Không!" tôi không nói với Peter rằng tôi đã giành được quyền tiêu diệt Peter từ John. Tôi không muốn Peter - hay Genevieve - biết thêm bất cứ manh mối gì. Vì cuộc chơi giờ chỉ còn lại ba bọn tôi.

"Vậy thì chắc chắn là cậu đang có tên tớ rồi." Rồi Peter thở vắn than dài. "Tớ không muốn chơi trò này nữa. Nó làm cho tớ cảm thấy cô đơn, và rất... bối rối. Tớ đã không được gặp cậu bên ngoài lớp học cả một tuần rồi. Đến khi nào thì trò chơi này chấm dứt đây?"

"Peter, tớ không có tên cậu. Mục tiêu của tớ là John." Tôi thấy hơi tội lỗi khi phải nói dối, nhưng đây chính là cách chơi của những người thắng cuộc. Thế nên, tôi không nên đổ lỗi cho bản thân.

Tiếp theo là một khoảng lặng, mà cả hai bọn tôi đều không nói gì. Vậy cậu sẽ lái xe đến nhà cậu ấy để tiêu diệt cậu ấy sao? Nhà John thì ở mãi tận đầu tận đâu. Nếu cần thì tớ có thể lái xe đưa cậu đi."

"Tớ vẫn chưa có kế hoạch chơi tiếp thế nào," tôi nói. "Thế còn cậu? Ai là mục tiêu của cậu?" Tôi biết rằng người đó hoặc là tôi hoặc là Genevieve.

Peter trở nên yên lặng. "Tớ không nói cho cậu biết đâu."

"Ồ, thế cậu đã nói cho ai biết chưa?" Tôi hỏi dò, để xem Peter có nói ra tên Genevieve không.

"Không."

Hừm. "Ok, vậy thì cậu nợ tớ nhé!"

Peter bắt đầu nổi đóa, "Từ đâu có bắt cậu nói ra đâu, đó là do cậu tự nguyện nói điều đó với tớ đấy chứ. Mà này, nếu như đó là một lời nói dối và tớ là mục tiêu của cậu, thì cậu tiêu diệt tớ luôn đi cho nhanh. Tớ xin cậu đấy. Cậu đến nhà tớ đi, rồi tớ sẽ cho cậu vào phòng tớ. Tớ sẵn sàng là mục tiêu cho cậu xử lý, nếu như tớ được gặp cậu bây giờ."

"Tớ không đến đâu."

"Không là sao?"

"Vì tớ không muốn chiến thắng theo cách ấy. Nếu tớ bắt được tên cậu, thì tớ phải tiêu diệt cậu một cách công bằng. Đây sẽ là lần đầu tiên tớ thắng trò Assassins, nên chiến thắng ấy phải xứng đáng." Rồi tôi nghĩ lấy hơi. "Hơn nữa, nhà cậu là khu vực an toàn."

Peter thở ra đến nào nề. "Thế cậu có đến trận bóng vợt tối thứ Sáu không?"

Ôi, trận đấu bóng vợt của Peter! Đó chính là thời điểm để tôi hạ tặc cậu ấy. Tôi cố giữ giọng bình tĩnh và nói, "Không, tớ không thể. Bố tớ có một buổi hẹn và tớ phải ở nhà với em Kitty." Tôi lại nói dối, nhưng Peter không hề biết điều đó.

"Ồ, cậu không dẫn con bé theo được à? Con bé từng đề nghị tớ đưa đến một trong những trận bóng của tớ."

Tôi nghĩ thật nhanh. "Không được! Con bé có buổi học piano sau giờ học ở trường!" .

"Từ khi nào Kitty chơi piano vậy giờ?"

"Thật ra là gần đây! Con bé nghe cô hàng xóm nói tiếng đàn piano sẽ giúp ích trong việc huấn luyện cún, nó làm tại cún bình tĩnh lại." Tôi cảm ơn. Liệu cậu ấy có mắc câu không? Tôi vội vã nói thêm: "Tớ hứa dù thế nào cũng sẽ đến xem trận đấu tiếp theo".

Peter rên lên, lần này thậm chí còn to hơn: "Cậu đang giết tớ đấy, Covey!"

Sớm thôi, Peter thân yêu!

Tôi định sẽ làm Peter ngạc nhiên ở trận đấu bóng vợt; tôi sẽ mặc đồng phục của trường, về số áo của Peter lên mặt. Và Peter sẽ rất phấn khởi, và cậu ấy sẽ không nghi ngờ gì ý định của tôi.

Tôi không tài nào diễn tả được tại sao lần chơi Assassins này lại quan trọng như vậy đối với tôi. Điều duy nhất mà tôi biết đó là ngày qua ngày, tôi lại càng muốn chiến thắng. Tôi muốn hạ gục Genevieve. Và còn hơn thế nữa, tôi muốn chứng tỏ là cô bé Lara Jean đã thay đổi: Tôi không còn là viên kẹo marshmallow mềm xốp: mà giờ tôi là một chiến binh.

Sau khi kết thúc điện thoại với Peter, tôi nhắn tin cho John ý định của tôi, và cậu ấy đề nghị đưa tôi đến trận bóng vợt. Vì trận đấu diễn ra ở trường của John. Tôi hỏi cậu ấy có chắc muốn vượt ngàn ấy quãng đường để đón tôi không, thì John trả lời là cậu ấy muốn xem cảnh Peter bị tôi hạ gục. Về phần mình, tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì sẽ không phải lái xe và bị lạc đường.

***

Tan học ngày thứ Sáu, tôi vội vã về nhà chuẩn bị. Tôi thay đồng phục của trường, áo phông màu xanh da trời nhẹ, quần soóc trắng, tất trắng xanh dài đến đầu gối, và đeo cả một dải ruy băng màu xanh da trời trên tóc. Tôi vẽ một số 15 to trên má, viền nó với bút kẻ mắt màu trắng.

Tôi chạy ra khỏi nhà ngay khi John đến. Cậu ấy vẫn đội chiếc mũ lưỡi trai cũ của đội Orioles, vành mũ hạ thấp. John nhìn tôi khi tôi leo vào trong xe.

Nở nụ cười, John nói, "Cậu trông như cô gái trong đội cổ vũ ấy."

Tôi gõ gõ vào lưỡi trai mũ John. "Còn cậu thì vẫn thường đội mũ như thế này, ngày nào cũng vậy hồi mùa Hè một năm nào đó."

Khi lùi xe ra khỏi cửa nhà tôi, John bắt đầu nhăn nhó cười. Có vẻ cậu ấy muốn nói gì đó với tôi. Sự vui vẻ ấy lan sang cả tôi, làm tôi cũng cười theo, dù chẳng biết là vì lý do gì. "Gì đây? Tại sao cậu lại cười?" tôi hỏi, kéo lại tất cho cao lên trên đầu gối.

"Không có gì.". Tôi chọc chọc vào sườn John. "Đi mà, nói tở nghe."

Tại vì đầu mùa Hè năm ấy, mẹ tở đã cắt hỏng tóc cho tở, nên tở đã rất xấu hổ. Từ sau đây, tở không bao giờ để mẹ cắt tóc nữa. Rồi John xem đồng hồ trên bảng điều khiển xe ô tô. "Cậu nói mấy giờ trận đấu bắt đầu ấy nhỉ? Năm giờ à?"

"Ừ!" Tôi đang nhấp nhồm trên ghế xe, vì đang vô cùng phấn chấn sẽ được gặp Peter. Cậu ấy sẽ rất tự hào khi nhìn thấy tôi ăn mặc thế nào, tôi biết cậu ấy sẽ như thế.

Khoảng nửa tiếng sau thì bọn tôi đã có mặt ở trường John. Vẫn còn sớm nên xe buýt của đội bóng vẫn còn chưa đến. John chạy vào bên trong kiểm tra đồ ăn cho bọn tôi ở máy bán hàng tự động. Khi quay lại, John cầm trên tay hai lon soda, một túi bim bim để chia nhau.

Một lúc sau có một cậu bạn da đen to cao, mặc đồng phục bóng vợt chạy đến chỗ xe ô tô. Cậu gọi, "McClaren!" rồi cúi người xuống, ép mặt lại gần cửa kính ô tô. Hai cậu con trai giơ nắm tay ra chào nhau. "Cậu có đến nhà Danica sau trận đấu không?" cậu bạn cầu thủ hỏi.

John nhìn qua tôi, rồi nói, "Không, tớ không thể."

Rồi cậu bạn cũng nhận ra có tôi ngồi trong xe ô tô, mắt cậu mở to, hỏi "Cô gái nào đây?"

"Tớ là Lara Jean. Tớ không học trường này." tôi nói, nghe hơi ngốc vì cậu ấy chắc cũng biết điều đó.

"À, cậu là Lara Jean," Cậu bạn gật đầu lia lịa. "Tớ đã nghe kể về cậu. Cậu là lý do mà McClaren đã lượn lờ đến tận nhà dưỡng lão, đúng thế không nhỉ?"

Tôi đỏ mặt, còn John thì cười tự nhiên hết sảy. "Cậu biến đi Avery!"

Avery vươn tay qua John để bắt tay tôi. "Rất vui được gặp cậu, Lara Jean. Hẹn gặp cậu sau." Rồi cậu chạy biến ra phía sân tập. Khi bọn tôi ngồi và đợi, có vài người tiến đến chỗ xe John chỉ để chào hỏi. Đúng như tôi nghĩ, John có rất nhiều bạn trong trường, và có rất nhiều cô gái ngưỡng mộ cậu ấy. Tôi nhìn thấy một nhóm nữ sinh đi qua xe của John, và có một cô đã nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt đầy dò hỏi, John dường như chẳng để ý chuyện này. Cậu ấy hỏi tôi về chương trình TV mà tôi xem, rằng tôi sẽ đi nghỉ kỳ nghỉ mùa Xuân ở đâu, hay là nghỉ He ở đâu. Tôi thật thà nói rằng bố tôi muốn cả nhà sẽ đi Hàn Quốc

"Tớ có một câu chuyện vui về bố cậu," John nói, và liếc qua nhìn tôi.

Tôi kêu lên. "Ôi không, bố tớ đã làm gì sao?"

"Không, không phải là bố cậu, mà là tớ." Rồi John hắng giọng, "Việc ấy đã làm tớ rất xấu hổ."

Tôi xoa hai tay vào nhau ra và hồi hộp chờ đợi.

"Tớ đã đến nhà cậu để định mời cậu cặp đôi với tớ trong buổi tiệc khiêu vũ năm lớp Tám. Hồi ấy tớ đã có kế hoạch ngông cuồng."

"Cậu đã bao giờ hỏi tớ vậy đâu?" "Tớ biết, tớ đang kể tiếp mà. Cậu có để tớ kể không nào?"

"Cậu đã có một kế hoạch ngông cuồng." Tôi nhắc lại.

John gật đầu. "Vì thế tớ đã gắn những chiếc que nhỏ và mấy bông hoa thành chữ BẠN NHẢY? để dán vào cửa sổ nhà cậu. Nhưng khi tớ đang dán dở thì bố cậu về, bác ấy đã nghĩ tớ đang đi dọn sàn cho mọi người, nên đã đưa tớ 10 đô-la. Tớ lúc ấy thì sợ quá nên cũng chạy về nhà luôn."

Tôi cười vang. "Tớ... không tin." Tôi không thể tin được rằng chuyện đó suýt nữa đã xảy ra. Tôi không biết tôi sẽ cảm thấy thế nào khi một chàng trai làm điều đó cho tôi. Trong toàn bộ lịch sử về những bức thư tình, những chàng trai tôi phải lòng, chưa từng một lần có ai thích lại tôi cùng lúc khi tôi thích họ. Luôn luôn là một mình tôi yêu đơn phương, theo đuổi họ, điều này cũng hay ho và cũng an toàn. Nhưng điều John vừa tiết lộ hoàn toàn mới. Cũ chứ nhỉ? Vừa mới vừa cũ, vì đó là việc trong quá khứ nhưng tôi mới nghe kể lần đầu.

Đó đã là điều làm tớ hối tiếc nhất năm lớp Tám," John nói. Đến lúc này thì tôi nhớ ra, có một lần Peter đã nói với tôi về John, rằng điều làm cậu ấy tiếc nhất năm lớp Tám là đã không mời tôi làm bạn nhảy của cậu ấy, và tôi đã rất phẫn chấn khi nghe vậy, nhưng rồi Peter nhanh chóng rút lại lời nói và nói rằng đó chỉ là câu nói đùa.

Rồi xe của đội bóng cũng đến. "Đã đến giờ diễn rồi," tôi nói. Tôi thấy hơi choáng váng khi quan sát các cầu thủ đi ra khỏi xe - Gabe, Darrel, nhưng không có Peter. Rồi đến khi người cuối cùng trong xe bước ra cũng không có Peter. "Thật kỳ lạ..."

"Có lẽ cậu ấy tự lái xe?" John hỏi..

Tôi lắc đầu. "Cậu ấy không bao giờ đi xe riêng đến trận đấu." Tôi với lấy chiếc điện thoại từ trong túi và nhắn tin cho Peter.

Cậu đâu rồi?

Không có tin nhắn lại. Vậy là có điều gì không ổn. Tôi biết thế. Vì Peter không bao giờ bỏ thi đấu, thậm chí cả khi bị ốm.

Tớ sẽ quay lại ngay, tôi nói với John, và nhảy ra khỏi ô tô, chạy vào sân thi đấu. Các cầu thủ đang khởi động. Tôi thấy Gabe đang buộc lại dây giày. Tôi gọi to, "Gabe!"

Gabe nhìn lên, tỏ vẻ ngạc nhiên. "Large, có việc gì vậy?" Không thờ nổi, tôi hấp tấp hỏi luôn, "Peter đâu?"

"Tớ không rõ," Gabe nói, lấy tay gãi gãi phía sau cổ. "Cậu ấy nói với Huấn luyện viên là cậu ấy có việc gia đình, có vẻ nghiêm trọng. Kavinsky không bao giờ bỏ thi đấu nếu như việc ấy không quan trọng."

Tôi chạy ngược về xe của John. Ngay khi ngồi vào xe, tôi hỗn hển, "Cậu đưa tớ đến nhà Peter được không?"

***

Tôi nhìn thấy xe của Gen trước, đang đỗ ở phần đường phía trước nhà Peter. Rồi tiếp đến, tôi nhìn thấy Gen và Peter, đang đứng trên phố như để mọi người đều nhìn thấy. Tay Peter vòng quanh người Gen, còn con bé thì

ngả hẳn vào người cậu ấy như thể cô ta không thể đứng vững bằng hai chân. Mặt Gen úp vào ngực Peter, còn cậu ta thì đan tay vuốt tóc và thì thầm gì đó vào tai con bé.

Đó là những gì đang diễn ra chỉ trong vòng có vài giây đồng hồ, nhưng tôi có cảm giác thời gian đang trôi rất chậm, rất chậm, như kiểu là tôi đang bước đi trong nước. Tôi nghĩ lúc đó tôi ngừng thở, đầu tôi lơ mơ, mọi thứ trước mắt thì đều trở nên mờ ảo. Không biết đây là lần thứ mấy tôi nhìn thấy cảnh họ đứng bên nhau như thế này? Có lẽ đã rất nhiều lần rồi.

"Cậu cứ lái đi," tôi cố nói với John, và John thì ngoan ngoãn nghe theo, John lại qua nhà Peter; hai người cũng không hề nhìn lên. Mà cảm ơn Chúa là họ không nhìn lên. Rồi tôi nói khẽ, "Cậu đưa tớ về nhà được không?" Tôi thậm chí không dám nhìn John, vì tôi cũng ghét khi bắt John chứng kiến cảnh vừa rồi,

John bắt đầu nói, "Có lẽ đây không phải là..." rồi cậu ngừng lại, "Chỉ là một cái ôm thôi, Lara Jean.

"Tớ biết." Nhưng dù gì thì gì, cậu ấy cũng bỏ hẳn một trận đấu bóng vì Gen.

Khi chúng tôi đã về gần đến nhà tôi, John hỏi, "Thế giờ cậu định làm gì?"

"Tớ sẽ gọi Peter đến tối nay và tớ sẽ bắt cậu ấy ra khỏi trò chơi." "Cậu vẫn nghĩ đến trò chơi cơ à?" giọng John ngạc nhiên.

Tôi nhìn ra ngoài cửa kính xe, nhìn những cảnh vật thân quen. "Ừ, tớ sẽ tiêu diệt cậu ta, rồi tớ sẽ phải tiêu diệt Genevieve và giành chiến thắng."

"Tại sao cậu muốn chiến thắng?" John hỏi. "Có phải vì giải thưởng không?"

Tôi không trả lời John, vì nếu mở miệng ra, tôi sẽ khóc.

Giờ thì bọn tôi đã về đến nhà. Tôi lí nhí, "Cảm ơn cậu đã đưa tớ đi," và chạy ngay ra khỏi xe trước khi John kịp nói gì đó. Tôi chạy vào nhà, thả giày ra và lao lên phòng. Tôi buông mình lên giường, mắt mở to nhìn trần nhà. Ba năm trước, tôi đã dán sao dạ quang lên trên trần, rồi lại gỡ gần hết ra, để lại đúng một ngôi, giờ nó trông như mẫu nhũ hóa thạch.

Ôi ngôi sao đầu tiên tôi nhìn thấy trong đêm nay, ngôi sao bé bỏng, ngôi sao tỏa sáng. Tôi ước tôi có thể, tôi ước tôi có thể có một điều ước cho đêm nay. Tôi ước là tôi sẽ không khóc.

Rồi tôi nhắn tin cho Peter: Hãy qua nhà tớ khi cậu xong việc với Genevieve.

Peter nhắn lại. Được.

Chỉ thế thôi! Không chối bỏ, không giải thích gì hết. Sau ngần ấy lần mà tôi đã tự tìm lý do để bỏ qua cho Peter. Tôi đã luôn tin tưởng vào cậu ấy hơn là tin tưởng vào bản thân tôi. Mà tại sao lại là tôi phải tới lui nhượng bộ, giả vờ vui vẻ trong khi tâm trạng tối chẳng tốt chút nào? Để giữ chân Peter ư?

Trong bản hợp đồng, chúng tôi đã viết rằng sẽ luôn thành thật với nhau, rằng sẽ không ai làm ai đau khổ. Nhưng tôi đoán có lẽ đã hai lần Peter không giữ lời.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 41

Peter và tôi ngồi trên bậc thềm trước nhà; tiếng ti vi vọng ra từ phòng khách vì Kitty đang xem phim. Bọn tôi ngồi yên lặng, không nói với nhau câu nào, chỉ có tiếng đễ kêu.

Peter nói trước. "Chuyện không như cậu nghĩ, Lara Jean. Không phải như thế."

Tôi dành chút thời gian kết nối những cụm thông tin mà tôi có trong đầu, để xem liệu có hiểu thêm được gì không. "Trước đây, tớ đã luôn vui vẻ được ở nhà với bố, Kitty và chị Margot. Rồi khi bọn mình bắt đầu đi chơi với nhau, cậu đã mở cửa đưa tớ ra ngoài với thế giới." Lúc này mắt Peter trở nên hiền từ. "Lúc đầu, tớ đã hơi sợ, nhưng sau thì tớ lại rất thích. Một phần của tớ đã luôn muốn được ở bên cạnh cậu, mãi mãi. Tớ có thể chấp nhận việc đó dễ dàng."

Tớ có thể yêu cậu mãi mãi."

Peter cố làm giọng nhẹ nhàng. "Vậy cậu hãy tiếp tục làm thế đi."

"Tớ không thể." Tôi run run. "Tớ đã nhìn thấy hai bọn cậu. Cậu đã ôm Gen và Gen đã ở trong vòng tay cậu. Tớ đã nhìn thấy tất cả."

"Nhưng nếu cậu đã nhìn thấy mọi thứ thì cậu hẳn phải biết câu chuyện không như những gì cậu đang nói," Peter bắt đầu nói. Lúc này tôi nhìn

Peter nghiêm túc, làm mặt Peter chùng xuống. "Tớ xin đây, cậu đừng nhìn tớ kiểu ấy."

"Tớ không thể, vì lúc này tớ không biết phải nhìn cậu thế nào nữa."

"Tối nay Gen đã rất cần tớ, nên tớ đã ở bên cô ấy, nhưng chỉ như một người bạn thôi."

"Không có ích gì đâu Peter. Gen vẫn muốn giữ chân cậu, và không có chỗ nào dành cho tớ." Mắt tôi bắt đầu mờ đi vì nước mắt. Tôi lấy tay áo quệt nước mắt đi. Tôi không thể ngồi thêm ở đây cạnh Peter nữa. Nhìn thấy gương mặt cậu ấy lúc này làm tôi thấy tổn thương kinh khủng. "Tớ xứng đáng nhiều hơn như thế, cậu biết không hả? Tớ xứng đáng... tớ xứng đáng được là người quan trọng số một của ai đó."

"Thì vẫn là vậy mà."

"Không, không phải là tớ, mà vẫn là Gen. Cậu vẫn bảo vệ cô ta, vẫn giữ bí mật cho cô ta, vân vân và vân vân. Mà bảo vệ cô ta khỏi chuyện gì chứ? Khỏi tớ sao? Tớ đã làm gì cô ta nào?"

Peter buông tay thông thượt. "Cậu đã lấy tớ từ tay cô ấy. Và cậu đã trở thành người quan trọng nhất đối với tớ."

"Không, không phải vậy. Gen mới là điều quan trọng nhất đối với cậu." Peter thổi má phù phù và cố gắng chống chế lại lời tôi nói, nhưng chẳng có ích gì. Tôi làm sao có thể tin được những điều cậu ấy nói sau khi chứng kiến tận mắt những cảnh ấy? "Cậu biết tại sao tớ biết cô ta là người quan trọng nhất với cậu không? Vì cậu lúc nào cũng chọn cô ấy thay vì tớ."

"Không phải như vậy!" Peter bắt đầu bùng nổ. "Khi tớ biết cô ấy đã quay đoạn video, tớ đã nói cô ấy không bao giờ được làm tổn thương cậu nữa, nếu không bọn tớ kể như kết thúc." Peter vẫn tiếp tục nói, nhưng đầu óc tôi có lẽ không nghe thêm được chữ nào nữa.

Như vậy là cậu ấy cũng đã biết. Cậu ấy biết chính là Genevieve là người đã phát tán đoạn video; cậu biết ấy biết điều đó mà đã không nói gì với tôi.

Giờ thì Peter không nói thêm gì nữa, mà đang nhìn tôi. "Lara Jean, có chuyện gì vậy?"

"Vậy là cậu đã biết?"

Mặt Peter xám lại. "Không! Không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Lúc đầu tớ không hề biết!".

Tôi mím chặt môi. "Vậy sao cậu lại nói là cậu đã tìm ra sự thật, và cậu đã không nói gì với tớ. Tôi thấy khó thở quá. "Cậu biết là tớ đã xuống tinh thần như thế nào, và cậu thì cố gắng bảo vệ cô ta. Rồi cậu tìm ra sự thật, và không nói gì với tớ.".

Peter bắt đầu nói nhanh. "Để tớ giải thích. Chỉ mới đây thôi tớ mới phát hiện ra điều này. Tớ hỏi cô ấy về đoạn video, cô ấy khóc lóc và thú nhận. Vào đêm hôm ấy trong chuyến đi trượt tuyết, cô ấy đã thấy bọn mình trong bể nước nóng; cô ấy đã quay video, và gửi nó đến Anonybitch, và bật nó ở buổi gặp mặt học sinh."

Tôi đã biết tất cả. Nhưng tôi vẫn lờ đi vì Peter. Vì cái gì? Vì cậu ấy ư?

"Cô ấy đã bị căng thẳng về chuyện gia đình, rồi lại ghen tức, nên đã đổ mọi chuyện lên đầu tớ và cậu."

"Chuyện gì nào? Cô ta đang phải trải qua chuyện gì?" Tôi hỏi nhưng không chờ đợi lắm câu trả lời; vì tôi biết Peter sẽ không nói với tôi. Tôi hỏi chỉ để nhấn mạnh mà thôi.

Peter trông có vẻ đau lòng. "Cậu biết là tớ không thể nói với cậu mà. Tại sao cậu cứ bắt tớ trả lời câu hỏi mà tớ không thể".

"Đấy là cậu tự đặt mình vào vị trí đó đây chứ. Mà cậu đang giữ tên của Gen đúng không? Cậu có tên của cô ta và cô ta thì có tên tớ."

"Ai mà thèm quan tâm đến trò chơi vợ vẫn đó chứ hả? Covey, bọn mình hãy nói chuyện của bọn mình thôi."

"Tớ thì lại quan tâm đến trò chơi vợ vẫn đó." Peter lúc nào cũng trung thành trước hết đến Genevieve, sau mới đến tôi. Luật là như thế. Luật vẫn luôn luôn như thế, Genevieve là thứ nhất, Lara Jean là thứ nhì. Rồi chợt một tia sáng lóe lên trong đầu tôi, nên tôi hỏi luôn Peter. "Nhưng tại sao cô ta lại ở bên ngoài đêm hôm đó? Tất cả mấy người bạn của cô ta đã đều ở trong nhà nghỉ cơ mà?"

Peter chợt nhắm mắt lại. "Tại sao điều ấy lại quan trọng?"

Tôi nhớ lại đêm hôm đó trong rừng. Peter đã rất ngạc nhiên khi thấy tôi. Cậu ấy là giật mình thì đúng hơn. Vậy là lúc đó Peter không phải đang đợi tôi mà là đợi Gen, như cách cậu ấy vẫn thường làm "Nếu như hôm ấy tớ không lên để xin lỗi cậu, thì có lẽ cậu đã hôn Gen phải không?" tôi hỏi.

Peter không đáp lại câu hỏi của tôi ngay lập tức. "Tớ cũng không biết."

Ba chữ ấy đã nói lên tất cả. Chúng như bóp nghẹt lồng ngực làm tôi không thở nổi. "Nếu tớ thắng, cậu biết tớ sẽ ước điều gì không?" Lara Jean, đừng nói ra điều đó mà, vì một khi đã nói ra mà sẽ không thể lấy nó lại. "Tớ ước là bọn mình chưa bao giờ bắt đầu câu chuyện này." Những câu chữ ấy cứ vang vang trong đầu tôi.

Peter không nói nổi câu gì. Mắt cậu nheo lại, và miệng cậu cũng nhỏ lại. Tôi đã làm tổn thương cậu ấy. Đó phải chăng là điều tôi đã muốn làm? Có lẽ lúc đầu thì đúng vậy, nhưng giờ thì tôi không chắc chắn. "Cậu không cần thắng cuộc để có được điều ước đâu Covey. Cậu có thể làm nó ngay bây giờ."

Tôi đặt tay lên ngực Peter. Mắt tôi đã đầy nước. "Cậu đã bị tiêu diệt. Mục tiêu của cậu là ai?" Thực ra tôi đã biết câu trả lời.

"Genevieve."

Rồi tôi đứng dậy, nói "Tạm biệt Peter!" rồi bước thẳng vào nhà, không ngoái đầu nhìn lại.

Như thế, bọn tôi đã chia tay, một cách dễ dàng, như thể không có chuyện gì, như thể chúng tôi đã không là gì của nhau. Chẳng lẽ mỗi tình đầu nào cũng không thể là tình cuối? Rằng chúng tôi không có duyên với nhau? Vì nếu mà chúng tôi có duyên với nhau thì làm sao bọn tôi có thể bước đi mỗi người một ngả nhẹ nhàng như thế này? Có lẽ, chúng tôi không phải sinh ra để dành cho nhau, tôi nghĩ vậy.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han

dtv-ebook.com

Chương 42

Chuyện của tôi và Peter, chuyện bọn tôi chia tay, là một điển hình của tình yêu thời trung học. Ý tôi là chuyện yêu đương tuổi học trò đều phù phiếm, sáng nắng chiều mưa vậy thôi. Rồi mai kia cảm giác thất tình sẽ hết. Dù vậy, nỗi đau khi bị phản bội, tôi sẽ vẫn nhớ và trân trọng. Dù gì thì đây cũng là cuộc chia tay đầu tiên của tôi. Tất cả đều là một phần của tiến trình yêu đương. Tôi cũng đã không kỳ vọng rằng chúng tôi sẽ bên nhau mãi mãi; bọn tôi mới có mười sáu và mười bảy tuổi. Rồi một ngày nào đó, tôi sẽ nhìn lại những kỷ niệm này, và có lẽ sẽ hiểu cặn kẽ hơn.

Tôi nằm trên giường và tự nói với mình tất cả những điều này, dù mắt thì vẫn đang đẫm nước, và tôi đã khóc như vậy đến khi ngủ thiếp đi. Tôi khóc đến nỗi má tôi đỏ lên vì lau nước mắt nhiều quá. Nỗi buồn này, bắt đầu bởi Peter nhưng chưa kết thúc ở đó.

Bởi vì, khi buồn, những suy nghĩ cứ nối đuôi nhau kéo đến, như một vòng xoáy: Tôi nhớ mẹ, tôi nhớ mẹ, tôi nhớ bà rất nhiều. Nếu có mẹ ở đây, có lẽ mẹ đã làm cho tôi trà night-night, và mẹ sẽ ngồi an ủi tôi. Mẹ sẽ đặt đầu tôi lên đùi mẹ, dùng tay chạm tóc cho tôi và thì thầm vào tai tôi rằng mọi việc sẽ ổn, Lara Jean. Mọi việc sẽ ổn hết. Và tôi sẽ tin như thế, vì những lời mẹ nói luôn đúng,

Ôi mẹ yêu quý, con nhớ mẹ biết bao. Tại sao mẹ không có ở đây khi con cần mẹ nhất?

***

Cho đến lúc này, những món đồ mà tôi vẫn giữ của Peter gồm có mẫu giấy ăn mà trên đó Peter phác họa gương mặt tôi, cuống vé xem phim của lần đi xem phim đầu tiên, bài thơ Peter tặng tôi hôm ngày lễ tình yêu. Và cả chiếc vòng cổ nữa. Tôi chưa dám đeo lại nó. Ít nhất không phải là giai đoạn này.

Tôi nằm dài trên giường cả buổi ngày thứ Bảy, chỉ đứng lên để lấy ít đồ ăn vặt và đưa Jamie đi tè sau vườn. Tôi đang tự mình tua nhanh đoạn buồn trong những bộ phim lãng mạn về tình yêu. Lúc này, điều tôi nên làm có lẽ là tìm cách để tiêu diệt Genevieve khỏi cuộc chơi. Biết vậy, nhưng tôi không thể. Vì tôi cảm thấy buồn khi phải nghĩ đến con bé, đến trò chơi, và hơn hết là khi nghĩ đến Peter. Tôi cố gắng gạt bỏ hết mọi điều ra khỏi tâm trí cho đến khi tôi có thể tập trung.

John nhắn tin hỏi thăm tôi, nhưng tôi không biết trả lời thế nào. Vậy nên tôi cũng đặt việc viết tin nhắn trả lời sang một bên.

Cả cuối tuần hôm đó, lần duy nhất mà tôi ra khỏi nhà là vào buổi chiều Chủ Nhật khi đến Belleview dự cuộc họp lên kế hoạch bữa tiệc tiếp theo. Cùng với sự giúp đỡ của bà Stormy, cô Janette đã đồng ý để tôi tổ chức tiệc USO. Vậy đấy, mọi việc cần phải quay lại như cũ, và chuyện chia tay thì quý tha ma bắt nó đi.

Bà Stormy nói rằng các ông bà ở đây đang rất hào hứng với bữa tiệc USO. Bà thì đặc biệt hào hứng vì có tên là Fermcliff, một nhà dưỡng lão lớn khác trong thị trấn, có thể sẽ cử vài đại diện sang tham dự. Bà nói ở đó có ít nhất một ông già góa vợ mà bà quen trong câu lạc bộ sách tại thư viện địa phương. Thông tin này cũng làm các bà lão ở đây phấn khởi. "Ông ấy đã nhận được nhiều huân chương danh dự khi là tướng quân đội," bà nói với mọi người. "Và ông ấy vẫn lái xe." Những thông tin này tôi cần phải lập tức loan báo, để mọi người thêm háo hức.

Khi tham gia bữa tiệc, mỗi người sẽ được phát năm tờ tem phiếu chiến tranh (*), để họ có thể dùng mua một ly rượu whiskey, hay một chiếc huy hiệu có hình cờ Mỹ, hay một điệu nhảy với ai đó. Ông Morales là người đã đưa ra sáng kiến này. Chính xác ra là ông muốn mỗi tấm phiếu có thể "mua" được một điệu nhảy với một bà, nhưng chúng tôi đã kịch liệt lên án ông vì phân biệt nam nữ, rằng bạn nhảy là ông hay bà đều được. Bà Alicia nói: "Sẽ có nhiều các bà hơn là các ông đi dự tiệc, nên các bà cũng sẽ phải chủ động mời bạn nhảy chứ." Bà vẫn rất thực tế như mọi khi.

(*) Trong thời gian chiến tranh, Chính phủ của các nước gây chiến như Mỹ đã phát hành trái phiếu chiến tranh (tiếng Anh: War bonds) để bán cho người dân, tiền thu được từ việc bán trái phiếu sẽ dùng để bổ sung vào kinh phí hỗ trợ quân đội.

Tôi đi một vòng, gõ cửa từng phòng để hỏi mượn mọi người những tấm hình họ chụp năm 1940 nếu có, đặc biệt là ảnh mặc quân phục hay ảnh họ đã tham gia các bữa tiệc USO trước đây. Một bà lão nói với tôi, "Cháu à, năm 1945 bà mới 6 tuổi thôi." Tôi đã nhanh như cắt, nói với bà là ảnh của bố mẹ bà hồi ấy cũng được. Nhưng bà đã đóng sập cửa luôn rồi.

***

Những quyển sách cắt dán cho người cao tuổi cũng được bày biện ở buổi liên hoan. Tôi đã in ra những tờ tem phiếu và ông Morales cắt chúng. Maude, một người mới trong nhóm và rất giỏi Internet thì đang đặt những bài báo chiến tranh để trang trí khu vực để đồ ăn uống. Bạn của bà Maude là Claudia thì đang lo phần nhạc nền.

Bà Alicia sẽ có một cái bàn nhỏ dành riêng cho bà. Bà sẽ gấp những con hạc giấy, nhiều màu, màu tím, màu hồng đào, màu xanh ngọc, và có họa tiết hoa lá nữa. Bà Stormy đã cố thuyết phục bà Alicia đổi sang màu đỏ, trắng và xanh da trời, nhưng bà Alicia đã rất kiên định với những lựa chọn của mình và được tôi ủng hộ. Những bức tranh người Mỹ gốc Nhật

sống ở trại tập trung của bà được đặt trong khung tranh bằng bạc rất kiểu cách.

"Mấy bức ảnh này chỉ làm cho tâm trạng người ta đi xuống," bà Stormy nói với tôi.

Bà Alicia nghe được nên quay người lại. "Những bức ảnh ấy là để giáo dục những kẻ ngu dốt."

Bà Stormy gồng mình lên, đứng thẳng. "Alicia, bà vừa nói tôi là kẻ ngu dốt sao?" Tôi co rúm người lại. Bà Stormy đã bỏ nhiều công sức cho bữa tiệc này, nên bà cũng đã bắt đầu mệt và dễ nổi cáu.

Tôi không thể nào chịu được thêm trận cãi nhau nào nữa giữa hai bà. Tôi đang định xin hai bà giảng hòa thì bà Alicia đã nhìn bà Stormy sắc như dao, nói bóng gió, "Càng dốt thì lại hay thích ra vẻ."

Tôi và bà Stormy đều há miệng kinh ngạc. Rồi bà đi ra chỗ bàn để dụng cụ của bà Alicia, vung tay gạt hết giấy màu xuống đất. Đến lượt bà Alicia hét và tôi lại há miệng nhìn hai bà. Mọi người trong phòng cũng nhìn hai bà. "Bà Stormy!"

"Cháu về phe bà ấy há? Bà ấy vừa bảo ta là kẻ ngu dốt đấy! Stormy Sinclair này có thể là cái gì cũng được, nhưng không phải là kẻ ngu dốt."

"Cháu không về phe ai hết," tôi nói, cúi người xuống để nhặt đồng giấy màu lên.

"Nếu cháu phải chọn phe, thì là phải về cùng phe với bà," bà Alicia nói rồi hất hàm về phía bà Stormy. "Bà ấy nghĩ mình là một quý bà ghê gớm lắm, nhưng thực ra bà ta chỉ là một đứa trẻ con thích gây chuyện."

"Một đứa trẻ con!" bà Stormy rít lên.

"Hai bà làm ơn thôi cãi nhau được không ạ?" Rồi nước mắt tôi cứ thế tuôn ra, tôi đã quá căng thẳng. "Hôm nay cháu không chịu được đâu ạ." Giọng tôi yếu ớt nói. "Hôm nay cháu thật sự không thể."

Lúc này hai bà nhìn nhau và nhanh chóng chạy lại chỗ tôi. "Cháu yêu, có chuyện gì vậy?" Bà Stormy hỏi. "Chắc chắn do tên con trai nào đó rồi."

"Ngồi xuống đây cháu" bà Alicia nói. Rồi hai bà đỡ tôi ngồi xuống ghế salon, hai bà ngồi hai bên.

"Các ông bà làm ơn ra ngoài hết đi ạ!" bà Stormy hét như ra lệnh, và các ông bà khác tản đi. "Giờ thì nói cho chúng ta nghe đã xảy ra chuyện gì nào?"

Tôi đưa tay áo lau nước mắt. "Peter và cháu đã chia tay." Tôi nói một cách rõ ràng.

Bà Stormy sửng sốt. "Cháu và cậu bạn đẹp trai chia tay nhau? Vì một cậu bạn khác sao?" Bà nhìn có vẻ hy vọng, và tôi biết, bà đang nghĩ đến John.

"Không phải vì một cậu bạn khác bà ạ. Chuyện phức tạp lắm."

"Cháu yêu quý, không có chuyện gì là phức tạp như cháu nghĩ đâu," bà Stormy an ủi. "Thời của bà..."

Bà Alicia lượm bà Stormy. "Bà có để cho cháu nó nói không nào?"

"Peter vẫn chưa hết vương vấn bạn gái cũ của cậu ấy, Genevieve," tôi nói, khịt mũi. "Gen chính là người đã đưa đoạn video trong bể nước nóng lên trên mạng, và cậu ấy đã biết điều đó mà không nói gì với cháu hết."

"Có lẽ là tại cậu ấy không muốn cháu lo lắng", bà Alicia nói.

Bà Stormy lắc đầu quầy quậy, đến nỗi đôi khuyên tai kiểu diêm của bà kêu loảng xoảng. "Chàng trai đó như một con chó con, ít va chạm và quá đơn giản. Cậu ta phải đối xử với cháu như một nữ hoàng, chứ không phải là với Genevieve."

"Nhưng bà đã chẳng muốn sắp xếp cho Lara Jean hẹn hò với cháu trai của bà con gì?" bà Alicia nói giọng trách móc.

"Đúng, tôi làm thế thật đấy!" Rồi với những tia sáng trong mắt, bà nói "Này Lara Jean, nói bà nghe tối nay cháu đã có kế hoạch gì chưa nào?"

Bà đã làm cho cả ba bà cháu đều cười. "Hiện tại, cháu không thể nghĩ đến ai khác ngoài Peter," tôi nói. "Bà con nhớ về mối tình đầu của bà không?"

Bà Stormy chắc phải có cả một tá tình đầu. Ấy vậy mà bà gật đầu. "Garrett O'Leary. Khi ấy bà mười lăm còn ông ấy mười tám. "Ta với ông ấy chỉ khiêu vũ với nhau một lần. Nhưng cái cảm giác của ta khi được ông ấy ngắm nhìn thì..." Bà hơi run run nhớ lại.

Rồi tôi quay sang bên trái hỏi bà Alicia. "Còn bà, mối tình đầu của bà hẳn là với chồng bà, ông Phillip, phải không ạ?" Bà lắc đầu, làm tôi ngạc nhiên. "Mối tình đầu của bà là ông Albert. Ông ấy là bạn thân của anh trai bà. Bà đã nghĩ một ngày bà sẽ cưới ông ấy. Nhưng mọi chuyện đã không diễn ra như thế. Rồi bà gặp ông Phillip." Bà cười hiền. "Phillip là tình yêu của cuộc đời bà. Nhưng bà vẫn không quên ông Albert. Ôi khi đó bà mới tươi trẻ làm sao. Stormy, bà có tin là chúng ta đã từng rất trẻ không?"

Lần này bà Stormy không trả lời ngay lập tức. Mắt bà cũng mọng nước, và giọng bà thì nhẹ nhàng, "Như thể một triệu năm trước rồi. Và vẫn chưa kết thúc."

"Và vẫn chưa kết thúc," bà Alicia nhắc lại.

Rồi cả hai cười với tôi. Sự quan tâm này đã khiến tôi rơi thêm nước mắt. Thế giờ cháu sẽ phải làm gì nếu Peter không còn là bạn trai của cháu nữa?" tôi hỏi với giọng khá to.

Thì cháu vẫn sống như trước đây khi cậu ấy là bạn trai cháu." bà Alicia nói "Cháu làm việc của cháu. Lúc đầu, cháu sẽ nhớ cậu ấy, nhưng rồi sẽ quên dần thôi. Nỗi nhớ sẽ vơi dần đi." Bà đưa bàn tay khô cứng của người có tuổi vuốt má tôi. Tôi thấy bà mỉm cười. "Điều cháu cần chính là thời gian, và cháu, cô gái bé bỏng của bà, cháu có tất cả thời gian trên thế giới này."

Thật là một suy nghĩ an ủi. Nhưng tôi không tin là nó hoàn toàn đúng. Tôi nghĩ rằng với những người trẻ tuổi, thời gian rất khác. Thời gian có vẻ dài hơn, khỏe hơn, và sống động hơn. Và điều tôi biết là mỗi phút không có Peter thật dài, như kiểu tôi vẫn đang chờ, đang mong rằng cậu ấy sẽ quay lại. Dù bản thân tôi biết rằng Peter sẽ không bao giờ quay lại với tôi, nhưng trái tim tôi không muốn tin rằng mọi chuyện đã chấm dứt.

***

Sau khi nước mắt đã khô và lấy lại năng lượng, tôi ngồi nói chuyện với cô Janette trong văn phòng bàn chi tiết về buổi tiệc. Khi cô yêu cầu dùng phòng sinh hoạt để tổ chức bữa tiệc, tôi thấy hơi lo lắng. "Cô à, phòng sinh hoạt chung thì không đủ lớn."

"Cô cũng không biết nói với cháu thế nào. Vì phòng hoạt động chính đã bị đặt trước cho đội chơi bingo rồi. Lịch đã được đặt trước cho tất cả các tối thứ Sáu."

"Nhưng buổi tiệc này sẽ là một đại tiệc. Liệu những người chơi bingo có thể dùng phòng sinh hoạt chỉ một lần thôi không ạ?"

"Lara Jean, cô không thể chuyển họ sang phòng khác được. Vì mọi người trong cộng đồng cao tuổi cũng đến đây chơi, kể cả mẹ của người chủ

cho thuê khu này. Và có nhiều nhà chính trị gia nữa. Cô chịu thôi."

"Thế phòng ăn lớn thì sao ạ?" Bọn tôi có thể sắp xếp lại bàn ghế. làm sàn nhảy và đặt đồ ăn trên chiếc bàn dài sát tường. Có thể đây là một giải pháp.

Lúc này thì có Janette nhìn tôi như muốn nói là Cô xin cháu đấy. "Nhưng ai sẽ là người sắp xếp di chuyển bàn ghế? Cháu sao?"

"Vâng, cháu, và cháu chắc sẽ tìm được một vài tình nguyện viên..."

"Và nếu có một trong số các các cụ bị đau lưng và kiện cáo chúng ta thì sao? Không đời nào."

"Chúng ta đâu cần phải chuyển toàn bộ bàn đâu ạ, chỉ một nửa thôi. Mà cô cũng có thể nhờ các nhân viên giúp đỡ phải không ạ?"

Cô Janette lắc đầu nhưng tôi thì chưa chịu đầu hàng. "Cô Janette, cháu nghe nói cả bên Ferncliff cũng sẽ đưa một số cụ sang đây tham gia với chúng ta. Ferncliff. Họ vẫn nói họ là nhà dưỡng lão số một ở vùng Blue Ridge Mountains này."

"Trời đất, Ferncliff chỉ là một nơi cáu bẩn và những người làm việc ở đó cũng rác rưởi nốt. Cô có những nhân viên giỏi hơn nhiều. "Nhà dưỡng lão số một ở vùng Blue Ridge Mountains, ha, còn khuya nhé!"

Giờ thì tôi đã nắm được thóp cô. "Cô Janette ạ, nếu như bữa tiệc này chỉ là làng nhàng, thì họ sẽ nhìn chúng ta như những kẻ thất bại. Chúng ta sẽ không để việc đó xảy ra. Cháu muốn những người ở Ferncliff sẽ bước vào đây, hoặc đi xe lăn vào đây, và ước rằng Ferncliff cũng được như Belleview."

"Được rồi được rồi. Cô sẽ nhờ những người ở đây giúp cháu sắp xếp lại phòng ăn." Rồi cô lắc lắc ngón tay chỉ về phía tôi. "Cháu đúng là cứng

đầu lắm nhé cô bé ạ!"

"Cô sẽ không phải ân hận đâu ạ," tôi hứa "Rồi những bức ảnh hôm tiệc, ta sẽ đăng lên trang chủ, và mọi người sẽ chỉ muốn được như chúng ta."

Khi cô Janette lim dim mắt vì hài lòng thì tôi mới dám thở ra. Buổi tiệc này buộc phải đầu ra đấy, chắc chắn là thế. Và nó sẽ là một điểm sáng đầu tiên của tôi.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 43

Tối Chủ Nhật, tôi uốn tóc. Uốn tóc là một việc luôn làm cho tôi thoải mái. Tôi thích uốn tóc vào buổi tối, và thần thơ nghĩ về những chuyện có thể xảy ra hôm sau. Hơn nữa, uốn tóc trước khi đi ngủ thì hôm sau tóc sẽ đẹp hơn, ít bông xù.

Tôi đã kẹp được nửa đầu và uốn gần xong một phía thì nhìn thấy Chris treo vào qua cửa sổ phòng tôi. "Tao vẫn đang bị phạt, nên phải chờ đến khi mẹ tao đi ngủ thì mới về được nhà" con bé nói, và bỏ chiếc áo khoác biker ra.

"Mày vẫn buồn về vụ với Kavinsky à?"

Tôi đang uốn một lọn tóc nữa, "Ừ, vắn. Thì chuyện xảy ra cũng chưa đến bốn tám giờ mà."

Chris choàng tay lên người tôi. "Tao ghét phải nói cho mày điều này. Nhưng chuyện của tụi mày, ngay từ đầu đã như một con tàu lệch ray."

Tôi nhìn con bé trách móc. "Mày thật biết an ủi!".

"Thật đấy mà. Cách hai đứa mày bắt cặp với nhau cũng kỳ cục. rồi chuyện đoạn video kia nữa. Con bé vừa nói vừa lấy chiếc máy uốn tóc từ tay tôi để uốn tóc nó. "Nhưng dù sao, tao cũng phải nói là trải qua ngần ấy việc cũng có lợi cho mày. Mày đã từng là một con bé khép kín. Giờ mày đã có thể tự đánh giá mọi vấn đề."

Tôi giành lại chiếc máy uốn tóc từ Chris và giả vờ như định đánh vào đầu nó, "Mày qua đây để chia sẻ với tao hay là để nói về những sai lầm của tao hả?"

"Ôi, xin lỗi mày, tao chỉ luyện thuyên thôi." Rồi nó nhăn nhó cười với tôi. "Đừng có buồn lâu nhé. Mày đâu có phải là kiểu người buồn bã. Ngoài kia còn có bao nhiêu chàng trai chứ đâu phải chỉ mỗi Kavinsky. Những chàng trai chưa từng "qua tay" con em họ tao. Hay những chàng như John McClaren. Này, John chả quá là quyến rũ đi. Tao đã muốn tán cậu ấy nếu như cậu ta không phải lòng mày.

Nhẹ nhàng, tôi nói với Chris, "Bây giờ đầu óc tao không thể nghĩ đến ai. Peter và tao mới chia tay mà."

"Có một luồng khí nóng giữa mày và cái cậu Johnny đấy. Tao đã tự kiểm chứng hôm bọn mình tổ chức bữa tiệc cái ống thời gian. Cậu ta thích mày." Rồi con bé huých vai tôi. "Mày cũng từng thích cậu ấy mà. Nên biết đâu vẫn còn vương vấn."

Tôi tặng lời lời Chris và quay ra uốn tóc, từng lọn một.

***

Peter vẫn ngồi trên tôi một bàn trong giờ Hóa học. Tôi đã không biết rằng cảm giác nhớ nhung còn mãnh liệt hơn khi bạn chỉ cách họ vài thước. Có lẽ tại vì Peter không thèm nhìn tôi, thậm chí đến một lần. Hay tôi đã không nhận ra rằng Peter đã trở thành một người quan trọng trong cuộc sống của tôi, rằng cậu ấy đã quá thân quen với tôi. Và giờ thì cậu ấy đã ra đi. Không phải là "đi mất", vẫn ở đây, nhưng không còn là của tôi nữa, điều ấy dường như con tẻ hơn. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, chuyện giữa chúng tôi đã rất tốt, rất rất tốt. Không phải là rất tốt sao? Nhưng có lẽ những điều tốt vốn không thể tồn tại được lâu; có lẽ chính vì thế chúng

càng trở nên ngọt ngào, tính chất tạm thời của chúng. Có lẽ tôi chỉ đang cố làm mình thấy tốt hơn. Nó cũng có chút tác dụng, ít ra là lúc này.

Hết giờ, Peter ngồi nán lại ở bàn, rồi quay người xuống chỗ tôi. "Chào cậu"

Tim tôi giật thót. "Chào cậu." Tiếng chào bật ra vô thức. Đột nhiên tôi có ý nghĩ bất cần là nếu cậu ấy muốn tôi quay lại, tôi sẽ đồng ý. Bỏ qua sự kiêu hãnh của bản thân, bỏ qua chuyện Genevieve, bỏ qua tất cả mọi thứ.

"Tớ muốn có lại chiếc vòng cổ," Peter nói. "Hiển nhiên là vậy!"

Tôi đưa tay chạm vào mặt dây chuyền trái tim đang đeo. Sáng nay tôi đã muốn tháo nó ra nhưng tôi đã không chịu nổi nếu phải làm thế.

Giờ tôi phải trả lại nó ư? Bà Stormy có hẳn một hộp đựng đồ trang sức và quà của những người bạn trai cũ. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng tôi phải trả lại quà cho bạn trai khi bọn tôi chia tay. Nhưng dù sao thì chiếc vòng này cũng rất đắt tiền, và Peter lại là một người thực tế. Cậu ấy có thể lấy lại tiền và mẹ cậu ấy sẽ bán lại nó ở cửa hàng. Nghĩ đến đó, tôi nói, "Tất nhiên rồi," và lúng túng đưa tay lên mở khóa.

"Cậu không phải đưa nó lại cho tớ ngay bây giờ đâu," Peter nói. Tay tôi bất động. Có lẽ cậu ấy sẽ để tôi giữ nó một thời gian, hay có khi suốt đời chẳng? "Nhưng tớ sẽ lấy lại nó."

Tôi loay hoay mà vẫn không tài nào mở được khóa chiếc vòng cổ. Peter đứng đó lại càng làm tôi khó khăn hơn. Cuối cùng thì cậu ấy cũng bước ra phía sau và gạt tóc tôi sang một bên. Có lẽ là do tôi tưởng tượng ra nhưng tôi nghĩ mình nghe thấy tiếng trái tim Peter đang đập. Tim Peter thì đang đập, con tim tôi thì như đang vỡ tan.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP

(P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 44

Kitty chạy như bay vào phòng tôi. Tôi đang ngồi ở bàn để làm bài tập về nhà. Lâu lắm rồi tôi mới ngồi vào bàn học. Peter và tôi vẫn thường làm bài tập ở Starbuck. Tôi đã thấy cô đơn trở lại.

"Thế chị và Peter lại chia tay nhau sao?" Kitty hỏi như ra lệnh.

Tôi lưỡng lự. "Ai bảo em thế?"

"Chị đừng quan tâm ai bảo. Chỉ trả lời câu hỏi của em thôi."

"Ừ."

"Chị không xứng đáng được anh ấy yêu."

Tôi quay ngược người từ ghế ngồi. "Gì cơ? Em là em gái của chị cơ mà - thật không công bằng khi em lại đi bên anh Peter. Em còn chưa nghe gì từ chị hết, mặc dù em không buộc phải làm thế. Em có biết rằng trong mọi trường hợp, em không bao giờ được về phe chống lại chị gái em không?"

Con bé cong môi. "Thế từ phía chị thì thế nào?"

"Phía chị thì hơi lảng nhãng. Nhưng anh Peter vẫn còn tình cảm với Genevieve."

"Nhưng anh ấy không quan tâm đến chị ấy theo cách trước đây. Chị đừng chỉ nên dựa vào điều đó mà buộc tội."

"Nhưng em không chứng kiến những gì chị đã nhìn thấy, Kitty. Tôi bắt đầu thấy tuôn trào."

"Thế chị đã thấy gì?" Con bé hếch cằm thách thức, "Chị nói em nghe xem nào."

"Và không chỉ là những gì chị nhìn thấy. Mà đó còn là những điều chị biết, sau một thời gian dài. Nhưng thôi, đừng bận tâm. Em sẽ không hiểu được đâu Kitty ạ."

"Thế chị có nhìn thấy anh ấy hôn chị Genevieve không?"

"Không, nhưng..."

"Không nhưng gì hết." Con bé liếc tôi. "Chuyện này có liên quan gì đến cái anh bạn của chị có cái tên là lạ không nhỉ? John Amberton McClaren hay gì đấy ấy?"

"Không hề. Mà sao em lại hỏi chị thế?" Tôi há miệng ngạc nhiên. "Mà khoan đã, em lại đọc thư của chị đấy hả?"

Con bé nhăn nhó. Tôi biết con bé đã làm thế. "Chị đừng thay đổi chủ đề. Nói em nghe chị có thích anh ấy không?"

"Chuyện này không liên quan gì đến John McClaren. Chỉ là chuyện giữa chị và anh Peter thôi."

Tôi định kể cho Kitty rằng Gen chính là người đã quay video và phát tán nó. Rằng Peter đã biết vậy nhưng vẫn muốn bảo vệ Gen. Nhưng tôi không muốn con bé biết sâu quá về Peter. Điều đấy có thể sẽ là quá tàn nhẫn với con bé. "Kitty, không có chuyện gì hết. Đơn giản là vì anh Peter

vẫn còn có tình cảm với Genevieve, và chị luôn biết điều đó. Hơn nữa, đâu có gì nghiêm trọng với Peter đâu khi chuyện chia tay này của bọn chị cũng như chuyện đã xảy ra giữa anh Josh và chị Margot thôi mà. Những chuyện tình cảm học sinh khó mà bền, em hiểu không. Và việc đó cũng tốt. Bọn chị vẫn còn quá trẻ để quá nghiêm trọng chuyện yêu đương." Nói vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy dòng nước mắt nóng đang tuôn ra từ khóe mắt.

Kitty giờ đã có vẻ xuống nước. Con bé ôm lấy tôi. "Thôi chị đừng khóc mà."

"Chị đâu có khóc. Chị chỉ tống ít nước mắt ra ngoài thôi."

Thở dài, em nói, "Nếu đây là tình yêu thật thì không, cho xin. Em không muốn dính dáng. Khi nào em lớn, em sẽ chỉ làm việc của mình."

"Ý em là sao?" tôi hỏi.

Kitty nhún vai. "À là nếu em thích một bạn trai thì em sẽ hẹn hò với cậu ấy, nhưng xong rồi thì em sẽ không ở nhà và khóc vì bạn ấy đâu."

"Em đừng có giả vờ như em không phải là đồ mít ướt nhé!"

"Em chỉ khóc vì những thứ quan trọng thôi."

"Em vừa khóc tối hôm nọ vì bố không cho em thức khuya xem ti vi đấy thôi."

"Ồ, tại vì chương trình TV là quan trọng với em mà."

Tôi khịt khịt mũi, nói tiếp, "Chị không biết là tại sao lại đi tranh luận với em về chủ đề này nữa." Em Kitty còn quá nhỏ để hiểu hết vấn đề. Một phần trong tôi hy vọng con bé sẽ không bao giờ phải trải qua việc như tôi. Dường như cuộc sống trước đây của tôi dễ chịu hơn nhiều trước khi dính vào chuyện yêu đương.

***

Tối hôm ấy tôi cùng bố dọn bát đĩa sau bữa ăn. Bố hỏi, "Em Kitty nói với bố về chuyện con chia tay. Con cảm thấy sao rồi?"

Tôi đang tráng một chiếc cốc và bỏ nó vào máy rửa bát. "Kitty thật là léo mép. Con đang định nói cho bố biết. Thực ra trong lòng tôi vẫn chưa muốn làm việc đó.

"Con có muốn chia sẻ với bố về chuyện đó không? Bố có thể làm trà night-night cho con. Nó không ngon được như trà của mẹ, nhưng cũng vẫn là trà night-night."

"Chắc lúc khác đi bố," tôi nói, chỉ để không làm bố buồn. Trà của bố làm không được ngon lắm.

Bố đặt tay lên vai tôi. "Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, bố hứa đấy. Peter Kavinsky không phải là chàng trai duy nhất trên thế giới này con ạ."

Tôi thờ dãi nói, "Con không bao giờ muốn chịu đựng nỗi đau này nữa."

"Những nỗi đau về chuyện tình cảm thì không có cách nào tránh được đâu con gái ạ. Đó là một phần của cuộc đời." Bố thớm vào đỉnh đầu tôi. "Thôi con lên nhà nghỉ ngơi đi. Bố sẽ làm nốt việc ở đây."

"Con cảm ơn bố." Tôi để bố ở lại bếp một mình lau nồi chảo và tự ngâm nga với bản thân.

Bố đã nói Peter không phải là cậu con trai duy nhất trên thế giới này. Tất nhiên đúng là vậy, tôi biết điều đó. Nhưng nhìn bố xem, với bố thì mẹ chính là người phụ nữ duy nhất trên đời. Vì nếu không, thì giờ bố cũng đã phải có ai đó rồi. Có lẽ bố cũng đang cố tìm cách tự bảo vệ mình khỏi nỗi

đau tình cảm một lần nữa? Phải chăng bố con tôi có tính cách này giống nhau, điều mà tôi chưa bao giờ nhận ra.

NHỮNG CÁNH THƯ CHƯA KHÉP (P. S. I STILL LOVE YOU)

Jenny Han
dtv-ebook.com

Chương 45

Trời lại mưa. Tôi đã định đưa Kitty và Jamie đi dạo ở công viên sau giờ học, nhưng giờ thì kế hoạch đã không còn khả thi. Thay vào đó, tôi lại đang ngồi trên giường, uốn tóc và ngắm mưa. Từng giọt mưa trông như những viên đạn nhỏ màu ánh bạc. Thời tiết thật là hợp với tâm trạng của tôi bây giờ.

Cuộc chia tay với Peter đã làm tôi quên hẳn về trò chơi của cả nhóm. Giờ thì tôi đã nhớ ra. Tôi sẽ thắng. Tôi sẽ đánh bại Genevieve. Cô ta không thể vừa có Peter vừa có chiến thắng. Điều đó quá bất công. Và tôi sẽ nghĩ một điều ước thật hoàn hảo, thứ gì đó thật đích đáng mà tôi có thể tước khỏi Genevieve. Giá như tôi biết mình cần phải ước điều gì!

Tôi cần trợ giúp! Tôi gọi cho Chris nhưng con bé không nhắc máy. Tôi định gọi lại lần nữa nhưng cuối cùng tôi quyết định gọi John.

Cậu giúp tớ hạ Genevieve được không?

Vài phút sau John nhắn lại.

Rất hân hạnh

***

John ngồi thoải mái trên ghế sa lông và cúi người về phía trước, nhìn tôi chăm chú "Nói tớ xem cậu định làm gì nào? Cậu muốn hạ Genevieve

đúng không? Cậu định bí mật theo dõi cô ấy?"

Tôi pha một cốc trà ngọt mời John. Ngồi xuống cạnh cậu, tôi nói, "Tớ nghĩ trước hết cần theo dõi cô ấy đã, vì tớ cũng không biết thói quen và thời gian biểu của Gen thế nào." Và... nếu tôi thắng tôi sẽ khám phá ra bí mật của Genevieve, và việc ấy ít ra thì cũng là một phần thưởng hậu hĩnh.

"Tớ thích cách cậu lên kế hoạch," John nói, ngả đầu ra sau và thưởng thức cốc trà.

"Tớ biết chỗ nhà Gen giấu chìa khóa phụ. Chris và tớ đã có lần phải đến nhà con bé để lấy máy hút bụi. Nếu mà... nếu mà tớ có thể trêu người cô ấy trước nhỉ? Kiểu tớ có thể để một tờ thông báo là Tớ đang theo dõi cậu. Điều đó sẽ làm Genevieve hoảng loạn lên ấy chứ."

John gần như sặc nước trà. "Khoan đã. Làm thế nào mà cậu nghĩ cả ra điều đó?"

"Tớ không biết. Cậu mới là chuyên gia trong trò này mà."

"Chuyên gia? Tớ mà là chuyên gia cái nổi gì? Nếu mà tớ giỏi giang thì tớ đâu đã bị loại khỏi trò chơi."

"Thế làm sao mà cậu biết tớ ở Belleview?" tôi nêu luôn chứng cứ. "Đó chỉ là do cậu kém may mắn thôi!"

"Bọn mình có nhiều sự trùng hợp. Ở Belleview. Hay ở Mô phỏng Liên Hợp Quốc."

Tôi nhìn xuống tay mình. "Đó... không phải là trùng hợp. Tớ đã đến buổi Mô phỏng Liên Hợp Quốc vì muốn được nhìn thấy cậu. Tớ đã muốn biết cậu bây giờ trông thế nào. Tớ đã biết là cậu sẽ tham gia cuộc tranh luận, và tớ nhớ cậu đã từng rất thích nó hồi cấp Hai."

"Tớ tham gia vào Mô phỏng Liên Hợp Quốc vì đó là lý do tớ có thể tập nói trước đám đông, để sửa tật nói lắp." John dừng lại. "Mà cậu nói là cậu đã đến đây vì tớ sao? Để xem tớ đã thay đổi thế nào sao?"

"Ừ... vì tớ vẫn luôn tự hỏi điều đó."

Đến đây thì John không nói thêm gì nữa; cậu ấy chỉ nhìn tôi chăm chăm. Rồi bất ngờ đặt cốc nước xuống, rồi lại nhắc nó lên, rồi để chiếc lót ly xuống dưới cốc, "Mà cậu vẫn chưa nói tớ nghe chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Peter tối hôm vừa rồi sau khi tớ đi khỏi."

"Ồ, bọn tớ đã chia tay nhau rồi."

"Chia tay sao?" John nhắc lại. Mặt cậu trông có vẻ chưa hiểu gì hết.

Lúc này, tôi phát hiện ra Kitty đang quanh quẩn gần bọn tôi như để do thám tình hình. "Em cần gì vậy Kitty?"

"Ừm... còn phần hummus(*) cay nào cho em không?" Kitty hỏi.

(*) Hummus là một món ăn có nguồn gốc Trung Đông và Ả Rập. Sốt được làm từ đậu gà (chickpea) nghiền nhuyễn trộn với bột tahini (bơ vừng), nước cốt chanh, muối, tỏi và dầu ô liu. Món này thường được ăn với bánh mì.

"Chị không biết, em ra xem xem."

Mắt John mở to. "Em gái cậu đấy hả?" Rồi quay về phía Kitty, John nói, "Lần cuối cùng anh gặp em, em còn bé xíu."

"Vâng, em đã lớn hơn rồi, con bé nói với giọng xách mẽ."

Tôi nhìn con bé nghiêm khắc. "Em phải nói lịch sự với khách chứ." Kitty quay gót và chạy lên nhà. "Xin lỗi anh về chị gái em. Chị ấy rất thân thiết với anh Peter và chị ấy luôn có những ý tưởng điên

rồ..."

"Ý tưởng điên rồ?" John hỏi lại.

Tôi muốn tát vào mặt mình một cái. "Ừ, con bé đã nghĩ là giữa chúng ta có gì đó. Nhưng rõ ràng là chẳng có gì, và cậu cũng, kiểu như, không thích tớ theo cách ấy, ừ, thế nên, thật điên rồ." Ôi trời, tôi vừa nói cái quái gì thế? Ông trời có ban cho tôi cái miệng để nói ra những điều vớ vẩn này đâu hả giờ?

Không gian trở nên im lặng và ngay khi tôi lại mở miệng định nói ra điều ngớ ngẩn gì đó thì John đã nói trước, "À thì, đâu có điên rồ lắm đâu."

"Đúng vậy. Ý tớ là, tớ không có ý là nó điên rồ..." Đến đây thì tôi đột ngột đóng miệng lại, nhìn thẳng ra phía trước.

"Cậu còn nhớ cái lần bọn mình chơi trò quay chai ở tầng hầm nhà tớ không?"

Tôi gật đầu.

"Tớ đã rất hồi hộp khi được hôn cậu, vì trước đó tớ chưa hôn ai bao giờ," John nói và tay với lấy cốc trà. Nhưng trà đã hết, chỉ còn có mấy viên đá mà thôi. Ánh mắt John gặp ánh mắt tôi, và John cười toe toét đến tận mang tai. "Sau đó tụi con trai trêu tớ vì tớ đã thổi vào miệng cậu"

"Cậu đâu có làm thế," tôi nói.

"Tớ nghĩ là vì hồi đó mọi người xôn xao khi anh trai của Trevor nói đã làm một cô gái..." Thấy John có vẻ hơi lưỡng lự, tôi gật đầu ra hiệu cho John tiếp tục. "Anh ấy nói đã làm cho một cô gái lên đỉnh chỉ bằng cách hôn cô ấy."

Nghe đến đây thì tôi không nhịn được cười, và lấy tay che miệng. "Đây là lời nói dối trắng trợn nhất mà tớ từng được nghe. Tớ chưa bao giờ thấy anh ta ở gần một cô gái nào cả. Hơn nữa, không thể nào có điều đó. Mà kể cả nếu một nụ hôn có thể mãnh liệt đến thế, thì tớ cực kỳ nghi ngờ là Sean Pike có khả năng làm việc đó."

John cũng cười lớn, "Ừ, giờ thì tớ biết là anh ấy đã nói dối. Nhưng hồi đấy tất cả bọn tớ đều đã tin sái cổ."

"Nụ hôn của bọn mình hôm ấy cũng đâu có đến nổi tệ, mặc dù nó cũng không phải tuyệt vời cho lắm." John co người lại, còn tôi nói tiếp. "Ý tớ là nó không đến nỗi kinh khủng. Tớ thề đấy. Với cả tớ cũng đâu có phải người hôn giỏi đâu. Nên tớ cũng chả biết gì mà nhận xét."

"Được rồi, được rồi, cậu không phải nói để làm cho tớ vui đâu." John đặt cốc xuống. "Giờ tớ khá hơn nhiều rồi. Các cô gái đều bảo tớ thế."

Cuộc nói chuyện của bọn tôi bỗng đổi hướng theo một cách lạ lùng và mang đầy tính... thú tội, và tôi thì thấy bồn chồn, nhưng không phải theo một cách tiêu cực. Tôi thích được chia sẻ bí mật, như kiểu cùng nhau lên một âm mưu nào đó, "A vậy là cậu cũng hôn nhiều cô gái thế rồi cơ nhỉ?"

John lại phá lên cười. "Một con số đáng nể đấy." Rồi cậu ngừng lại. "Tớ vẫn ngạc nhiên là tại sao cậu vẫn nhớ chuyện hôm đó. Lúc đó cậu đã chết mê chết mệ Kavinsky cơ mà, nên tớ không nghĩ là cậu còn để ý ai khác."

Tôi lấy tay úm vai John. "Đâu, tớ đâu có chết mê chết mệ Kavinsky."

"Cậu có mà. Cậu chỉ chăm chăm nhìn cái chai trong suốt cả cuộc chơi, như thế này này." Nói rồi John với lấy một chiếc chai và bắt chước cách tôi đã nhìn nó. "Chờ đến lượt cậu."

Tôi đỏ mặt, tôi biết rõ mình mà. "Trật tự nào."

John vừa cười vừa nói, "Giống như đại bàng rình mồi vậy."

"Thôi ngay nhé!" Nói rồi tôi cũng cười. "Ma làm sao cậu lại vẫn nhớ chi tiết thế?"

"À, bởi vì lúc đó tớ cũng y hệt như cậu," John nói.

"Cậu cũng nhìn Peter chăm chăm sao?" tôi pha tro. Tôi đang thấy vui quá. Lần đầu tiên trong mấy ngày hôm nay, từ sau hôm chia tay Peter, tôi mới được cười vui vẻ thế này.

John nhìn tôi, đôi mắt màu xanh nước biển đầy cương nghị, và hơi thở của tôi tắc lại trong lồng ngực. "Không, tớ đã nhìn cậu."

Đến lúc này thì tại tôi nghe tiếng o o. Đó là tiếng nhịp tim tôi đập nhanh gấp ba lần mức bình thường. Tất cả mọi điều trong ký ức đều gắn với âm nhạc. Đó là một trong những câu nói mà tôi thích nhất trong tác phẩm *Bầy thú bằng thủy tinh*(^{*}). Chỉ cần nhắm mắt lại, tôi gần như có thể "nghe" thấy nó, ký ức cái hôm bọn tôi ở tầng hầm nhà John Ambrose McClaren. Rồi nhiều năm sau, khi tôi nghĩ về khoảnh khắc này, tôi sẽ nhớ đến nó theo giai điệu nào?

(^{*}) *Bầy thú bằng thủy tinh* (The Glass Menagerie) là một vở kịch của Tennessee Williams, một nhà biên kịch người Mỹ. Tác phẩm được trình diễn lần đầu năm 1944, là một tác phẩm quan trọng trong sự nghiệp sáng tác của tác giả.

Lúc này, mắt tôi như chìm trong mắt John, và tôi cảm thấy mình xao xuyến, bắt đầu từ họng, dọc lên sau cổ, rồi xuống đến ngực. "Tớ thích cậu, Lara Jean. Tớ thích cậu từ xưa và giờ tớ còn thích cậu nhiều hơn. Tớ biết cậu và Kavinsky vừa chia tay, và cậu vẫn buồn, nhưng tớ chỉ muốn nói ra điều đó, một cách rõ ràng."

"Ừm, được rồi," tôi thì thầm. Những lời của John thật rõ ràng, không thể chêch đi chút nào, không chút vấp vấp. Quả thật là rất rõ ràng.

"Thôi được rồi, giờ thì đi giành lấy điều ước cho cậu thôi." John lôi điện thoại ra và mở Google Maps. "Tớ đã xem địa chỉ nhà Genevieve trước khi đến đây. Tớ nghĩ cậu có lý, bọn mình phải chuẩn bị cẩn thận, đánh giá tình hình, không được xung trận khi chưa tính toán rõ ràng."

"À ừ," tôi vẫn còn đang hơi mơ màng nên thật khó có thể tập trung, John Ambrose McClaren thì muốn lên kế hoạch một cách cẩn thận.

Rồi Kitty bước vào phòng khách, tay cầm một cốc soda cam, một hộp hummus ớt đỏ, và một gói bim bim pita. Con bé đi một vòng, dừng lại ở ghế sa lông và ngồi xuống giữa bọn tôi. Tay cầm gói bim bim, con bé hỏi, "Anh chị ăn cùng em không?"

"Tất nhiên," John nói, tay bốc một miếng. "Anh nghe nói em rất giỏi lên kế hoạch. Đúng không vậy?"

Con bé nói giọng cảnh giác, "Ai bảo anh vậy?"

"Em chính là người đã gửi đi những bức thư của Lara Jean phải không nào?" Kitty gật đầu. "Vì thế anh mới nói là em rất giỏi lên kế hoạch."

"À, vâng. Em đoán vậy."

"Vậy thì tuyệt vời. Bọn anh đang cần em giúp đây."

Những ý tưởng của Kitty có vẻ hơi quá khích; ví dụ như làm xẹp lốp xe ô tô của Genevieve, hay vứt bom thối vào nhà để con bé chạy ra. Nhưng John tỉ mỉ ghi lại từng ý một, dưới sự quan sát và ghi nhận của Kitty. Từng li từng tí một!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)